

G ldeste

DİN GÖREVLİSİ HATIRA YARIŞMASI

2008

Sahibi Diyanet-Sen Adına:

Ahmet Yıldız

Yayın Kurulu:

Mehmet Bayraktutar
Hacıbey Özkan
Remzi Sarıoğlu
M. Hadi Erdoğan
Mehmet Ali Güldemir
Mehmet Yaman

Editör:

Recep Ekmekçi

Yayına Hazırlayan:

Revasiye Karaaslan Ayten

Düzeltilen:

Nagehan Özdemir

Jüri:

Prof. Dr. Ali YILMAZ
Prof. Dr. Hicabi KIRLANGIÇ
Prof. Dr. Mehmet BAYRAKDAR
Prof. Dr. Naci BOSTANCI

Basım Tarihi:

01 KASIM 2008

Yayın İdare Merkezi:

Tel: 0 312 230 46 86 - 0 312 231 57 22

GSM: 0 533 657 70 22

Faks: 0 312 232 13 99

www.diyamet-sen.org.tr

GMK Bulvarı Şehit Danış Tunalıgil Sokak 3/11 Maltepe/ANKARA

Baskı:

Öncü Basımevi

Kazım Karabekir Caddesi, Ali Kabakçı İşhanı No:85/2 İskitler ANKARA,

Tel.: 0(312) 384 31 20

* Her türlü yayın hakları Diyanet-Sen'e aittir.

ÖNSÖZ

Sendikacılığın eğitim ve kültür hizmetleri ile daha da ileriye gideceğine inanan ve hizmet kolu olan Diyanet ve Vakıf çalışanlarının ‘halka hizmet Hakk’a hizmettir’ anlayışı ile büyük fedakarlıklarla yürüttükleri mesleklerinde edindikleri tecrübeleri paylaşmak amacıyla “Din Görevlisi Hatıra Yarışması” düzenledik

Din görevlisi bir başka ifadeyle imam, önder, rehber liderlik eden kişi.

İlk insandan günümüze devam eden yeryüzü serüveni...İnsanlık tarihiyle yaşıt bir meslek...

İnsan hayatının her aşamasında yani doğumundan ölümüne her vesile ile insanların yanı başında yer alan böylesi önemli görevi yerine getiren insanların hayat tecrübelerinden yararlanmak hatıralarını ölümsüzleştirmek daha sonra gelen nesillere tecrübe ve birikimlerini aktarmak, tarihe not düşmek için ‘Güldeste’ de hatıralarınızla buluşalım dedik, çağrımıza yüzlerce karşılık geldi.

Şube ve il temsilciliklerimizin illerde oluşturduğu jüriler tarafından il birincileri, genel merkezimizde ise seçkin akademisyenlerden oluşan jüri üyelerimiz Prof. Dr. Ali YILMAZ, Prof. Dr. Hicabi KIRLANGIÇ, Prof. Dr. Mehmet BAYRAKDAR ve Prof. Dr. Naci BOSTANCI tarafından dereceye girenler belirlendi.

Çok şeye şahit olacaksınız bu kitapta: İlk görev heyecanından yüzyıllar öncesinin bilgilerinin adanmışlığını andıran eylemlere, din görevlisi olmanın zorluklarına, küçücük bir köyden, farklı ülkelere kadar görevi uğruna bu yola baş koymuş din görevlilerimizi bulacaksınız bu kitapta... Ve bu kitaplar görevde olan ve göreve yeni başlayacak kardeşlerimize ışık olacaktır.

Katılım ve katkılarıyla bu kitabının oluşmasında emeği geçen tüm din görevlilerimize, şube başkanlarımıza ve yönetim kurulu üyelerimize teşekkür eder saygılar sunarız

Ahmet YILDIZ
Genel Başkan

İçindekiler

- 07- Hüsrev ÖNDEGELEN • İlk Adım
- 13- Ziya HAYTA • Yeşil Işıktaki Geç(me)
- 17- Cumali ERGÜN • Yeşil Işıktaki Geç(me)
- 21- Adem YILDIZ • Şen Mahalleliler...
- 25- Bilal YILDIRIM • Ben Köy İmamıyım
- 29- Durmuş BALCI • O Ev Şimdi Cami
- 33- Yaşar Arafat IRMAK • Hatıralarımla Mesleğim
- 39- Hidayet KACUR • Ha Hasan'a Ha Sana
- 43- Mehmet ERDOĞMUŞ • Yok Mu Ekmeğin?
- 47- Dr. Zeki TAN • Örnek Bir Din Görevlisi Portresi Olarak Dursun Hoca
- 57- İbrahim ERDOĞAN • Muskacılık Merakı
- 61- Metin KARDAŞ • İlk Görev
- 63- İlhami EMİROĞLU • Efsane Taşın Çöküşü
- 67- Necati ŞAHİN • Baskın
- 73- İsmail ALKAN • Din Görevlisi Topum ve Sigara
- 77- Yaşar ERDOĞAN • Hocalar Çok Yemez
- 79- Dr. Ahmet Emin SEYHAN • Allah Nasip Ederse İnşallah
- 83- Süleyman ÖZYAZICI • İmamla Dayanışmanın Mükâfatı
- 87- Yücel KARA • Din Görevlisi ve Toplum
- 91- Ramazan ÖZ • Bir Okul Hatırası

- 95- Seyfettin KIRMIZI • Ölümle Gelen Hidayet
- 99- Murtaza SELÇUK • Hisarın Ötesi
- 105- Muhammet Ali TEKİN • Din Görevliliği Bir İmkandır!
- 111- Adnan YILDIZ • Din Görevlisi ve Toplum
- 115- Ahmet ÜNAL • Şarbon
- 117- Halime KIZILTAN • Altınoluktan Akan Rahmet
- 121- Halit KARTAL • Gönül Doktorları
- 127- Kadir FIDAN • Hey Gidi Günler
- 133- Mehmet Emin YAĞMUR • Din Görevlisi Olabilmek
- 139- Şaban AY • Gerçeği Rüyada Görmek
- 143- Ahmet ŞAM • 20 Yıllık Bir İmamın Meslek Anıları
- 147- Dursun Ali ŞEKER • Elmas Gibi Elma
- 151- Ünal ASLAN • Ne Olur Beni Şikâyet Etmeyin
- 155- İdris GÜLÇİÇEK • Çaldıran
- 159- Abdulkerim KAYA • Sevgi ve Hoşgörünün Getirdiği
İyilik Güzellik ve Başarılar
- 165- Ayşegül GÜLER • Din Görevlisi ve Toplum
- 167- Tünay TOPRAK • Dostum
- 171- Mustafa AKBAŞ • Din Görevlisi ve Toplum
- 177- Kenan TUNÇ • Avrupa'da Vatan Elçisi Olmak!

Türkiye Birincisi Nevşehir

Hüsrev  ndegelen

 lk Adım

Dağlar ve dağların üzerini bir örtü gibi örten, göz alabildiğine yemyeşil orman... Nevşehir’ in bozkır kokan kuru topraklarından, peribacaları ve birkaç söğüt ağacından sonra bu kadar ağacı bir arada görmek, toprağın her bir tonunu gördükten sonra ye ilin kucağına düşmek garip olsa gerek. Zor ve hırçın kayalara, kocaman kocaman ağaçlara inat varlığını hissettirmeye çalışan küçük, çamurlu bir patika yolda çamura bata çıka ilerlemeye  alı ıyorduk. Yanımda Rafet vardı. Rafet, orta boylu giyim ku amı düzgün, nazik bir gençti. Trenden indiğimde beni karşılamak için istasyona bir hayli erken geldiğini yüzünden okumak hiç de zor değıldi. Trenden indiğimizde yaklaşık bir saat ormanın içinden yürüyerek köylerine ula abileceğimizi söyledi.

Uzun süren sessizliğini “Köyümüze imam olarak atanan ilk resmi görevli sizsiniz.” sözleriyle bozmu tu Rafet. Rafet’in bu sözleriyle omuzlarımdaki yükün bir kat daha arttığını hissetmi tim. Rafet konuşmasının devamında; köydeki herkesin umut ve sevinç içinde köyle-rine atanan ilk imamı beklediklerinden bahsetti. Bundan doğan mutluluk ı ıltılarını, Rafet’in gözlerinde görmek mümkündü. Ağaç hı ırtılarının içinden gelen ku  civıltıları eşliğinde, pa alarımızı içine çeken çamurun ağırlığını hissederek saydığım kadarıyla beşinci tepeyi de a mı tık. Rafet’le beraber açtığımız her bir tepe bir umudumu, içimde hareketlenen heves parçacıklarını birer birer alıyordu sanki. Okulunu yeni bitirmiş, yirmi ya ına kadar ailesinden ve doğduğu şehirden bir an olsun ayrılmamış bir gencin, dağ başında, binlerce hatta milyonlarca ağacın ortasında; daha önce hiç tanımadığı, bilmediğı insanların yanına gitmesi bir hayli ürkütücüydü. Bu ruh haliyle yolun ne kadar kaldığını sorduğum Rafet’in her seferinde “ u tepeyi a ınca” demesi de çok sinir bozucuydu açıkçası. Yüzme bilme-yen birinin denizin orta yerine atılması gibi ormanın içinde boğazımın sıkıldığını hissediyordum. Geçen her saniyede boğazım düğümleniyor, gözlerim istemim dışında nemleniyordu. Bu durumu Rafet’e sezdirmemek için çok çaba sarf ediyordum.

Bir saatlik zorlu yolun ardından, ormanın içine g  m  lm  ş gibi duran ahşap, altında ahır benzeri k   k odaları olan, on-on beş tane eski k  y evleri ufukta g  r  nm  şt  . G  rd  ğ  m bu evler   l ortasında g  r  nen serabı anımsatmıştı bana. G  zlerim hemen minare aramaya başlamıştı. Ama g  zlerimin bu arayışı nafileydi, zira ortada ne bir minare vardı, ne de cami benzeri bir bina. İçimden caminin biraz daha ileride olduğu kanısı uyanmışken Rafet : “İşte geldik, k  y  m  z burası hocam.” dedi. “ k ş k  r” dedim. Ardından hemen; “Cami biraz daha ileride herhalde buradan g  z  km  yor.” deyince; “Cami işte şurada hocam, şu g  z  ken ilk bina k  y  m  z  n camisi” dedi Rafet. şaşkınlık içinde tekrar tekrar baktım ama yok, camiye benzer bir yapı g  remiyordum. Acaba dedim kendi kendime; yorgunluk başıma vurdu da kocaman camiye g  remez mi oldum. Rafet şaşkınlığı hissetmiş olacak, açıklamaya başladı; “Hocam, burası aslında k  y evi, uzun kiş gecelerinde herkes burada toplanır, çaylar demlenir, sohbet sabahlara kadar devam eder, zaman zaman oyunlar oynanır, k  y  n yaşlıları eski zamanları anlatırlar, avcılarımız vardır, onlar da bire bin katarak av hik  yeleri anlatırlar, yani anlayacağın gırgır şamata” dedi. Meraklı g  zlerle dinlerken Rafet de devam ediyordu: “D  ğ  n, cenaze, bayram gibi t  m   nemli g  nlerde burada toplanırız, Ramazanda da iftar için yemek verecek olanlar burada verir, teravihleri burada kılarız, Ramazan için tuttuğumuz hoca da orada kalır.” dedi. Rafet’ in bu açıklamaları şaşkınlığımı biraz da olsa gidermişti.

K  y   g  rd  ğ  m ilk andan itibaren hemen M  ft   Beyle aramızda geçen konuşmalar kulaklarıma gelmeye başlamıştı. M  ft   Bey buraya beni g  rmem, incelemem için g  ndermişti. “Beğenirsen kal, yok istemezsen boş yer çok, gel başka yere g  revlendirelim.” demişti. Bu s  zler hatırıma geldikçe teselli buluyordum. Sadece geceyi orada geçirip, sabah erkenden yola çıkmayı d  ş  n  yordum. Camisi bile olmayan bir k  yde nasıl imamlık yapılırdı, burada g  nler nasıl geçerdi?

K  ye girdiğimizde k  yl  lerin sabırsızlık içinde bizi beklediklerini g  rd  m. Bizi bekleyen insanların y  zlerinde tebess  m, bana karşı duruşlarındaki saygı ve sevgi ifadesi beni çok şaşırtmıştı. Oradaki ifadeler k  yl  lerin benim bulunduğum imamlık makamına karşı duydukları derin saygıyı hissettirmişti bana. K  y  n içine doğru ilerlediğimizde farklı d  nyaları olan, ayrı ayrı insanlar vardı, hepsinin g  z  nde sevginin, umudun, misafirperverliğin, hoşg  r  n  n ve diğer t  m iyi duyguların farklı tonlarını g  rmekteydim. Daha   nce g  rmediğim bu çeşitlilik, bu insancılık ve adeta Yunus’un dizelerinden s  z  l  p gelen bu sevgi ve hoşg  r   beni farklı   lemlere g  t  rm  şt  . Kendi kendime d  ş  ncelere dalmıştım. D  nyanın benim g  zlerimin g  rebildiğinden çok daha b  y  k, beynimin sınırlarından çok

daha geniş yapıları içinde barındıran m kemm l bir eser olduğunu bu denli yoğun hissettiğim an daha önce hiç olmamıştı. Bu yoğunluk bana tefekkür ikliminin kapılarını sonuna kadar atırmıştı. G rd ğim eşitlilik dünyadaki çeşitliliğin milyonda biri bile değildi ama bu bile beni korkutmaya, beni çıktığım dinime hizmet yolundan geri dönme duygusuna itmişti o an için. O anda öyle dalmıştım ki gözüm hiçbir şeyi görmüyor, kulaklarıma hiçbir ses gelmiyordu, sadece düşünüyordum: “İnsanın rahatını başka birileri  ğrunda feda etmesi, kendi menfaatinin yerine kardeşinin menfaatlerini ön planda tutması ne denli zor bir şeymiş meğer. Demek ki insanın nefsini alaşağı etmesi, istediği, sevdiği şeylerden kısa sürede olsa ayrı düşmesi ne kadar zormuş. Koca bir davanın küçük bir neferi dahi olmak o davanın yükünü insanın omuzlarında hissetmesine yetiyormuş demek ki... H lbuki Peygamberimiz (sav) ki; dünya O’nun yüzü suyu hürmetine yaratılmış, O bile Hicret ediyor, o kadar sıkıntıya, ezaya, cefaya maruz kalıyor ama en ufak bir şik yeti aklının ucundan bile geçmiyor ve ümmeti için bir an olsun dünya saadeti görmüyor. O zaman ben kimim ki, ne güvencem var ki bana verilmiş bu vazifeden, önüme çıkmış bu firsattan şik yetiyim?” Kafam karmakarışık olmuştu, bir anda kafamdan o kadar çok düşünce geçmiş, kalbim kısacık zamanda o kadar yoğun duygular yaşamıştı ki, ayaklarım bedenimi taşımakta zorlanır hale gelmişti, üstüme öyle yorgunluk  km ştı ki, oradakiler bunu fark edip yatağımı hazırlayıp, yoldan geldiğimi, saatin de epey ilerlediğini ve istirahat etmem gerektiğini söylediler. Köy odasına yapılan yatağımda göz kapaklarım günün yorgunluğuna mağlup olup kapanıvermişti.

Sabah kalktığımda karşımda öyle bir kahvaltı bulmuştım ki, bir tek kuş sütü eksikti. H rmetli davranışları, muhabbet dolu bakışları çok güzel-di; insanın içini bir anda ısıtıveriyordu o cana yakın tavırları. O nefis kahvaltının ardından muhabbete başlamıştık. K yl lerinden, neler yaptıklarından, günlerinin nasıl geçtiğinden bahsetmeye başladılar. Bir yandan anlatılanları dinlerken bir yandan da köy odasını inceliyordum. Karşımdaki duvarda bir Türkiye haritası asılıydı, köşede anteni pencereye doğru uzatılmış eski bir radyo, onun yanında bir piknik tüpü, çay, şeker ve bardaklar vardı. Kitap okumayı çok sevdiğim için gözüm kitaplığı aradı ama göremedi, o sırada kitaplığın olup olmadığını sordum; “Yok” dediler; pek kitap okuyan olmazmış, genelde sohbet etmeyi severlermiş. Köydeki okur-yazar durumunu sordum. Çok yaşlı birkaç kişi dışında herkesin okuma yazması varmış. “Peki, Kur’an okumayı bilen var mı?” diye sorduğımda; Köylüler birbirine bakındı, sonra içlerinden biri; “Yok, hocam” dedi. “Aslında köyümüzde Kur’an da yok!” diye ekledi kısık bir sesle. Bir anda iim burkuldu, inanamadım bir daha sordum. Aynı cevap

gelmişti. ‘‘M  sl  man bir k  yde nasıl kimse Kur’an okuyamaz, nasıl bir evde bile, bir tanecik Kur’an olmaz?’’ diye sordum oradakilere. S  z  m bittikten sonra başlar birer birer   ne eğildi, y  zlerde kırmızılık, g  zlerde biraz mahcubiyet vardı ve kimseden ses   ıkmadı. Sessizliğin   zerine okumaya başladığım Kur’an-ı Kerim’in g  n  lleri ferahlatan sesi bir yağmur gibi yetişti.

Okumayı bitirdiğimde hepsinin g  zlerinde birer teşekk  r ifadesi belirdi. İ  lerinden yaşlı bir amca, g  zlerinden s  z  len boncuk boncuk yaşlarla; ‘‘Hocam’’ dedi. ‘‘Bu k  y bu sedaya muhta  , bizi bırakıp da dağlarda yankılanan ezanımızı, evlerde okunan Kur’anımızı bizlerden mahrum etme.’’ bu s  zler kulağımdan tokmak gibi geçüp beynimi sallamıştı adeta. Bu s  zlerin ardından bir sessizlik c  km  şt  , kimseden ses   ıkmıyordu.

K  yden ayrılma vakti gelmişti. K  yl  de bir burukluk, bir h  z  n havası yayılmaya başlamıştı. Onlara da hak veriyordum, Ramazan’a bir hafta vardı ve k  ylerinde Kur’an okuyacak, namaz kıldıracak hi   kimse yoktu. Beni karşılamak i  in gelen Rafet şimdi de beni uğurlamak i  in yanıma gelmişti. Artık gitme vakti gelmişti. K  yl  lerle teker teker vedalaştım. ‘‘Gitme’’ diyorlardı, ‘‘bizi hocasız bırakma...’’ O kadar i  ten bir ses tonuydu ki bu, kulağım ilk defa bu kadar i  ten bir şey işitiyordu. Belki de nasibimdi burası benim... Bu fikirler beynimi tırmalarken k  yden yavaş yavaş   ıkıyorduk ki yaşlı bir kadın dikkatimi   ekti. Evinin   n  ndeki ufak bir taşa kıvrılmış gibi oturan, kamburu   ıkmış, y  z   sayısız   izgilerle dolu, seksen-seksen beş yaşlarında, elinde tespihiyle devamlı bir şeyler   eken, yaşlı bir teyze g  rd  m. Benim gittiğimi g  r  nce zar zor, inleyerek, bastonuna dayanıp ayağa kalktı, bir şeyler s  ylemek istercesine bir adım attı ve g  zlerimin i  ine baktı. Yanıma iyice yaklaştı, kulağıma bir şeyler diyecek gibi sokuldu, titreyen elleriyle ellerimi sımsıkı tuttu; kısık sesi, ağlamaklı ifadesi ve g  zlerinden akan yaşlarla, ‘‘Uşağım’’ dedi, ‘‘Bana son Ramazanımı hocasız ge  irtme olur mu? Bizi Ramazanda hocasız bırakma...’’ Ellerimi tutan elleri iyice titremeye başlamıştı, g  zlerinden akan yaşlara hı  kırıkları eşlik etmeye başlamıştı. O sırada kendimi toparlayarak yaşlı teyzeyi teselli etmek istedim; ‘‘Olur mu teyzeciğim, Allah’ın izniyle sen daha ne Ramazanlar g  r  rs  n...’’ dedimse de nafile, teyzenin hı  kırıkları beni duymasına m  saade etmemişti. Bu teyze y  reğimi şöyle burkmuş, i  imi   ylesine acıtmıştı ki anlatamam. Eve gidene kadar o teyzenin s  zleri, duruşu g  z  m  n   n  nden hi   ayrılmamıştı.

Eve d  n  ş yolunu, kendi i   muhasebemle, oraya gidip gitmemem gerektiğini d  ş  nmekle ge  irmiştim. Eve vardığımda annem ve babamla yaptığım iştişare sonucunda da oraya gitmem gerektiği kararına varmıştım. Babam da anlattıklarımın   ok etkilenmiş ve ‘‘Orayı Ramazanda hocasız

bırakma oğlum, Allah bir kolaylık gösterir, git vazifene başla.” demişti. Nitekim başlamıştım da, camisiz köyün hocası olmuştum. Ama gittiğimde köyün ileri gelenleriyle bir anlaşma yapmıştım, cami yapılmadığı takdirde Ramazan bitiminde gidecektim. Bunu duyan köylü çok hummalı bir çalışma başlatıp, herkes cami inşaatı için seferber olmuştu. Öyle ki; inşaatın başlaması için Ramazanının bitmesini bile beklemeden hemen işe koyulmuştuk. Köyün tüm işsiz, boş gezen gençleri toplanıp cami inşaatına yardım etmek için gönüllü olmuşlardı. Teravihi kıldıktan sonra başlayan çalışma, sahura kadar sürüyordu, sahurdan sonra sabah namazından öğle sonuna kadar istirahat edip, öğle sonu tekrar devam ediyordu. Ikindiden sonra gençleri fazla sıkıp bunaltmamak için onların isteği üzerine ma  yapıyor, akşam olunca da iftarı hep beraber yapıyorduk. Inşaattan artakalan vaktimizde Kur’an için toplanıyorduk. Kadın ve erkeklere ayrı olmak üzere iki koldan Kur’an, hadis ve ilmihal bilgilerinden oluşan, köylülerin kafalarına takılan mevzuları sordukları dersler yapıyorduk. Köyde her alanda müthiş bir seferberlik başlamıştı. Böylesine yoğun, böylesine eğlenceli ve huzur dolu başka bir Ramazan hatırlamıyorum.

Ramazan bitimiyle, bayramı gerçekten bayram olarak karşılamıştık, cami inşaatının temelini bayrama yetiştirmiştik. Artık beni oraya bağlayan bir şeyler vardı. Bir aylık Ramazan süresince köylüyle öyle kaynaşmıştık ki, kendimi oranın yerlilerinden farksız hissediyordum.

Köyde bu kadar iyi ve mutlu edici gelişmenin yanı sıra tabi ki, bizi  zen gelişmelerde olmuştu. Rafet’le trene giderken gördüğüm; yaşlı, ayakta güçlükle durabilen ve beni çok etkilemiş olan; “Son Ramazanımı bana hocasız ge irtme.” diyen teyzenin ölümü kendisine malum olmuştu adeta. O, yaşlı teyze, Ramazanın son günlerinde rahatsızlanıp vefat etmişti. Allah mek nımı Cennet eylesin...

1986 yılında, Zonguldak’ın Karabük ilçesinin -o zaman Karabük Zonguldak’ın bir il esiydi- Kayaarkası Köyünün, Holamanoğlu mahallesine attığım ilk adım; aynı anda gurbete, dinime hizmet için başladığım vazifeme attığım ilk adım olmuştu. Bu adım, devletin hizmet götürmekte zorlandığı, yurdun ücra bir köşesinde, sayılarının az, imkânlarının kısıtlı olmasına karşın, bir avuç insanın, devletlerine doğru kendi imk nları doğrultusunda attıkları kocaman bir adıma vesile olmuştu. Camisiz köye imam olarak attığım ilk adım, köyün camisi için atılan temelin ilk harcı olmuştu. Ramazan ayının feyzi, bereketi sayesinde attığım bu adıma, köylü birçok adımla karşılık vermiş ve ilkin Kur’an bile bulunmayan köyde Kur’an okuma günleri tertip edilmeye başlamıştı. Benim içtenlikle samimiyet dolu attığım bu adım ve köylünün dinlerine, din adamlarına olan bağlılıkları, sevgi ve saygıları sayesinde; aradan bir yıl bile geçmeden

okuduğum Kur'an ve yaptığımız dualar eşliğinde, camimizin kapısına ismini asmamıza vesile olmuştu: “

Hüsrev ÖNDEGELEN

Fatih 2 Camii İmam Hatibi

Nevşehir

Türkiye Ikincisi
Denizli

Ziya Hayta

Kur'an Hasreti

Sovyetler Birliği dağılmış, kardeş Türk toplulukları arasındaki asırlık özlemler geride kalmıştı. Diyanet İşleri Başkanlığımız, soydaşlarımızın dini ihtiyaçlarının karşılanması için on din görevlisi olarak, bizleri Kırım'a görevlendirmişti.

Gönüllü Din Görevlileri Projesi kapsamında, bir dizi sınavdan ve hizmet içi eğitimden sonra Kırım'a gidecektik. 15.02.1993 günü saatler 00.15'i gösterirken Kırım'ın başkentinde bulunan Akmescit Havalimanı'na inip, geceyi Kırım Müftülüğü'ne ait Kebir Camii'nde geçirdik. Kasetten okunduğunu öğrendiğimiz ezan sesi, Kırım semalarında yankılanıyordu. Bu çağrıya koşan soydaşlarımızla kucaklaştık.

Bu an, yılların vermiş olduğu hasretin, vuslata dönüştüğü bir andı... Adeta dondurulmuş olan tarih yeniden  z lmeye başlamıştı. Coşkulu namazların kılınacağı, unutulmaz iftar sofralarının kurulacağı, bülbül sesli Kur'an talebelerinin yetişeceği görev yerime gelmiştim. Burası, nüfusunun yarısını Kırım'lı Türklerin oluşturduğu, şirin ve yeşil, yirmi bin nüfuslu Eski Kırım beldesiydi. Elleri semada, dilleri duada olan, sımsıcak bakışlı, uhreviliğe açık g n llerle karşılanmıştık.

Bütün y k m birkaç valizdi. Bu şirin beldeye getirebildiğim kadar Kur'an-ı Kerim ve Kur'an dili getirmiştim. Çok geçmeden Ramazan başlamıştı. Iftar sofraları evin en müstesna köşelerinde kuruluyordu. Kırım'ın her yerinde çok hoş bir şekilde karşılanıyorduk.

Okul  ğrencilerine haftada bir saat Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersleri vermeye başlamıştım. Edebiyat  ğretmenleri de bize eşlik ediyordu. Aramızdaki şive farklılığı öğrencilerin çok dikkatini çekmişti. Cumartesi ve Pazar günleri, sayıları elli ile yetmiş arasında değişen öğrencilerimize camide Kur'an-ı Kerim dersleri veriyordum. Öğrencilerim aramızdaki iletişim problemini gidermek için bana Rusça öğretmeye başlamışlardı. Onların i ten tavırları, güleç yüzleri ve tatlı Kırım-Tatar şiveleri ilk günden gönlüme taht kurmuştu.

Eşimin bana orada refakat ediyor olması, işlerimi büyük ölçüde kolaylaştırıyordu. Aradan birkaç ay geçmiş, ortama oldukça alışmıştık. Her gün ikindi namazından sonra ayrı bir köye derse gidiyorduk. Bir Kırım Türkü olan Hasan ağabey ve emekli öğretmen olan eşi Meryem abla bizim elimiz, ayağımız olmuştu. Bu hasbi insanlar ev sahiplerimiz olmalarının yanı sıra bizim şoförlüğümüzü de yapıyorlardı.

Geldiğimiz ilk günden itibaren “Her an, her zaman emrinizdeyiz. Gece gündüz fark etmez. Siz bizim için geldiniz, bizim milletimiz için geldiniz” diyerek bizlere hizmet insanları olduklarını her seferinde belirtmeye çalışıyorlardı. Biliyordum, bu ilgi ve yakınlık sadece şahsıma münhasır değil, dinime, milletime ve ülkeme olan sevginin bir tezahürüydü. Merhum Cumhurbaşkanımız Turgut Özal vefat ettiğinde “Acınızı bütün kalbimizle paylaşıyoruz, başınız sağ olsun! Dualarımızla sizlerin yanındayız” diyerek taziyeyle gelen bu insanların Anadolu’yu, insanımızı ne kadar sevdiklerini o zaman daha iyi anlamıştım.

Kur’an’ı öğrenme arzusu yediden yetmişe herkesi sarmıştı. Oradakiler için sahip olunabilecek en güzel şey bir Kur’an’dı. Hatta gelin kızların çeyizlerinin olmazsa olmazı idi. Kur’an bulunup çeyizde yerini alana kadar düğün tehir edilirdi. Onlar için bu kadar önemli olan bu kutsiyeti bulmakta oldukça zordu. Elimde az sayıda Kur’an-ı Kerim kalmıştı ve ancak Kur’an okumayı öğrenenlere hediye edebiliyordum.

Her evin en güzel köşesinde Kur’an-ı Kerim çantası asılıydı. Yalnız bu çantaların içlerinin boş olma ihtimali de vardı. Bu üzücü olaya bir defasında misafiri olduğum bir evde tanık oldum. Kur’an okumak için elimi uzattığım ve çantanın boş olduğunu fark ettiğim andaki yaşanan karşılıklı mahcubiyeti gidermek için yanımda bulunan Allah Kelamını hediye ettim. Çantaların dolu olması halinde de, Kur’an-ı Kerim’i çıkarıp birkaç ayet okuduğunuz ve geçmişlerine bağışladığınız anda, evlerinde yetmiş yıldır Kur’an okunmayan bu insanların “Allah’ım bana bugünleri de gösterdin” diye hıçkırarak ağladıklarına defalarca şahit oldum.

Bir gün Hasan ağabey beni yetmiş yaşlarında bir nineye götürdü. Nine gözlerimin içine bir süre baktı. Sessiz, sözsüz konuşuyorduk... Kelimeler vasıta olmakta aciz kalmışlardı. Başucundan eskimiş Kur’an-ı Kerim’ini bana uzattı. Yenisiyle değiştirmek istediğini anlamıştım. Adımı çoktan öğrenmişti. “Bana bu Kur’an-ı Kerim’i İstanbul’dan elli beş yıl önce gelen hocam hediye etmişti. O hocamın adaşı olduğunu öğrenince seni hemen çağırttım yavrum. Sen onun nesi oluyorsun?” dedi. Karşılıklı ruh teatisine girmiştik. Gözyaşlarımıza engel olamıyorduk. Kim bilir benim ismim nine- de hangi anıları canlandırmıştı? Nineye yeni Kur’an’ını takdim ettikten sonra oradan ayrıldım. Aradan birkaç ay geçtikten sonra bu ninenin vefat

haberini üzülerek aldım. Cenazesine gittiğimde yakınları bana, her gün benim ismimi sayıkladığını, benim için bol bol dua ettiğini ve ölmeden önce bana selamını gönderdiğini iletiler.

Oralarda cennet ülkemizdeki bolluktan eser yoktu. Özellikle beyaz ekme e hasret kalmıştık. Sebze sınırlıydı. Bunların dışında rafine edilmemiş ayçiçeği ya ı karne ile alınıyordu. Bulaşık deterjanı yoktu. Eşim Türkiye’den getirdi im şampuanları bulaşık yıkamak için kullanıyordu. Tüm bu sıkıntılara rağmen hizmetimizin kutsiyetine halel gelsin istemiyor, dişimizi sıkıyorduk. Tabi ki Allah’a ş kredecek nimetimiz de çoktu.

18 Mayıs, Kırım Türkleri’nin vatanlarından s r ld  n n 48. yılı... Onların deyimiyle “Kara Gün”! Bir gece, 15 dakika içerisinde evlerinden zorla çıkartılan, yanlarına sadece Kur’an’larını alabilen bu insanların vatanlarından sürgün edilmelerinin hazin hik yelerini dinleyebilmeniz için tahamm l n z n sınırlarını zorlamanız gerekir. Ne var ki bir davet esnasında, yemekten önce söylenen ve iştahları kesen bir sürgün türküsü tahammül sınırlarının da hayli üzerinde oluyordu.

Ak yılan karayılan, bu dünya bizge yalan.
(Ak yılan, karayılan, bu dünya bize yalan.)
Acep bar mı bizim kibik, vetanından ayrılan.
(Acep var mı bizim gibi vatanından ayrılan.)

Penceremden bakanda Ural Da ı k r n r.
(Penceremden bakınca Ural Da ı görünür)
 reci im dayanalmaz, k zyaşlarım t k l r.
(Y reci im dayanamaz, gözyaşlarım dökülür)

Al şalım yeşil şalım, dağları dolaşalım.
(Al şalım yeşil şalım, dağları dolaşalım.)
Dünyada kavuşalmadık, ahrette kavuşalım
(Dünyada kavuşamadık, ahirette kavuşalım)

Al şalın allı ına, mor şalın morlu una,
(Al şalım allı ına, mor şalın morlu una.)
Sevinmenin siz zalimler, halkımın horlu una.
(Sevinmeyin siz zalimler, halkımın horlu una)

Al eline kalemi, yaz başına kelgeni.
(Al eline kalemi, yaz başına geleni)
Acep nerde gömerler, gurbet elde  leni.
(Acep nereye gömerler, gurbet elde  leni)

Kırım'da geçirdiğim son bir yılımda radyo programları hazırlayacak kadar Rusça ve Tatara'yı öğrendim. Mübarek gecelerde de televizyon ve radyodan gecenin önem ve anlamını anlatıyordum. Ezan hasretiyle yanıp tutuŖan insanlara haftada bir kere radyodan ezan, bir AŖ-ı Ŗerif ve Kur'an-ı Kerim meali okuyordum.

İki buçuk senelik Kırım hizmetimin ardından Diyanet İŖleri BaŖkanlıđımızın takdiriyle görev yerim Ukrayna'nın baŖkenti Kiev olarak deđiŖtirildi. 1,5 sene de B y keliliğimizin bünyesinde yaptığım alıŖmalardan sonra bavullarımı toplama zamanı gelmiŖti artık. Acısıyla, tatlısıyla aradan geçen 4 yılın ardından uçaktaki yerimi alırken yine dilimde bir Kırım Türküsü vardı...

AluŖtadan esken yeller, yuzume urdu.
 (AluŖta'dan esen yeller, yüzüme vurdu.)
 Balalıktan  sken evim aklıma tuŖtu
 (ocuklukta büyüdüğüm ev aklıma geldi)
 Men bu yerde yaŖalmadım,
 (Ben bu yerde yaŖayamadım,)
 Çok yerlerni k relmedim,
 (ok yerlerini göremedim)
 Vetanıma hasret boldım,
 (Vatanıma hasret kaldım,)
 Ey guzel Kırım.
 (Ey güzel Kırım.)

Bahaların, meyvaların balinen Ŗerbet.
 (Bahçelerin, meyvelerin bal ile Ŗerbet.)
 Toya toya suvlarından ielmedim men.
 (Kana kana sularından iemedim ben.)
 Kuağını a sen mana.
 (Kuağını a sen bana.)
 Kaytıp keldi Tatar sana.
 (Dönüp geldi Tatar sana.)
 YeŖil dağlar k ld  mana
 (YeŖil dağlar güldü bana.)
 Ey guzel Kırım.
 (Ey güzel Kırım.)

Ziya HAYTA

al / Denizli

Türkiye    nc s 
Mardin

Cumali Ergün

Yeşil I ıkta Geç(me)

Haziran ayının son haftasına girerken, güneş bir sabah daha    klarını  ehrin üzerine salmı tı. Haftanın ilk i  günü olmasına rağmen sokaklar ve caddeler geçen haftalara nazaran daha sessizdi. Okulların tatil olması, sınav kaygısının son bulması insanları rehavete sokmu tu. Bunun sonucunda ise insanlar geceleri geç yatıyor, sabahları da geç kalkıyordu.

Herkes uykudayken uyanık olan, insanları “Namaz uykudan hayırlıdır” diyerek uyaran, onları namaza davet eden, güneşin     ından önce davudi sesiyle  ehri kuşatan, karanlığı aydınlatan imamlarımız, hatiplerimiz,  nderimiz vardır bizim.

 ehrin merkezine yakın, ana caddenin hemen yanından geçtiği küçük ama  irin bir caminin imam hatibi de Yusuf Hoca’ydı. Her gün olduğu gibi bugün de erkenden camiye gelip cemaatine sabah namazını kıldırdı. Namazdan sonra ku luk vaktine kadar da mutat olarak devam ettikleri sabah sohbetlerini yaptı. Sohbet bittiğinde evine gitti, daha sonra erkenden camiye geri geldi. Bugün onun için önemli bir gündü ve içinde ayrı bir heyecan vardı; çünkü bugün Yaz Kur’an Kursu açılıyordu. Öğrenciler kursa erken saatlerde geldikleri için onları cami avlusunda karşılamak istiyordu. Camideki bir banka oturup caminin g llerle kaplı avlusunda g l yüzlü çocukları bekledi.

Yusuf Hoca kurs hazırlıklarına haftalar öncesinden ba lamı tı. Öğrencilere eğitim ve   retim için gerekli olan materyalleri almış, caminin giriş ve çıkış yerlerine ilanlar asmı , cemaatine de Kur’an okumanın ve öğretmenin öneminden bahsetmi ti. Yusuf Hoca kursun öneminin farkındaydı. Nice insanın din eğitimi adına tek nasibinin küçük yaşta geldikleri bu kurslar olduğunu kendi cemaatinden biliyordu. Bir defasında cemaatine anket mahiyetinde sorular sorduğunda birçoğunun   rendi i dini bilgileri, namazda okudukları sureleri küçük yaşta gittikleri bu kurslarda öğrendiklerini fark etmişti. Bundan dolayı kursu çok önemsiyor öğrencilere daha fazla nasıl faydalı olabilirim diye düşünüyordu.

Yusuf Hoca oturduğu bankta bu konuları d ſ n rken iki  ğrencinin “Günaydın hocam” sözüyle hayal dünyasından sıyrıldı. Sesin geldiği tarafa baktığında karſısında bir erkek  ocuk ile küçük bir kız çocuğu vardı. Ayağa kalkıp “Günaydın” diye selamlarına karſılık verdi. Oturmaları için bankta yer gösterdi. Furkan ve Ebru kardeſlerdi, kursa baſlayacak olmanın heyecanıyla erkenden gelmiſlerdi. Yusuf Hoca  ocuklarla ilgilenme adına onlarla sohbetle baſladı. Furkan yedinci, Ebru ise ikinci sınıfa geçtiğini, babalarının ſof r olduğunu, kursa katılmak için geldiklerini söylediler. Sohbetleri uzayıp giderken cami avlusuna kalabalık bir  ocuk grubu geldi. Yusuf Hoca hepsine “Hoſgeldin” dedikten sonra bankta oturmaları için yer gösterdi. Kursun ilk günü olduğundan öğrencileri bahçede karſılamak istemiſti. Kısa sürede cami avlusu çocuklarla doldu. Sabah sabah cami avlusundaki güvercin sesleri, çocukların neſesi, g l kokuları caminin manevi havasına apayrı bir güzellik katmıſtı. Bazı  ğrenciler tek baſına, bazıları da kardeſleriyle, arkadaſlarıyla gelmiſti. Aslında ilköğretimi bitirmeyenler kursa alınmıyordu fakat bugün kursun ilk günüydü ve hiçbir  ğrenci dini eğitimi alabilmek için on iki yaſını bitirmeleri gerektiğini –maalesef- bilmiyordu. Yaſı tutmayan öğrencileri evlerine gönderip onların hayal dünyasını tarumar etmemek; abisi ve ablasıyla gelen küçük çocukların yalnız olarak geri d nemeyeceklerini d ſ nerek onları evlerine göndermekten vazgeçti. Yarın sadece altıncı sınıfa geçenlerin ve altıncı sınıfın üstünde okuyanların kursa gelmesi gerektiğini söyledi.

Ders saati geldiğinde Yusuf Hoca bütün öğrencileri caminin içine aldı. Her  ğrencinin önüne bir rahle koyarak hilal ſeklinde oturttu. İlk ders olduğu için bu ders tanıſmaya ayırmıſtı. Yusuf Hoca önceden aldığı bir kutu lokumu öğrencilerin ortasına koyarak lokumdan bir tane alıp kendisini tanıttı. Kursun amacından, kursta neler yapılacağından, neler  ğretiliceğinden bahsetti. Sonra da herkesin sırasıyla gelerek lokumdan alıp kendisini tanıtmasını istedi. Herkesin hoſuna gitmiſti böyle bir tanıſma. Hem tatlı yiyecekler, hem de kendilerini tanıtacaklardı. İlk ders tanıſma ile geçti. Tanıſma vesilesi ile öğrenciler birbirleriyle kaynaſmıſ, ortama alıſmıſ oldular. İkinci ders baſladıėında Yusuf Hoca  ğrencilere camiye tanıtmak istedi. Öğrencilere camiye gezdiren mihrabı, kürsüyü, minberi göstererek bunların dinimizdeki önemini anlattı. Minareyi, ſerefeyi, kubbeyi izah etti. Dinimizde caminin, cemaatin öneminden bahsederek çocuklara cami kültürünü benimsetmek istedi.

Son derse baſlanıldıėında  ğrencilere “Sorusu olan var mı?” diye sordu. Bugün kursun ilk günü olduğundan çocukları sıkmaktan ziyade çocuklara kursu sevdirmek istiyordu. Kursları ayakta tutan harcın “Sevgi” olduğunu çok iyi biliyordu. Küçük Ebru hemen atılarak: “Hocam bana yoldaki ıſıkları anlatır mısınız? Karſıdan karſıya geçerken hep ağabeyim

elimden tutuyor ben tek başıma geçemiyorum” dedi. Ebru’nun bu farklı isteği herkesi tebessüm ettirmişti. Aslında Yusuf Hoca da bu konudan bahsetmek istiyordu;      caminin hemen yanından ana cadde geçiyordu ve az ilerisinde de trafik ışıkları vardı. Ebru’ya teşekkür ettikten sonra öğrencilere uzun uzun trafik ışıklarını anlattı. Cami halılarının  eridini yol olarak gösterip uygulamalı olarak konuyu öğretmeye çalıştı. Öğrencilere tek tek sordu, hepsi de kırmızı, sarı, yeşil ışığın ne olduğunu anlamıştı. Son olarak küçük Ebru’ya sorduğunda: “Hocam kırmızı yandı mı beklerim, sarı yandı mı geçmek için hazırlanırım, yeşil yandıktan sonra da geçerim” dedi. Yusuf Hoca, Ebru’ya teşekkür ettikten sonra öğrencilere yaşı küçük olanların karşıdan karşıya geçerken her şeye rağmen b   klerin ellerini tutmaları gerektiğini de söylemeyi ihmal etmedi. Bu sözlerle kursun ilk g   k dersini noktaladı.

Ders bittikten sonra herkes bahçenin avlusunda toplanmıştı. Öğrencilerin bir kısmı   le namazı için camide beklerken, bir kısmı da evlerine gitmek için hocalarıyla vedala tı. Herkesin y   nde bir mutluluk, herkeste camideki ortamdan haz almanın sevinci vardı. Yusuf Hoca evlerine gidenleri kapıya kadar uğurladı, ailelerine selam söylemelerini istedi.

Ebru ile Furkan da camiden ayrılmıştı. İkisi de çok mutluydu özellikle Ebru mutluluktan kaldırırında seke seke y   yordu. Caminin huzur dolu ortamı ikisini de etkilemiş ayrıca Yusuf Hocalarını da çok sevmişlerdi. Ebru’da ise ayrı bir sevinç vardı artık o da ışıkların ne olduğunu biliyordu. Ağabeyinin bundan sonra ışıklarda elinden tutmasını istemiyordu. Ağabeyine fikrini söylediğinde Ebru’yu sevindirmek için “Olur” dedi. Işıkların yanına geldiklerinde kalabalık bir grup karşıya geçmek için bekliyordu. Ebru ışıklara baktığında kırmızı yanıyordu. Herkesten önce karşıya geçmek istediği için kalabalığın arasından sıyrılarak en  ne geçti. Ağabeyi de arkada kalmıştı. Hala kırmızı ışık yanıyordu. I inden kırmızı yanan ışığa “Hadi hadi” dedi. Sonra sarı ışık yandığında heyecanı son noktaya gelmişti. Hayatında ilk defa ışıklarda karşıdan karşıya tek başına geçecekti. Biliyordu artık yeşil yandığı zaman arabalar kendisinin geçmesi için duracaktı. Onun saf, temiz dünyasında her zaman iki kere iki dört, g ky    hep mavi, dağlar ise hep ye ildi; kırmızıda durulur, ye ilde geçilirdi. Nihayet beklediği yeşil ışık yandı. Arabalarda durmuştu zaten. Artık onu kimse tutamazdı. Kendince karşıya geçip kaldırırma çıkacak abisine dönüp “Geçtim, geçtim” diyecekti. Hızlı adımlarla herkesten önce y   meye ba ladı, yolun yarısını geçip kaldırırma çıkmasına dört be  adım kalmıştı. Arkasındaki insanların bağırmalarını duymamıştı bile. Sonrasında geç kalınmış acı bir fren sesi, insanların bağrı maları, bir  ocuğun “Ebru!” diyen feryadı ortalığı kaplamıştı. Yusuf Hoca da insanların çığlıklarını duyup olay yerine ko muştu. Minik Ebru’yu kanlar içinde görünce çok etkilendi. Ambulans

beklerken kanlar içindeki öğrencisini kucağına aldı. Hocasını karşısında gören Ebru zoraki bir tebessümle kan damlayan ağızından son olarak şu cümle döküldü: “Hocam yeşil ışıkta geçilmez miydi?”

Ertesi gün yerel bir gazetede “YEşİL IşIKTA GEÇ(ME)” başlıklı bir haber vardı. Haberin devamında da şu yazıyordu: “Alkollü bir sürücü kırmızı ışıkta ge tiğı için sekiz yaşındaki Ebru’nun ölümüne neden oldu...”

Cumali ERGÜN

Kabala/MARDİN

Mansiyon Çanakkale

Adem Yıldız

Şen Mahalleliler...

2000’li yılların başı... Çanakkale’nin Çan ilçesi köylerinde 15 yıl görev yaptıktan sonra tayinim yine aynı ilin Lâpseki ilçesine çıktı. Yeni görev yerim Lâpseki Merkez Camii... Cemaat her zaman kalabalık. Burada 9–10 çeşit cemaat var: Beş vakte gelenler, cumadan cumaya, ramazanlık, bayramlık, kandil gecelerinde gelenler, cenaze namazına gelenler. (Cenaze cemaatleri de iki guruba ayrılıyor: cenaze namazına katılanlar ve cenazeye katılanlara uzaktan bakanlar). Bunların dışında erken gelip geç çıkan; geç gelip erken çıkanlar da var. Cumartesi cemaatleri var. Bunlar cumartesi günü ilçemizde mahalli pazar kurulduğundan cemaate katılan esnaflar, köylüler ve pazarcılar. Seferi olanları da unutmamak gerekir. Birde çocuklar ve gençler... Onlar da caminin gülleri.

Dokuz yıldır birlikte görev yapıp çok iyi anlaştığımız, soyadlarımız da aynı olan müezzinim Mehmet Hoca, benden 3 gün önce bu camide göreve başlamış. Cemaat bize ‘Hoca efendiler hoş geldiniz. Hayırlı olsun, Yeni hocaları görmeye ve seslerini dinlemeye geldik’ diyorlar.

Peygamber mesleği imamlık çok şerefli ve ağır bir sorumluluk. Ama mesleğimi severek yapmaya çalışıyorum. Heyecanım her gün artarak devam ediyor. Tekrar dünyaya gelme imkânım olsa yine din görevlisi mesleğini seçerdim.

Müezzinim sabah ezanlarını okuyor. Namazdan önce Yasin’i Şerif’in yarısını ben, yarısını müezzin okuyor. Güne Yasin’le başlıyoruz. Öğle, ikindi ve yatsı namazlarından önce de, telsiz sistemiyle merkezi vaaz yapılan kürsüye çıkıp, birer sayfa Kur’an-ı Kerim ve meal okuyorum. Cemaat bundan çok hoşnut oluyor. Diğer camilerden de ‘Namaz öncesi sizin okumanızı hasretle bekliyoruz’ diyorlar. Bazı günlerde de hadis ve ilmihal okuyorum.

Her vaktin ezanı ve kameti beş değişik makamda okunurmuş... Ben makamdan pek anlamadığım için sabahleyin saba makamı, diğer vakitlerde

de ne makam olduğunu bilmediğim Kâbe imamlarının okuyuşlarını taklit etmeye çalışıyordum. Bir gün cemaatimizden ‘Süslü Ahmet’ lakaplı çok iyi klarnet çalan ve makamları da bilen bir kişi, ‘Hoca efendi günde dört vakit Arap Rast makamı okuyorsun, bu hep böyle olmaz’ diye beni uyardı. Ardından, ‘Bana bir ses kaydedici cihaz al, düğün salonuna gidelim, klarnet ve kemanla makamları taksim yapacağım, öğreneceksin’ diye de tembihledi.

Hemen ertesi gün kaset ve teyp cihazı alıp Süslü Ahmet’le düğün salonuna gittik. Süslü Ahmet, benim öğrenip istifade edebileceğim saba, uşşak, rast, hüzzam, segâh, hicaz, hüseyini ve nihavent makamlarını klarnetle taksim yaparken, ben de ses kaydına aldığım bu kayıtları daha sonra dinleyerek, makamlara çalışıyordum. İlk günler zorlandım, ama dinleye dinleye kulak aşinalığım gelişti. O makamlardan olan ilahileri de tespit edip çalışarak makamları öğrendim. Artık beş vakit namazı, beş değişik makamda okuyarak kıldırabiliyorum. Değişik makamda okumalarda cemaatin hoşuna gidiyor, takdir ediyorlar. Makamdan anlayan diğer hoca efendiler iyi olduğumu söylüyorlar.

Klarnetçi Süslü Ahmet, roman vatandaşlarımızdan... Lâpseki’de Şen Mahallede oturan şen bir vatandaşımız. Şen mahalleliler, şen insanlar, müzisyenlikle uğraşıyorlar...

Süslü Ahmet zamanında çok içki içmiş. Tövbe etmiş, beş vakit namaza başlamış. Onunla birlikte yaklaşık 20 kişi daha içkiyi bırakıp namaza başlamış. Bizler din görevlileri olarak, onlara Kur’an ve dini eğitimi verdik, çoğu tamamladı.

Şen Mahallenin erkeklerinin bu davranışları, camiye cemaate katılmaları, kadınlarının da kış döneminde Diyanet İşleri Başkanlığı’na ait Kur’an Kursu’na gelmelerine sebep oldu. Kadınlar da Kur’an ve dini bilgiler öğrenmeye başladılar.

Roman vatandaşlarımızın dini bilgileri öğrenme ve yaşama konusunda gösterdiği bu azim ve gayret en güzel meyvesini ilçe müftülüğümüzün desteği ile oluşturduğumuz ilahi grubu ile verdi. Müziğe ve makama aşına olan Roman vatandaşlarımızdan oluşturduğumuz ilahi grubumuz ilk icraatını Kutlu Doğum Haftası’nda gerçekleştirdi.

Kamuoyunda olumsuz birçok özellikleriyle bilinen roman vatandaşlarımızın ilahi okuması, içkiyi bırakıp namaza başlaması yerel ve ulusal basının da dikkatini çekti. Gazete ve televizyonlar gelip, bizimle röportaj yaptılar, yaptığımız çalışmalar gazete ve televizyonlarda yer aldı.

Çeşitli etkinliklere katılan ilahi grubumuz düğün için gidilen köylerde namaz vakti geldiğinde camide ezan okuyup, müezzinlikte yapmaya

başladılar. İlahi grubumuzla ilgili daha birçok sevindirici haberler gelmeye devam ediyor.

Önceleri roman vatandaş diye bir kenara itilen ya da kendilerini asli unsurlardan kenara itilmiş olarak gören roman vatandaşlar, Allah'ın (c.c) huzurunda ibadet etmek sıfatıyla aynı safta, aynı secdede, aynı r k da, aynı ortamda omuz omuza, yan yana buluştular. Bundan dolayı, bir yerde ayrışmış olarak kabul edilebilecek iki toplum, bir bütün olarak Allah'ın (c.c) huzurunda bütünleşmiş hale geldi. Bu da Allah'ın (c.c) yanında üstünlüğün dil, ırk, soy, sop ile değil takva ile olduğu gerçeğini bir kez daha ortaya koydu.

Hep  l  gibi toplumun dışında kalan roman vatandaşlar, camiye, cemaate katılmakla sosyal hayatın içinde yaşam buldular, tekrar dirildiler. Lapseki halkı da bu insanları, 'Roman, şen Mahalleli' diye k   msemekten kaçınarak, aynı yöne ibadet eden, aynı Allah'a (c.c) yönelen kendi i lerinin biri olarak kabul etti ve aralarında ciddi bir kaynaşma sağlandı.

Lapseki'de Romanlar ve yerel halk arasında meydana gelen bu kaynaşmadan hem biz din görevlileri onur duyduk, hem de Lapseki halkı fayda gördü.  evre il ve ilçelerin takdir ettiği bu davranışlar, oralarda da uygulanmaya koyuldu.

Bu  alışmalardan Lâpseki'deki merkez camii imamı olarak ben, m ezzinim, m ft m z, vaizimiz ve diğer din görevlisi arkadaşlarım son derece memnunuz. Lâpseki halkı bu durumdan son derece memnun. şen Mahalle halkı da bu kaynaşmadan ve insan yerine konulmaktan çok şen oldu.

Umarım ki Allah da (CC) bizim bu çalışmamızdan ve gayretimizden memnundur.

Adem YILDIZ

Lapseki/ÇANAKKALE

Jüri  zel  d l 
Sakarya

Bilal Yıldırım

Ben Köy İmamıyım

Her g n m ve her yanım bir hatıradır benim.

“Bakma ellerimin  atlaklığına
Ben gölgesiz bozkırlarda doğdum
Yıllara sığmayan  zlemlerim var
Ben köy imamıyım kentlere yabancıyım.

Benim k y mde yanık tezek kokusu eser
Türküler söylenir pınar başlarında
Çevremde dört mevsimin izi var
Ben köy imamıyım kentlere yabancıyım.

İzine ayrıldığımda arkamdan ıslak mendil sallayan
Bana inanan bana bel bağlayan
Uykusu yetik eşim, çocuklarım birde cemaatim var
Ben köy imamı onlarla g  l y m, kentlere yabancıyım.

“Köy imamı mevlit okumasını bilmez” demişler.
Kentli imamlar bizden öğrendi okumasını ha kardeşim.
Aha Kani Karacalar, İsmail Coşarlar ve daha niceleri
Yanlış anlatmışlar bizi
Köy imamının hizmeti destanla biter
Bize elde ettiğimiz sevaplar yeter”**

Ben bir imamım... Her g n m ve her yanım bir hatıradır benim.
Çünkü yaşıyorum ve bir köy imamıyım. Geçmişi geride bırakan tecrübem-
le, anı yaşayan yaşama aşkımla, geleceğe bakan  mitlerimle her g n m ve
her yanım bir hatıradır benim...

Yolları karla kaplı köyün, soğuğu ayaz kesen bir gecesinin sabahında,
abdest alıp caminin yollunu tutuğuum zaman, her gün benden önce camiye

gelen Dilaver amca'yı değil, giderken ve d  nerken saldırısına uğradığım k  y  n k  peklerinden nasıl korunacağımı d  ş  n  rd  m.

Namaz   ıkışında evin kapısını korku ve telaş i  inde dualarla a  tığım zaman, hanımın yaptıklarına anlam veremediği bakışlarıyla karşılaştığımda; “Niye bakıyorsun? Yaptığım dua, cami ile lojman arasındaki 200 metrelik mesafede bulunan tam 12 k  pekten sağ salim kurtulup eve ulaşabilmenin ş  kr  n   dile getirme mahiyetinde bir dua” dediğim zaman, bana g  l  mse-yen bir   ift bakışın ılıklığını i  imde hissedip rahatlar, sırtıma dokunup bana kahvaltı masasını g  steren Sezai Karako  ’un Mona-Roza’sındaki beyaz eller misali ellerle de kendimi iyice g  vende hissederdim. Kahvaltı sofrasının   zenle hazırlanmış olması g  n i  inde hanımın istediği bir şeyi itiraz hakkım olmadan yapmam gerektiği anlamına geliyordu   oğu zaman. Ki fazla ge  meden hanımın “Bug  n annemlere gidelim” sesini kulağımda, ucunda zeytin olan   atalı da dilimde hissettim. Dilimden   atalı, boğazımdan lokmayı   ıkarana kadar iki g  z  m iki   eşme... Her ne kadar bu g  zyaşlarını hanım sevin   g  zyaşları gibi g  rse de, bunlar acının ve korkunun g  zyaşlarıydı. Neşat Ertaş’ın; “Bu d  nyada iki nimetim var; biri anam biri y  rim” şarkısına nispet, benimde bu d  nya da iki b  y  k korkum vardı; biri kaynanam, diğeri de cami cemaatinden Dilaver amca...

Nasıl korkmayayım ki bu iki insandan? Kaynanamla ilgili korkuyu daha kızını istemeye gittiğim ilk g  n tatmıştım. Ben damat adaylarına has bir tevazuyla avu  larımla i  i terli, boynu b  k  k halde beklerken kaynanamın, “Damat! S  yle bakim sen modern imamlardan mısın?” sorusuyla irkilmiştim.

Giyiminden kuşamından modern imam olmamı istediği belliydi. Sakalımın olmayışını şans bilip ellerimi y  z  me s  rerek masum bir tebes  mle “Tabii ki anneciğim hangi   ağda yaşıyoruz” dedim. Ama bu yeterli olmamış, soruların ardı arkası kesilmemişti, “Herhangi bir cemaatle bir bağlantın var mı?” , “Ka   kilosun?” , “Sigara i  iyor musun?” vb. sorularına cevap yetiştirmeye   alışırken,

“Bu imam maaşıyla ev mi bakılır?” sorusuyla da b  sb  t  n dağılıyordum. Saatler s  ren sorgulamanın neticesinde eve d  nerken iki duyguyla d  n  -yordum. Sevin   ve korku...

Seviniyordum; artık sevdiğim insanı almıştım. Korkuyordum; melai-ke! gibi bir kaynanam vardı. Zihnimde aldığım kızın annesine benzememe-siyle “Anasına bak kızını al “ atas  z  n  n oluşturduğu   elişkiyi de yaşamıyor değildim.

İki b  y  k korkumdan diğeri ise Dilaver amca... Ondan korkmayayım da kimden korkayım. Camide olsun dışarıda olsun m  nker nekir melek-le-ri gibi hep yanı başımda. Sorularıyla da sorgu-sual melekleri gibi...

“Kalın  er eveli gözlükleri ile bakıpta tam göremediği camlar için “Bu camları kim söktü?” “Camiyi kaç defa s p rd n?” şeklindeki sorularının, “Namaz kılanın evine git kılmayanın gitme” talimatlarının, ağır duyan kulaklarıyla okunan her vaktin ezanını cenaze salası zannedip döktüğü g zya larının ardı arkası kesilmiyordu. Velez ki haftalık izin günümde yakayı kurtarıp biraz uzağına d  t Ğ mde bu defa ona telefonla rapor verme işlemi ba lar. ” u an  urdayım, birazdan oradayım” vs... Bilmiyorum ama benim gibi her imamın kendisiyle imtihan edildiği bir cemaati var mıdır acaba?

“G beğine güneş doğmayan imamlar sınıfından olmak gerekir” d  ncesinden hareketle kahvaltıdan sonra uyumadım. Defter kalemi elime aldım. Yeni aldığım maa ın ihtiyaç alanlarını da dikkate alarak, büyük bir özenle, gider dağılımına göre tasnifini yaptım. Evet, gördüğüm yanlış değildi. Maa tan yaklaşık 100 YTL civarında artış olduğunu görünce sevinç çığlığını attığım an, günün belki en mutlu olduğum anydı. O hızla hanıma annesine gidebileceğimizi söyleyince onunda sevinç çığlığıyla birlikte iki narin kolunu boynumda hissettim. Katmerle en sevincimizi yarıda bırakacak kapı sesiyle birlikte kendimize geldik.

Kapıda hanımından dayak yiyen ya lı İmdat amca ile babasından dayak yediği belli olan torunuyla yüz yüze geldik. Çoğu zaman yaptığım gibi onları içeri alıp teselli mahiyetinde bir iki  zl  sözden sonra elif-be cüzünden ders vermeye ba ladım. Çok zaman ge memi teki ikinci defa  alan kapıdan hüzne  alan bir ağlama sesi daha duydum. Ama bu sefer ki çığlık-feryat-ağıt kombinesinden oluşan uzun hava tadında hüzünlü bir sestir. ”Gittiiiiiii! Gittiiiiiii! Evimin direği gitti” diyen bir kadın için ilk etapta “Kocasına bir şeyler oldu herhalde” şeklinde d   n l rd . Kocasına, annesine, yakınlarından hiçbirine bir şey olmadığını, hi kırıklar içerisinde kaybolan alacalı ineğinin bulunması için benden anons yapmamı isteyince anladım. Kuruyan tabuta vurarak “Kurudu mübarek” demeyi hiç mi ama hiç düşünmeden “ ok   k r  l  yok” diyerek teyzeyi ikna edip gönderdim.

Kalan yerden derse devam ederken odanın bir o tarafına bir bu tarafına daha hızlı adımlarla gidip gelmeye ba ladım. Bu hadisenin üstüne tuz biber olacak kapı  alması çok geçmeden gerçekleşti. I eriye tela la giren, bir hafta sonra kız istemeye gidecek olan  evket amcaydı. İki gelin adayı için üçer gün istiareye yatmamı istiyordu.   erden altı gün geriye kalan bir gününde beni kurtarmayacağı a ık rdı. Uzun bir pazarlıktan sonra    güne d   rd Ğ m istiare günlerini unutmamak için hanıma not aldurdım. AĞır i iten İmdat amcaya harfleri ikişer defa s ylettirerek devam ettiğimiz dersin sonuna gelmemi tik ki muhtar, tam bir muhtar edasıyla içeri girdi. Seçimlerde kendisine rey vermeyen İmdat amcayı da orada

görüp iyice sinirlenen muhtar yumruğunu yan tarafta duran masaya vurarak, İmdat amcayı bir daha burada görmeyeceğini söyledi. Köyün mülki amiri olduğunu, kendisinin nasıl isterse öyle olacağını, aksi takdirde uzak bir yer beğenmek zorunda kalacağını ve odun nakliyeleri için anons yapmamı söyledikten sonra, şaşkın birazda kızgın bakışlarının arasında, yine bir muhtar edası ile kapıdan s z l p gitti; ceketinin sağı tarafını kaldırıp, İtalyan yapımı barette marka silahını göstere göstere...

Artık dersten ve ortamdan kopmuş gibiydim. Sabah ki sevinçten bir eser kalmamıştı bende. Olanları i ime sindirememenin dışa vurumu olarak, titreyen ellerimle bir yandan yüzümü ovuştururken diğ r yandan sürahiye uzanarak bütün bu olanların üstüne bir bardak su içmekle yetindim. İmdat amca ile torununun şaşkın bakışları arasında odanın bir tarafından diğ r tarafına hızlı adımlarla gidip geliyordum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum bir ara dışarıdan duyulan ‘‘Geliyorlar hocaaaam! Geliyorlaar!’’ sesi ile ancak kendime gelmiştim ki daha büyük bir felaketin geldiğini, duyduğum sesin telaş ve korku  alan notalarından anlamıştım. Kapıyı açıp avazı çıktığı kadar bağıran çocuğı ne olduğunu kimin geldiğini sorunca kaynanam Nigar ile cami cemaatinden Dilaver amcanın, yaşları tutmayan çocuklarının dini nik hlarını kıymam için bana geldiklerini öğrendim. Aman Yarabbi! Bu ne imtihan...

Resmi evlilikleri olmayan gençlerin nik hlarını kıyamayacağıma mı yanayım, hayattaki en büyük iki korkumla aynı anda yüzleşecek olmama mı yanayım! ‘‘İmdat! İmdat!’’ diyerek odanın içinde koşuştururken, kendisini çağırdığını sanıp peşimden koşuşturan İmdat amcanın haline mi yanayım? Artık çekilemez bir hale gelen bu duruma fazla dayanamadan bayılmışım. Kendime geldiğimde çoğı zor zamanımda olduğı gibi, beyaz eller yine ellerimde  rperen i imi ısıtan bir çift göz yine karşımda idi. Kısa bir süre durup beş vaktin arasında yaşadıklarına artık geride kalmış birer hatıra gözüyle bakarken, kapanan göz kapaklarımla güne veda ediyordum. Radyodan odaya tel tel yayılan sendikanın dualı eylemine  min diyen dilimle de hayallerimi ve  mitlerimi yarına  rteliyordum.

** (Bu şiir K htalı Mi o’nın ‘‘Ben Dağı Adamıyım’’ eserinden uyarlanmıştır.)

Bilal YILDIRIM

SAKARYA

Amasya

Durmuş Bala

O Ev şimdi Cami

Diyanet İşleri Başkanlığımızın 1993 yılında açtığı yurtdışı din görevlisi seçme sınavına katıldım ve kazandım. Bir yıla yakın zamanda yabancı dil kursu ve vize alma gibi bütün hazırlıklar tamamlandı. 11.11.1994'te Ankara'dan hareket edildi. Aynı gün saat 13: 00 sularında Viyana Din Hizmetleri Müşavirliğimize intikal ettik. Aynı dönemde Avusturya'da 7 kişi görevlendirilmişti. Din Hizmetleri M şavirimiz Sayın Halil İbrahim  zoğlu Bey, bizleri sırasıyla tanıdıktan sonra, her birimizi görev yerlerimizden gelmiş olan dernek mensubu arkadaşlarla tanıştırdı. Daha sonra görev yerlerimize gitmek üzere bizleri  urladı.

Görev yerim olan Schwaz şehri, Viyana'dan 500 km. daha batıda idi. Beni götürmek üzere gelen o günkü Dernek Başkanı Kamil Bey'in arabasıyla yaptığımız uzun bir yolculuktan sonra, gece geç saatlerde Schwaz'a ulaştık. İntikalimiz gece de olsa, şehir ışıklarla aydınlatılmış ve ortalık pırıl pırıldı. şehrin şekli, coğrafyası az çok görülebilmektedir. İki yanında dağlar yükselmiş, Inn Nehri batıdan doğuya doğru şehri ikiye bölmektedir. Bu fiziki yapı, içerisinden kopup gittiğim Amasya'yı hatırlattı bana. İçimden;

-Kendi şehrime mi geldim? dedim. Bu mümkün olmasa da bu fiziki benzerlik, beni epeyce rahatlattı.

Cami, şehrin tam ortasında idi. Zemin katları, sıra d kk nlar olan bir apartmanın 3. katında, çift daire kiralanmış ve camiye çevrilmişti. Camiye çıktık ve orada bulanana cemaatten bazı kişilerle karşılaştık. Onlardan gördüğüm sıcaklık, beni biraz daha dinlendirdi. Selamlaşmadan sonra, beni memleketten merak edeceklere sağ salım yerime ulaştığımı bildirmem gerektiğini söyledim. Gece olduğu için cemiyyetin telefonu kilitliydi. Hemen caminin yakınında kulübe olduğunu söylediler. Bir kişi refakatinde telefon etmeye gittik ve eşime telefonda;

-Merak etmeyin, görev yerime ulaştım, aynı Amasya'ya benzeyen bir şehre geldim, kendimi Amasya'da gibi hissediyorum" dedim.

Bunu duyduklarında, onlar da çok sevindiler. Bana ikamet için hazırlanan yere tekrar döndüm. Eşyalarımı yerleştirdim ve istirahatata geçtim. İkametim, caminin üst katı idi.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra, cemiyete vakitlice indim. Yeni hocamız geldi diye cemaatinin çoğunluğu geldi. Onlarla görüştük ve ayrı ayrı hep-siyle tanıştık. Böylece 6 yıllık büyük bir hizmet maratonunun ilk adımını atmış oldum. Zorlu bir mücadele ile karşı karşıya olduğum daha Viyana'da iken Din Hizmetleri M şavirimiz tarafından söylenmişti. Cemaati yeniden derleyip toparlama, birlik beraberliği sağlama ve her türlü tefrikaları izale ettikten sonra vazifem; dinimin, devletimin, milletimin onuruna yakışır bir cemaat olma ve kurumumuza yakışır bir bina edinmeydi ve bu elbette uzun soluklu bir çalışma ile mümkün olabilecekti. Bu uzun zamanın ilk günü 11.11.1994 Pazartesi idi. Hemen hemen birkaç gün dışarı çıkmadım desem doğru olur. Çünkü her türlü ihtiyaç, caminin cemiyetinde mevcut idi.

Zaten görüşme, tanışma, camide yeniden başlayan ibadetler, plan-program derken, birkaç gün geiverdi. G revimin 4. günü Perşembe, cemaatimden bir kişi yanıma sokuldu:

-“Hocam, bu akşam evimde oğlumun nişanı var. Memleket adetlerine göre, bu tür törenlerde hocamız gelir ve duamızı yapar. Akşama sizi evime duaya götüreceğim” dedi. Ben de;

-“Can baş üstüne” dedim.

Bu şahıs, camimizin kurucu  yelerinden Kayserili Hacı Ahmet ağabey idi. Buraya kadar anlattıklarım, hemen her görevlinin karşılaşabileceği normal serüven. Esas yazıma konu olan; bana unutulmaz hatıra olan ve benim işin hikmet yanı diye yorumladığım y n  var ki, o da şöyle devam etti:

Ahmet ağabeyin evi, camiye 500 metre kadar uzaktaymış. Akşam  zeri kendisi beni alıp götürdü. Evine ulaştığımızda bahçe kapısında iken, büyük bir tevazu ile;

- Hocam buyur, benim fakirhane burası, dedi.

şöyle durup baktım. 1000 metrekarelik bahçenin ortasında, iki katlı bazı ahşap işlemeleri görülen, büyük eski bir Alman evi. Ama; ev bakımlı, çevresi ağaçlık ve yeşillik. İlk bakışta dedim ki;

-Hacı abi, maşallah. Bütün fakirlerin evi böyle olsun. Ama evin cami gibi bina imiş, keşke camimiz de 3. katta değil de, böyle müstakil bir yerde olsaydı” dedim.

Hacı teşekkür etti ve evini beğendiğim için sevindi.

-Hocam, inşallah senin gayretinle o da olur dedi.

İçeri girdik, misafirlerle görüştük. Yeme-içme ve duadan sonra, tekrar camiye geri döndüm. Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları kovaladı. Zamanın süratle geçtiğinin farkındaydım. Hacı Ahmet, o binada kirada oturuyordu tabii. Üç yıl sonra Hacı, o evden ayrıldı ve başka bir ev kiraladı. O ev, bir yıl boş kaldı. Daha sonra satılığa çıkarıldı. Şehir küçük olduğu için bu tür şeyler kolay takip ediliyordu. Ben, görevim devam ederken bütün konuşmalarında, cami için mülkiyet gerekliliğine ağırlık verdim. Sanırım bu konuda cemaatimi hazırlamıştım. Hacının evini ilk gördüğümde;

-Cami Gibi Ev” demiştim. Cemaatime de hep:

-O ev gibi cami bize yakışır şeklinde vurgulamalar yapardım.

Herhalde dualarımız kabul gördü ki, evin pazarlığına giriştik. Schwaz Diyanet Camii Cemiyeti olarak, o binayı o günkü para ile 2 milyon şiline satın aldık. Rabbim bunu nasip etti. Rabbime ne kadar hamd etsem azdır.

Bu ara da görevimin 5. yılı dolmak üzere idi. İlk planda, eski binayı tamir ettirip, cami olarak kullanacaktık. Fakat tamir için çizilen bütün projeleri belediye reddetti. Sonunda eski binanın tamamen sökülüp, yeni bir bina yapılmasına belediye encümeni karar verdi. Bu karar aslında lehimize idi. Ne var ki, maliyet artacak ve inşaat içinde zaman uzayacaktı. Ve öyle de oldu. Kesin sonuca ulaşıldı ve yeni proje tamamlandı.

Yeni inşaata başlanacaktı ki, benim görev sürem doldu. 17.06.2000’de yurda döndüm. Bu tarihte bedenem yurda döndüm ama gönlüm hep Schwaz’da kaldı. Görev sürem olan altı yıl, epeyce bir zamandı. Cemaatimle çok iyi ilişkilerim oldu. Döndükten sonra da telefon trafiği hiç kesilmedi. Cemiyet Başkanı Ali Doğan Bey bu konuda hem vefalı, hem de fedakârdı. Bana verilen bilgilere göre; benim yerime gelen hoca arkadaşım da çok gayretli bir insandı. İnşaat devam ediyor, bina hızla yükseliyordu. Sanki ben, hep orayı görüyor gibiydim. Yıl 2003 oldu.

-Hocam inşaatı bitirdik dediler. Yıl 2004 Eylül ayı.

-Hocam, 9 Ekim’de caminin açılışını yapıyoruz, eşinle beraber biletini gönderiyoruz. Seni de aramızda görmek isteriz. Senin ilk geldiğinde “Cami Gibi” dediğin o ev, şimdi cami oldu. Gel, gör, dediler.

Ben de, bindim uçağa gittim. 15 gün misafirleri oldum. 9.10.2004’te Sayın Diyanet İşleri Başkanımız Prof. Dr. Ali Bardakoglu Beyin de katılımları ile büyük bir törenle caminin açılışı yapıldı.

Ben de gördüm ki, O Ev, Şimdi Cami.

Durmuş BALCI

AMASYA

Ardahan

Yaşar Arafat Irmak

Hatıralarımla Mesleğim

Biraz heyecan, biraz korku, biraz da endişe ile dolu duygularla 1990'lı yıllarda mesleğe adım atmış oldum. İmam Hatip Lisesi'nde öğrenmiş olduğumuz bilgiler ve bizi okutan öğretmenlerimizin verdiği cesaretle imam-hatiplik yapabileceğimi ve birazda bölgemizin konumunu düşünerek, merakla görev yerime gittim. İlk atamamın yapıldığı köyün şehre uzaklığı ve coğrafi yapısı dolayısıyla beğenmemiştim. O zamanki şartlarda ataması yapılanlar ancak vekil olarak atanıyordu. Bütün bu sebeplerden dolayı görev yerime gitmek istemedim. 1996 yılına kadar askerlik vazifemi yaparak yeniden görev talebinde bulundum. Yeterlilik hakkımın saklı tutulması sayesinde daha önce verildiğim görev yerimden 5 km daha şehre uzak, coğrafi yapısı daha kötü, alt yapı imkânlarının hiç olmadığı bir köye atanmış oldum. Bazen heyecanla, bazen endişe ile bazen de çeşitli korkularla ama manevi şevkle görevimi sürdürmeye başladım.

Görev yaptığım köyde 15-20 öğretmeni olan ilköğretim okulu, doktoru ve sağlık personeli olan sağlık ocağı ve lojmanı olmayan tamire muhtaç camisi vardı. Şehre uzaklığı 40 km ve rakımı 2000 metrenin üzerinde olan bu köyde yaklaşık 15 civarında misafir memur hizmet vermekteydik. Camii içerisinde okuma odası olarak inşa edilmiş olan 10 metrekare büyüklüğünde iki odadan biri benim evim olmuştu. 30 ay sürecektir olan lojman inşaatı süresince bu oda korkularımın, heyecanlarımın, endişelerimin bir parçası oldu.

Bir kanepa, bir soba, bir de piknik tüpünden oluşan eşyalar mla, camii içindeki evime kullanılmayan eski sergileri de sererek yerleştiğim ilk gün, öğle ve ikindi namazının haricinde cemaatın olmadığını öğrendim Eşyalar mı görev yerime getiren babama, minibüs şoförüne ve bana yardımcı olan arkadaşıma caminin bahçe duvarının yanında seksenlik borudan akan ve yakınlığından dolayı beni sevindiren çeşmeden bir koşu alıp geldiğim çaydanlık dolusu su ile akşam namazına yakın bir vakitte ilk çayımı ikram etmiş oldum. Daha önce sebebini sonradan anladığım etkenlerden dolayı,

akşam namazında dahi dışarı çıkmamamı bana tembihleyen köylülerin uyarısını da dikkate alarak aynı çeşmeden aldığım su ile uyumadan yaptığım çaydan içerek yatsı namazını kılıp yattım. Ertesi gün kahvaltı hazırlığı yaparken çaydanlığa su var mı diye baktığımda içerisindeki haşlanmış böcek ve solucanları fark ettim. Araştırdığım zaman kurtların sebebini; çeşmenin önündeki küründe hayvanların sulanması için dere suyunun çeşme suyuna bağlanmış olmasıydı. 300 hane olan köyün içerisinde içilebilir bir adet çeşmenin dışında içme suyunun köy dışından eşeklerin sırtında taşındığını öğrenmek benim kabusum oldu..

Sonbaharda göreve başladığım için sudan dolayı sıkıntı yaşayacağımızı tahmin ediyordum. Farklı dil kullanan köyümüz halkı ile kendimi ifade etmede zorlandığım zamanlar oluyordu. Köyün yerlisi olan ilköğretim müdüründen aldığım yardım sayesinde köylülerle daha iyi diyalog kurdum. Bu sayede kış aylarındaki su problemimizi çözmeye başlamış olduk Öğretmenlerle esprili bir şekilde geçecek olan su hatıralarımız da böylece başlamış oldu.

Köylülerden emanet aldığımız eşekle köye bir-iki km mesafedeki su kaynağından su taşımak isledik. Gidişimiz çok zevkli oldu ancak su kaplarını doldurup da eşeğin sırtına yükleyince sorun orada başladı. Çünkü bize verilen eşek gebe imiş. Halbuki biz de kilolu diye büyük su kapları almıştık. Eşek yükü taşıyamayınca dönüş yolunda suyu da eşeği de taşımak bize düşmüştü. Şansımızı başka bir eşek bularak denemeye karar verdik.

Eşekle su problemimizi çözemeyeceğimizi anlayınca öğretmen ve sağlıkçı arkadaşlarla köy içinde bulunan çeşmeden saatlerce sıra bekleyerek de olsa elle taşımaya karar verdik Çok narin ve de titiz olan askeri öğretmen M ile beraber gittiğim çeşme başındaki köylülerin imama olan saygı ve hürmetleri sayesinde sıra beklemeden su kaplarımızı doldurup dönüş yoluna koyulduk Köpekler ve köpek sesinden çok korkan öğretmen arkadaşım M yi diz boyu çamur olan, taştan taş sekerek zoraki yürüdüğümüz yolda düşmemesi için uyardım. Yolun sağ ve solu evlerin bahçe duvarı ile çevrilmiş ve duvardan insanlar yürüyüp de yıkmasınlar diye üzerlerine bağlanmış köpeklerle korunuyordu.

Süs köpeği kadar minik bir köpek havlayınca çamurdan dolayı kayganlaşmış taşların üzerinde arkamdan yürüyen arkadaşım M'nin "Eyvah köpek?" sözüne döndüğümde çamura uzanmış halde gördüm. Zoraki doldurduğumuz su kaplarının ellerinde havada durduğunu suların dökülmediğini farkettim. Arkadaşım M. yi çamurdan kaldırdıktan sonra tuhaf duygularla suları dökmeden okul lojmanına geldik. Halimizi gören diğer öğretmen arkadaşlara başımıza gelenleri anlattıktan sonra içlerinden biri "Sulara bir şey oldu mu?" diye tekrarlayarak heyecanla sordu. Bir anda

Çok etkisi yapan bu soğuk espriye gülerek çamur olan elbiselerimizi nasıl yıkayacağımızı d   nd k.

Uzun geçen ki  ayları boyunca “Lojmanı olmayan camimiz için nasıl lojman yapabilirim?” diye düşündüm. Bu d   ncemi payla abileceğim gündüz cemaatimden başka cemaatim olmadığı için önce bu problemi   z-meye karar verdim. Ikna edebildiğim az sayıda kişi ile sabah, ak am ve yatsı namazı da d  hil 5 vakti cemaatle kılmaya ba ladık. Bu cemaat ile loj-manı yapabileceğimize karar verdik. Daha önce beni gece dışarı  ıkmamam hususunda uyaran köylülerin, imamlarına herhangi bir sebepten zarar gelmesini istemedikleri için böyle söylediklerini öğrendim.

Uzun olan ki  gecelerinde köydeki bakkal ve kahvehaneleri gezerek lojman fikrimi onlarla da paylaşarak ikna ettim. Böylece lojman giri imimiz ba lamı  oldu. Ki in kardan dolayı yollar kapalı olduğu için 10 km yolu yürümek şartıyla  ehre ulaşıyor, tanıdığım esnaftan inşaat için malzeme güvencesi alıyordum. Köyümüzde ilk önce imam,  ğretmen ve sağlık per-soneli olmak üzere yardım kampanyası başlattık. İlkbaharda in aata ba layarak imece usulü ile köylüden de yardım aldık. Daha önce yapılmış olan cami bahçesindeki (daha sonra Telekom’un kullandığı) binanın üzerine lojmanı yapmaya ba ladık “En iyi imam bilir” mantığı ile lojmanın bütün sorumluluğunu bana yüklediler. Çok dar imkanlarla ba ladığımız lojmanı bitirebilmek için, yeri geldiğinde usta, yeri geldiğinde amele ve yeri geldiğinde de a  ı olarak çalıştım. Yukarı malzeme taşıma i i bana d   yordu. İkinci kat olduğu için taşımakta zorlanıyordum. Halatla yukarı malzeme çekmeye gücüm yetmiyordu çimentoları tek parça çıkarmam gerektiğinden küçük bir hesapla bir plan yaptım. Yukarıya yaptığım makaraya halatı asarak bir ucuna çimentoyu bağladım 50 kg  imento yerde, be  buçuk metre yukarıdaki ben ise 75 kg idim. Ben aşağı halatla sarkarsam,  imento bir anda yukarı çıkar diye düşündüm. Böylece ben yukarı çıkarken y k taşımadan boş  ıkacaktım Bu düşünceyle yukarıdan kendimi halata bağlayarak aşağı bıraktım. Halatın yerdeki ucun-da ise  imento torbası bağlı idi Ancak hesap hatası olsa gerek çimentoyla ortada çarpışarak ikimizde aşağı d   t k.

Lojman inşaatında usta parası vermek istemediğimiz için (imk nımız olmadığından) ustalık yapabilecek olanlara yardımcı olmak için onlara amelelik ediyor, ak am olunca da onların malzemelerini temizliyordum. Çimentolu kalan aletlerini ancak karanlık olunca temizleyebiliyordum.

In aatın yanı sıra cami hizmetini de y r t yordum. Havalandırmak için açtığım camimin kapılarını ancak karanlık olduktan sonra kapatabiliy-ordum Bir gün caminin içindeki evim olan h cremde ak am yemeğini yedikten sonra yorgunluktan uyuya kalmı ım Uyandığımda ise vakit gece

yarısı olmuştu. Namazımı kılıp camimin kapılarını kilitleyeyim diye kapıyı kontrol için a ınca g  s me bir şeyin  arptı ını hissettim. Çok korkmuştum, g  s me çarpan şeyin gündüzden camiye giren, kapılar kapanınca da dışarı  ıkaamayan bir kedi olduğunu anladım. Gecenin bir yarısındaki bu durumuma ise kendi kendime güldüm..

Toplumun son sözü söyleyecek olanı imam idi. Aralarında küskünlük olanlar, ya da kan davahılar veya başka sorunların çözümünde imamında olmasını bekliyorlardı Yaşadığım iki kaza olayı beni hep onurlandırdı. K y mdeki ilk zamanlarda trafik kazası sonucu bir çocuğun vefatına sebep olan cemaatimin, ölen çocuğun ailesi ile barışmak için aracı olmamı islemesi beni şaşırtmıştı. Sabah erkenden köyün birkaç b y    ile birlikte 3 saatlik mesafedeki başka ilçenin bir köyüne gittik Taraflar ile tanıştıktan sonra kısa bir nasihatle bulundum Ev sahibinin misafiri olan yaşlı bir amca benim bilmediğim kendi dilleri ile konuşmaya başladı. Bu konuşma saatleri buldu ama ben hiçbir şey anlayamadım. Arada bir tasdik manasına işaretlerine başımı salladım Akşama doğru neticede, 'Mademki hocayı da getirmişsiniz' düşüncesi ile tarafların anlaşmış olması beni ger eklen çok sevindirmişti. Toplumumuzun din görevlisinden beklediği sadece camide değil, acı gününde de tatlı gününde de hep yanında olmasıydı. Bunu görmüş olmam görevimizin büyüklüğünü bir kere daha göstermiş oldu..

Toplumun sadece dini değil birçok hususta önderi, örnek alacağı şahsiyeti Imam-Hatip (Din Görevlisi) dir. Dine olan say ı ve sevgi, din görevlisine say ı ve sevgiyi getirmiştir. Toplumda, " mam ne derse doğrudur" mantığı hakim olmuştur. Evini yapmak isteyen bir komşum, şeklini, ebadını ve istikametini belirlerken çocukları ile d şt   ihtilafı çözmek için, 'Sen daha iyisini bilirsin hocam' diyerek beni hakem yapmıştı. Evini bitirdikten sonra yemeğe davet etme nezaketi ise beni çok duygulandırmıştı. Bir gün irşad programı kapsamında ve yardım toplama hizmeti için nadiren de olsa Ramazan ayında köyümüze gelen müftülük personeli (beni  ocuklu umda okutan kendi köyümüzün de imamı olan) bir hocamız misafirimiz oldu. Hocamı, "Benim de hocam budur" diye, misafiri olduğumuz okulun müdürünün evinde toplanan cemaatime tanıttım. Müdürün evinde bulunan köyümüzün başka bir misafiri m ft l kten görevli gelen hocamıza, evvelki gün başka k y de çok hızlı teravih kıldırıldı ından şik yet etti. Yaşlı oldu undan yetişemedi ini, bu yüzden namazı kıldıranın yavaş kıldırmasını istedi. Latife olsun diye bende, "Bu hocam çok hızlıdır" diye takıldım. Yaşlı amca hızlı kıldırın hocama, "Eğer hızlı kıldırırsan bizde seni d veriz" diye takılarak ve gülerek camiye gittik. O gece iyi mebla  para toplandı Hocam teravih namazını kıldırđ. Cemaat iyi akşamlar temennisi ile da ıldı. Bir saat beş dakika süren namazı hocama hayırdır diye sorunca, "Vallahi  mr mde en uzun teravih namazını kılmış

oldum” dedi. Meğer hocam, yaşı ve biraz da pehlivanca olan misafir amcanın ikazını çok ciddiye almış.

Görevde iken yaşıadığımız hayat hik yelerinden birkaçı olan bu hatıralar, yaşıayacağımız acı ve tatlı hatıralarında habercisi gibiydiler. Kim bilir bu kutsal ve ulvi görevde iken daha neler göreceğiz.

Yasar Arafat IRMAK

ARDAHAN

Ankara

Hidayet Kacur

Ha Hasan’a Ha Sana

Tatil bitmiş okul açılmıştı. Yeni  niversiteli olanları, ailelerinin yanından ayrılıp tahsiline devam edenleri, hüznü bastırان sevinçleri ve tatlı ayrılıkları en iyi anlatan ağaçların sararan yapraklarının r zg rda uçuştuğu sonbahar olsa gerek. Üniversite kampüsü hareketlenmeye başlamıştı. Üniversiteye yeni başlayanlar kampüste kendilerini her hallerinden belli ediyorlardı. Ailelerinin yanından belli ki ilk defa ayrılmışlardı; tanımadıkları, bilmedikleri fakat  zlem duydukları bir ortam içinde olmanın sevinci, telaşı, heyecanı gözlerinden okunuyordu.

Eski  ğrencilerin de tatil dönüşü eskiyen ve eskimeyen arkadaşlarıyla buluşma sevinçleri, hasret giderişleri görmeye değerdi. Zaten kavuşmak ayrılıkla başlar. Benim de üniversitedeki yurt arkadaşlarım Türkiye’nin bir  zeti sayılırdı. Adana’dan Ali, İstanbul’dan Ergün, Trabzon’dan Ramazan, orum’dan Tamer, İzmir’den Hasan ve ben Kayseri’den Hidayet olmak üzere altı arkadaş Sivas’ta Kredi ve Yurtlar kurumuna ait bir odada kalıyorduk. Yeniden buluşmanın verdiği sevinç herkesin gözünden okunuyordu ama Hasan’ın bir üzüntüsü olduğu her halinden belliydi. Sebebinin duyunca biz de acısını paylaşmaya çalıştık.

Hasan’ın küçük kardeşi Hüseyin r morksuz traktörle tarlada rampa yukarı çıkarken traktör ters dönmüş ve Hüseyin, Hakkın rahmetine kavuşmuştu. Taziyelerimizi sunduk. Üniversite Camii İmam-Hatibi olduğum için arkadaşlarımın da teşviki ile suskun olan arkadaşımızın açılması ve rahatlaması için konuşuyordum. Allah taks r tını affetsin, güneş nasıl doğup batıyorsa ölümün habercisi de doğumdur. Kimlikteki doğum tarihine göre değil Allah’ın takdir ettiği nefes sayısı bitince ruh teslim edilir vb. Hüseyin için sadaka ve hayır, hasenat yapılabileceğini söyledim. Hasan da zaten  ğrenci idi. Ekonomik özgürlüğe sahip değildi. Kur’ân okunabileceğinden bahsettim. “Senin arkadaşların olarak biz kardeşin Hüseyin’e Kur’ân okuyup ruhuna gönderebiliriz.” dedim. Hatta Hasan’a kendisinin kardeşi Hüseyin’e Kur’ân okumasının Hüseyin için güzel bir

hediye olacağını ifade ettim. Hasan gözlerime baktı ve “Bana ‘Kur’ân okumayı öğret Hidayet” dedi.

Hasan Kur’ân okumasını bilmiyordu fakat kardeşi Hüseyin’e Allah’ın kelamını hediye etmek için bu talepte bulunuyordu. Diğer taraftan Hüseyin, abisinin Kur’ân öğrenmesine vesile olacaktı. Komşu odalardan da taziyyeye gelen oldu Hasana. Yan odada kalan Karaman’lı Fatih “ben biraz ElifBa’yı biliyorum ama Kur’ân okuyamıyorum, ben de sizinle gelebilir miyim?” dedi. Ben de memnuniyetle kabul ettim.

Bütün bu güzelliklerle Hasan, Fatih ve ben cumartesi sabahı okula gidiyor gibi Cumhuriyet Üniversitesi Camii yolunu tuttuk. Camide ayrı bir bölümde tahta ve tebeşirimiz mevcuttu. Bu Elif, bu Be diyerek tahtada Kur’ân okumak için dersimize başlamıştık. Hem telaffuz, hem yazı birlikte ilerliyordu. Hasan tahtaya tebeşirle Arapça harfleri yazıyordu. Bu ara Fatih bunları biliyorum edası ile Hasan’a karışıyordu. Onu Hasan’a kopya vermesi için uyarıyordum. Nihayet Fatih artık Hasan’a karışmaz olmuştu zira Hasan da artık Fatih’in seviyesine gelmişti. Öğle namazı vakti gelince derse ara verdik. Namaz hazırlıkları, öğle yemeği derken Hasan’ın yüzündeki o azmi ve isteği görünce öğleden sonra hep beraber derse devam edecektik ama Fatih bizden izin isteyerek ayrıldı.

Öğle namazından sonra derse Hasan’la kaldığımız yerden devam ettik. Ha, Sin, Nun, Üstün, esre, ötre ve cezm derken ikindi namazından önce tahtaya tebeşirle Arapça olarak HÜSEYİN yazdı ve tahtaya duygulu bir şekilde baktı Hasan ve “abin sana hediyeni verecek” dedi. İkinci namazını da beraber kıldık. Sonra şedde, tenvin, uzatma harfleri, Hurufi mukataa derken Elif-Ba’nın sonuna gelmiştik. Bu arada akşam vakti de geldi. Namazdan sonra Hasan Kur’ân-ı Kerimi açtı ve yüzüne okumaya başladı. O etrafı nakış ve süslerle çevrili olan Kur’ân-ı Kerim’in ilk iki sayfası olan Fatiha suresi ve Bakara surelerinin ilk ayetlerini yavaş yavaş da olsa heceleyerek okudu.

Sonra ellerimizi gökyüzüne değil Rabbimize açarak hâsıl olan ecir ve sevabı önce Peygamber Efendimize, sahabelerine, ailesine ve özellikle Hüseyin’e hediye ettik. Hasan’ın yüzündeki durgunluk gitmişti ve tatlı bir huzur vardı. Oda arkadaşlarım, ben ve Hasan bu işe şaşırmakla beraber çok sevindik. Bir gün içerisinde Kur’ân okumasını hiç bilmeyen bir kişi eğer azmederse, isterse, niyeti halis olursa Kur’ân öğrenip okuyabiliyordu. Allah o kişiye bu ortamı sağlıyordu. Kur’ân’ı öğrenen, öğreten ve bizi sevenlerle oda arkadaşımız Hasan’ın acısını Allah’ın yardımı ile paylaştığımıza inanıyorum.

Yıllar sonra Hasan evlendi ve nur topu gibi bir oğlu oldu. İsmi ne koydu dersiniz? Hüseyin.

Geçenlerde Ali ile oturup konuşuyorduk. Hasan Manisa’da Vestel bayisinde çalışıyormuş. Evi ise İzmir’de. Manisa-İzmir arasında bir trafik kazası geçirmiş ve ağır yaralanmış. Bazı kişileri tanımakta zorlanıyormuş ve görme problemi varmış. Duyar duymaz onu aradım. Biraz konuştuktan sonra beni tanıdı ve başına gelen kazayı kısaca anlattı, gelen mesajları okuyamadığını ancak eşinin kendisine okuduğunu söyledi. İçini sordum kafası dağılsın diye, plazma televizyonlardan bahsetti biraz, çünkü orada çalışıyordu. Görüşmek üzere konuşmamızı sonlandırdık.

Hasan mı Hüseyin’e hediye verdi yoksa Hüseyin mi Hasan’a? Bu hayat koşuşturmasında bu hikaye veya anı bana mı ait Hasan’a mı? Bir şairin dediğı gibi “Mektup yazdım Hasan’a Ha Hasan’a Ha sana”

Hidayet KACUR

Diyanet İşleri Başkanlığı, İdari ve Mali İşler Dairesi Başkanlığı, Teknik
Hizmetler şubesi Müdürlüğü Jeoloji Mühendisi
ankaya/ANKARA

Bing l

Mehmet Erdoğmuş

Yok mu Ekmeğin?

Bir sonbahar günüydü. Havalar soğuk olmaya başlamış ve ilkbaharın açtığı o rengarenk ağaçlar ve yapraklar sararmaya ve dökülmeye başladığı zamanda, o hüznün ve dünyanın kederli zamanında, yağmurların yağdığı, şimşeklerin geceleri uykumuzu kaçırıp ablamlarla birbirimize sarıldığımız andaki endişeli beklentimiz son bulmuştu. Sonunda doğanın bizlere hüzün verdiği i imize korku saldığı  aresizliğimiz sona ermişti. Evimizin direği olan babamız eve dönmüştü. İşte o zaman ablama ve bana doğa ananın saldığı korku son bulmuş, sonbaharın ve çaresizliğin verdiği hüzünler kaybolmuştu. İ imiz kıpır-kıpır olmaya başlamıştı. Çünkü her çocuğun umduğu gibi bizim de dünyamızın yegane dayanağı olan babamız yanımızdaydı.

Babam görev almadan evlenmiş, ablam ve ben dünyaya geldikten sonra da göreve başlamış, bir müddet sonra da askeri hizmeti yapmak için göreve ara vermişti. şu anda da askerliğini bitirmişti. Babam askerdeyken askerlik süresi ne bitmez tükenmez olmuştu. Her gece, babamızın kaç gece yattıktan sonra eve döneceğini annemize sorar ve cevabını aldıktan sonra da derin bir “off “ eker, çaresizlik içerisinde başımızı yastığımızı koyardık.

İşte bu bitmek bilmeyen süre bitmiş ve nihayet babamız eve dönmüştü. Hasretimizi gideriyor ve: “bir daha ayrılmayalım babacığım.” diyor, teyit ettirmek istercesine defalarca soruyordum. Babam da:”hayır oğlum, bunları da nereden çıkarıyorsun.” diyordu. İşte böyle mutluluklar içerisinde birkaç gün geçirdikten sonra, evimize bir keder ve sıkıntı çökmüştü. Babam ve annem eskisi gibi bizimle şakalaşmıyor ve g lm yorlardı. Kısa bir müddet geçtikten sonra, babamın görev yerinin değiştiğini öğrenmiştik. Babam sürekli b y kbabamla tartışıyor ve görevi bırakacağını söylüyordu. Büyük babam da sürekli babamı ikna etmeye çabalıyor: “OĞlum biliyor musun yeni atandığın yerde kaç  ocuk kendi değerlerinden yoksun, insanlar nasıl cehalet içerisinde kıvranıyor? Senin bunlara kazandıracağın şeyleri

d    n.” diyordu. Evet, b  y  k babam t  rl   y  ntemlerle ikna etmi  ti babamı ve biz kendi memleketimizden ta  nıp yeni g  rev yerine gidecektik.

Nihayet ayrılma zamanı gelip   atmı  tı Annem ev hazırlı  ını yapmakla me  guld  . Evde de derin bir sessizlik olmu  tu Hazırlıklar bittikten sonra da babam bir minib  s getirmiş, e  yalar araca y  klenip herkesle vedala  mı  tık. Yeni g  rev yerine, babam, annem, anneannem, ablam ve ben gitmek   zere araca bindik. Uzun bir m  ddet yolculuk yaptıktan sonra, babamın g  rev yapaca  ı il  e merkezine ula  mı  tık. Orada bir mola verdikten sonra, k  y merkezinin bulundu  u yola saptık. Ikinci vakti ve ya  mır da hafif  e ya  ıyordu,

Yollar bozuk ve topraklıydı. Biraz ilerledikten sonra ya  mır etkisini g  steriyor ve   iddetini de artırıyordu. Araba zar zor ilerliyor, g   c bela   ıkıyordu. Araba yoku   yukarı gelince ipler kopmu  ,   amurda kalmı  tı. Aman ALLAH’IM,   imdi halimiz ne olacaktı! Hi   kimsenin bulunmadı  ı yapayalnız ve ıssız bir tepede kalmı  tık. Babam k  re  i alıp arabayı   ıkartırım umuduyla yolu d  zeltmeye   alı  ıyordu, ancak araba saplanıp kaldı  ı i  in bir t  rl     ıkılmıyordu.   of  r: “herkes insin o zaman   ıkar.” deyince, hepimiz inmi   ve arabayı t  m g  c  m  zle itiyor,   ıkmasına yardımcı olabilmek i  in   abalıyorduk. Hepimiz sırlsıklam olmu   ve   amura batmı  tık. Babam yakın bir k  yden yardım alabilmek i  in yola   ıkmi  , bata-  ıka ilerlemeye   alı  ıyordu.

Bir saat sonra bir motorun   st  nde iki adam ve babam belirmi  lerdi. Minib  s   motora ba  layıp   amurdan zorlukla   ıkarmı  lardı. Adamlar bize d  nerek merakla: “Nereye gidiyorsunuz?” diye sorunca, babam: “Veysikan’a gidiyoruz” cevabını vermi  , adamlar da birden suratlarını e    tmi  lerdi: “Hayırdır?” diye sorunca, babam: “imam olarak o k  ye atandım.” cevabını verince adamlar: “Ba  ka yer bulup atayamadılar mı?” cevabını verip moralimizi alt  st etmi  lerdi. Adamlara te  ekk  r ettikten sonra yola koyulmu  tık.

Derin vadilerin arasından, b  y  k kayalıklardan, u  suz bucaksız u  urumlardan, sonu g  r  nmeyen ormanlardan a  ırca ve dikkatlice ilerlemeye   alı  ıyorduk. Hepimizin   zellikle anneannemin morali bozulmu  , adamların dediklerine fena halde kızmı  , yolu ve   evrenin durumunu g  zlemledik  e, babama ba  ırıyor ve   ok  a sinirleniyordu. En son hi   aklımdan   ıkmayan, b  y  m    olmama ra  men halen kulaklarımda   ınlayan ve o vehametinin i  erisinde, insan psikolojisini sarsan bu can alıcı kelimeyi yapı  tırmı  tı babama, “Senin babanın evinde ekmek yok muydu? Baban seni besleyemedi mi, buralara geldin?” diye sitemde bulunmu  tu. Nihayet moralleri bozan bu kadar olaydan sonra k  ye yeti  mi  tık.

K  y y  ksek bir da  ın   st  nde kurulmu  tu. K  y  n evleri yoku   a  a  ı yapılmı  tı. Evlerden a  a  ı do  ru bakınca insanın t  ylerini   rperten ve

insanın yüreğine derin bir korku salan uçsuz bir uçurumla karşı karşıya kalıyorduk. Köyde içme suyu bulunmamakla berber, su ihtiya ı büyük ta ların i i oyulup dört etraflı oda halini alan kuyuların kış ve baharda doldurulmasıyla kar ılanıyordu. Öyle bir yöntemi ömrümde ilk defa görüyordum. İnsanların bu kadar zor şartlar altında nasıl ya ayabildiklerine anlam veremiyordum. En yabani hayvanların bile yaşamakta zorlanacağı bu yerde, insanog lu nasıl ya ayabiliyordu? Biz burada nasıl ya ayacaktık? Bu kadar kolay bir hayatı bırakıp bu yerde nasıl mücadele edecek bu insanların bu zorluklar altındaki o iradeyi bizler gösterebilecek miydik? Ben bunları düşünürken minibüsün etrafını üstleri ba ları perişan, ayakkabıları keçi kılından yapılmış ve yüzlerinde koca bir gülümseme, bu hayata aldırış etmezcesine mutlu bir gülümsemeyi yüzlerinden eksik etmeyen bu çocuklara annem birer  eker ikram etmişti. Bu  eker onlar için paha biçilmez bir hazineydi. Ondan sonra köyün muhtarı bizleri kar ılamı  ve evine davet etmişti.

Muhtarın evinde biraz istirahat ettikten sonra da muhtar, babama: “Köye geli  sebebiniz nedir?” diye sorunca babam da, “Bu köye imam olarak atandım” cevabını verince, bizim ayaklarımızı kesen cevap da ardı sıra gelmişti, “imam efendi! Köyümüzde ne imam evi, ne de cami var!” deyince, babam yüzünde  a kın bir ifadeyle sadece “Nasıl?” kelimesini s yleyebilmi ti. Muhtar da anlatmıştı: “Köyün bir yerli imamı vardı. O, emekli olunca buradan da ta ındı. Ondan sonra da kimse bu köye gönderilmedi. Eski ve topraklı bir camimiz vardı,  u anda yıkılmış vaziyette. Ev olarak da yalnız başına yaşayan bir kadının harabe evi var, onu onardıktan sonra burada kalabilirsiniz. Camiyi de halkın desteğiyle yaparsınız” demiş ve biraz tehditkar ve biraz da uyarıcı olarak eklemi ti, “Bu köyde iki aşiret var. İkisi de birbirine düşman ve aralarında kan davası var. Aman imam efendi dikkatli ol” deyince bir çıkmazın içine yuvarlanmı tık. Babam ve biz bir daha geri mi d nsek? Veyahut da bu kadar olumsuzluklar içerisinde görev mi yapsak diye düşünmeye ba lamı tık. Kulaklarımda çınlayan anneannemin: “Babanın evinde ekmek mi yoktu?” sorusu...

Hepimizin aklında, her şeyin bu kadar ters gittiği bir yerde biraz özveriden, biraz mücadele etmekten ka mayıp, bu kötü yaşam şartlarını tersine çevirerek buradan ayrılma fikri zihinlerde tartılıyordu. Karar vermiştik. Burada kalıp kan davasını çözecek, bu insanlar için elimizden geleni yapacaktık. Annemin ve anneannemin: “Geri dönelim” isteğine rağmen, babam: Bunlara rağmen... demiş ve “Her şeye rağmen” orada kalmı tık...

Mehmet ERDOĞMU 

 amlı yurt Köyü Camii Aday imam-Hatibi
Gen BİNG L

Bing l

Dr. Zeki Tan

 rnek Bir Din Gönüllüsü Portresi Olarak Dursun Hoca

Tarihi süreçte toplumların üzerine ne zaman bir k bus   kse bir “kurtarıcı el” hep olmuştur. Kargaşanın, keşmekeşin, kaosun bir karabasan gibi toplumları sardığı bu zaman diliminde toplulukları sıkıntıdan sahil-i selamete çıkaracak olan gönül mimarları veya çok hoşuma giden ifadesi ile “din gönüllüleri”dir. Çünkü yapılan iş gönüllü olarak yapıldığında netice alınmakta, g n llerde makes bulmakta, aksi halde bu kubbede hoş bir sad  bırakmamaktadır.

Kıyamete kadar  zg r olarak üzerinde yaşamayı düşündüğümüz bu coğrafyanın da özgürleşmesinde ve özgürlüğün karakter haline gelmesinde din g n ll s n n-görevlisinin fonksiyonu izahtan varestedir. Mehmet Akif’in ifade ettiğ  gibi:”...Bütün dünya Firavun kesilse hakikati müdafaa-dan f tur getirmeyen” yegâne topluluk hep din gönüllüleri olmuştur. Topraklarına Fransız çizmesinin değmesine tahammül edemeyip “Ey ahali! Burada Cuma namazı kılamazsınız. Cuma namazının kılınması için “ zg rl k” temel bir şarttır diyerek hayatı hakir gören Maraş’ın Uzunoluk  arşısındaki bir din g n ll s d r. Milli mücadeleye ismi bilinmeyen baş sarıklı din görevlilerini, müezzinleri d hil etmemek en büyük vefasızlıktır. Tarih i Cemal KUTAY:”Cumhuriyetin inşasında din adamının kanı ve teri vardır” derken din görevlisinin emsalsiz  zellikine dikkat çeker. Sadece manevi açıdan değil memleketin en sıkıntılı olduğ  zamanın ilk diliminde karşılıksız hizmet ederek hazinenin yeni oluşturulduğ  günlerde hazineye parayı bırakan bir din g n ll s d r.

Denizli’de kurtuluş savaşı yıllarında Ahmet Hulusi Efendi:”İşgal edilen memleket halkının silaha sarılması dini bir görevdir.” diyerek İzmir valisinin, düşman işgaline karşı çıkılmaması emri  zerine;”Vali bey... Bu sakalım kanımla kızarabilir, ama bu alna düşman al ağın  s k netle selamlamış olmanın karasını sürerek huzur-u ilahiye  ıkamam.” demiştir. İşin  z  ülkenin inşasında kimin himmeti, gayreti, emeğ  ve kanı olduğ 

görülmektedir. Orgeneral Kazım ÖZALP'ın "...O gayri müsait ahval ve serait içinde muhterem ulemamız  ne ge mi ler, milli kuvvetlerin başında  arpı mı lardır." sözü çok manidardır.

Amasya'ya gelen heyetin:"Amasya halkı vatanın savunulması, din ve devletin korunması yolunda mücadele edenleri ba rına basmakla iftihar edecektir. Bütün Amasya emrinizdedir" hitabı kurtuluş felsefesinde kimin ve kimlerin fikirlerinin ürünü olduğunu çok güzel özetliyor. Çünkü onlar Necip FAZIL'ın o güzel benzetmesi ile "Bu imamlar yer ve g   n habercileridir. Bu imamlar bütün insanlığın beklediği devlet nizamının betonarme harcıdır. Bunlar Türk beldelerinin manevi temeli, en değerli ve bir nevi hayat fedaileri, en küçük vazifeleri namaz kıldırmak en büyük i i de bütün ibadet şekillerinin t t c  ruhunu köyün bütün hayat ve faaliyet şubelerinde canlandırmaktır."

Tarih o gönül ehli insanların kahramanlıklarını dile getiren belgelerle doludur. Ar ivlere bakıldığında onların "h llec " piyesinde ortaya konulan, yüzlerce tiyatro eserinde ve karikatürde hafife alınan uydurma kıyafetli, ürkek  ahsiyetli ve kurnaz karakterli tipler olmadıkları görülecektir. Ayrıca Halide Adip ADIVAR'ın "Vurun Kahpeye" isimli eserinde tahkir ve tezyif ettiği, karaladı ı bir camianın büyük bir çoğunluğunun Anadolu harekatı yanında yer aldığı anlaşılacaktır.

Eğer bugün bir sosyal çalkantıya çözüm aranıyorsa toplumdaki bütün fertlerin "ortak paydası" olan dinin ve dinin tebli cilerinin kapısına uğramadan çözüleceği zannı varsa bu beyhude bir anlayıştır. Günümüz toplumunda her türlü  zdirap, sıkıntı ve insanımızın ayrıştırılması hususunda kutsal düşmanlarının ortaya koymadıkları plan kalmamasına rağmen kardeşlik havası esiyorsa, bunu kutsal de erlerimize borçluyuz. Ahmet Altan'ın bir yazısında dediği gibi:"Din bu toplumun varoluş temellerinden biri ve belki de en önemlisidir." Bu ülkenin kutsalla ba ının zayıflatılması bu ülke için "potansiyel g  " kaybıdır. Bu millet tarih boyunca bütün problemlerini yabancıya ihtiyaç duymadan, sahip olduğu "manevi dinamikler" sayesinde   zm  t r. Hamuru kutsalla yo rulan bir toplumun dinden ayrıştırılması o toplumun ölümü anlamına gelir. Din olmadan hayatın anlamını yakalamak zordur. Vahyi dı layarak insanların insanlıklarını ger ekle tirmelerini beklemek gafletin veya ihanetin göstergesidir.

İnanan bir toplumun yüksek evrensel değerleri yakalamaları ancak inançları ile bulu maları ve bulu turmaları sayesinde mümkündür.

Bütün bunları yazmamın temel sebebi, eğer bugün toplumsal çoğulculuk sa lanacaksa -ki sağlanmak zorundadır. Aksi durum bütün dünyanın tersi istikametine gitmektir- bir kilimin desenleri gibi farklı fakat

birlik ve b t nl   nden hiçbir şey kaybetmeyen Anadolu insanı bir arada ya atılacaksa, vicdanlar vecde getirilecekse bunun yolu din ve bunun taşıyıcısının katkısı ile olacağı bilinmelidir. Biraz sonra anlatacağım hatıra bunun açık belgesidir.

Bir batılının ifadesiyle:”İnsanlığın dertlerinin üst üste yığılıp kilitlendiğı,  z ms zl   e ulaştığı...” bir dönemde her zamandan daha çok ilahi metinlerin taşıyıcısı ve “canlı modelleri” olan din gönüllerinin sesine ve solu una daha çok muhtacı.

Bir mütefekkirin tespiti ile ”Toplumsal problemleri yatırımlarla, zenginle meyle bu i  halledilir diyorsanız aldanırsınız. Fikri, kalbi psikolojik meseleler parayla  z lmez. “Besleyici” sesler üsluplar aydınlatmalar yok oldu. Ruhları, zihinleri gönülleri besleyici ı ıklar çok fersizle ti.” Fersizle en bu ışıkları yakmak ve bunu her eve taşıyarak merhamet yangını çıkarmak din g n ll s n n temel fonksiyonudur.

Geçmişte “ ark meselesi” olarak günümüzde başka isimler altında servis edilen problemin üzümünde kutsalın payını ink r etmek bir nevi  z ms zl  k anlamına gelir. Çünkü Allah’ı bir, peygamberi bir, kitabı bir, kiblesi bir, ülkesi bir, memleketi bir olan bir toplumun fertlerinin bir olan Allah’ın boyası ile boyanma  ansı halen vardır. Çünkü başka boyalar Anadolu insanına uymuyor. Yoksa istiklal  airimizin dediğı gibi:”... Oyuncak sanmayın! Ahlak-ı milli, ruh-i millidir. Onun iflası en korkunç ölümdür: Mevt-i k llidir.” İ te görev yaptığı yerin insanını mevt-i k lliden kurtarmağ  çalışanlardan biri de Dursun hocadır. Dursun Hocanın g ldeste olan hatırası:

İlk görev yeri olan  ukurca’da görev yaparken görev yaptığı yerin insanına olan yakınlığı ile onların gönlünde taht kurmuştu. Dursun Hoca bir anda köyün kurtarıcısı haline gelivermi ti. Dursun hoca sahip olduğı fikri yapısı ile oldukça kendini yeti tirmi ti. Köy yerinde Dursun Hocanın bilmediğı bir şeyin olmadığı, olmayacağı fikir ve kanaati yerle mi ti. Çünkü kar ıla tığı her probleme imk nı nispetince  z mler üretiyordu. Probleme  z m  retmedikten sonra görev yapmanın da ona göre bir anlamı yoktu.

 ehre gelenlerden, Dursun hocanın önüne geçeni göremezsiniz. Gelenler, tıpkı tekke terbiyesi almış bir vaziyet takınıyorlardı. Dursun Hoca onlara  u güneşin altında bekleyin dese hepsi tereddütsüz beklerdi. Çünkü Dursun Hoca onları hemen hemen her içinde kendine tercih ediyordu. Dursun Hoca görev yaptığı yerde konuşulan dili yani, Kürtçe’yi de bilmezdi. Karadeniz bölgesinden gelmiş, doğıdaki insanın gönlüne taht kurmuştu. Taht kurmuştu çünkü birçok tercihte hoca çekimser kalsa bile

herkes hocanın g  z  n  n i  ine ve tavrına bakıyordu. B  t  n k  y hocanın tercihi istikametinde hareket ediyordu. Mevlana'nın "aynı dili konuşanlar değil, aynı g  n  le sahip olanlar bir arada oturup anlaşabilir." ger  eği Dursun Hoca ve cemaatinde temess  l etmişti. İlahi metnin:"...sen onları birlik sanırsın, h  lbuki kalpleri birbirine karşı soğuk ve parampar  adır..." (Haşır, 59/14) buyurduğu gibi, g  n  llerdeki tevh  di, birlikteliği sağlanmadan toplumsal birlik ve b  t  nl  ğ   sağlamaya   alışmak abesle iştigaldir. Bedenlerin değil, ruhların bir b  t  nl  k haline gelmesi onları cemaat yapar. Aksi halde kuru kalabalık olur. İşte Dursun hocanın K  rt  e bilmesede cemaatiyle aynı g  nle sahip olması, onu soğuk ve itici değil, daha sıcak ve samimi hale getiriyordu.

Anadolu insanını bir arada yaşatan asıl ve yeg  ne harcın "İslam   imentosu" olduğunu anlamıştı Dursun Hoca. Bu   imentonun bu toprakların harcından   ıkarılmasının neticesini anlatmaya bile gerek yoktur.    nk   b  yle bir binanın ayakta kalmayacağını kalamayacağını bilmek ya cehaletten ya da gafletten kaynaklanır. Anadolu insanını bin yıldır bir arada yaşatan esas unsur bilinmeden, sahil-i selamete   ıkamayız.

Dursun Hoca, cemaatinin her derdine derman olmaya   alışıyor. Onların hi  bir problemini k    k g  rm  yor. Yıllardır ter  rden dolayı a  ılmayan okulun   ğrencilerini camide okutuyor, hasta olanlara şıfa aramaya koyuluyordu.

Bir defasında Dursun Hoca'nın kapısı gece saat      sularında   alınır. Dursun Hoca kapıyı o sıkıntılı d  nemlerde teredd  ts  z a  ar. Karşısında k    k oğlunu yanına almış Fatma teyze, kocasının hastalandığını, onu hastaneye g  t  recek kimsesi olmadığı i  in hocaya geldiğini, h  z  nle anlatır. Dursun Hoca hi   y  ks  nmeden gecenin     nde o hastayı alıp şehir merkezine g  t  r  r. Orada tedavi imk  nı bulunmayınca da Diyarbakır'a g  t  r  r.

Diyarbakır'da bir hafta kadar hastayı tedavi ettirdikten sonra tekrar k  y  ne d  ner. K  ye d  ner fakat bu d  n  ş muhteşem olur. K  yl  n  n Dursun Hocanın d  neceğinden haberi olur. K  yde ne kadar insan varsa   oluk-  ocuk dahil Dursun Hoca ve hasta olan Mehmet amcanın yolunu g  zetler.

K  y minib  s  nden iner inmez Dursun Hoca neye uğradığına şaşır.    nk   b  t  n k  yl   Dursun Hocanın elini   pmeye koyulur. Dursun Hoca kendini evine zor atar. Eve vardığında hanımına sorar, "bu neyin nesi hanım?" Hanımı ona, "sen gittiğin g  nden beri bu insanlar bizim eve hizmet ediyorlar. Sen onlara hizmet ettin onlar da bize..." der. K  yl  ler her g  n birkaçı defa gelip ne ihtiyacımız varsa karışılıyorlar. Kendi aralarında,

“Bizim babamız bile hasta olsa biz bu fedak rlığa katlanmayız. Hocamız hasta olan köylüyü hem de fakir olduğu için parasını bile cebinden karşılayarak tedavi ettirdi diyorlar” dedi. O günden sonra Dursun Hoca köylünün nazarında bir başka olmuştu. Evden çıkışında bile bir komutan edası ile herkes ayağa kalkar bir vaziyet takınıyordu. Dursun Hoca cemaatine önce ilgi sonra bilgi veriyordu. Çünkü günümüz insanının en çok muhtaç olduğu yegâne şey ilgidir. Hemen hemen herkes hocaanın ağzından çıkacak kelimeye odaklanır olmuştu. Dursun Hoca’nın anlattığı ayetler sanki yeni iniyormuş gibi telakki ediliyordu.

Dursun Hoca’nın hiçbir isteği ve talebi havada kalmıyordu. Bir dediği iki edilmeden yerine getiriliyordu. Dursun Hoca onlara her zaman emir ve talimat veren pozisyonunda değil de onların taleplerini imk n nispetinde kendisi de yerine getirir konumdaydı. En büyük özelliği de onları “adam yerine koyarak” ayrıştırmadan dışlamadan dinlemesi idi. Kimi  arıklı, kimi kasketli, kimi de sarıklı fakat hepsini tıpkı yağan yağmur gibi, ayırmadan ıslatıyordu.

Bir din bilimci şöyle bir anekdot anlatır: “ nl  psikoterapist başından geçen bir olayı anlatır: Saat gecenin   c d r. Psikoterapistin telefonu  alar. Telefonun diğer ucunda intihar etmek üzere olan bir kadın vardır: “Intihar etmeye karar verdim; ama ölmeden önce bir psikoterapist olarak sizin ne diyeceğinizi merak ettim.” der. Psikoterapist her türlü yöntemi deneyerek onu intihardan vazgeçirir. Kadın, intihar etmeyeceğine ve psikoterapisti ziyarete geleceğine söz verir. Kadın, sözünü tutar ve aralarında sıcak bir sohbet gerçekleşir. Sohbetleri sırasında psikoterapist, kadını intihardan vazgeçiren nedenin, onu yaşamaya ikna etmek için yaptığı konuşmalar olmadığını anlar. Kadın, gecenin saat   c nde uyandırılmasına rağmen sabırla onu dinleyen, onunla konuşan birisinin de bu dünyada var olduğunu, dolayısıyla dünyanın yaşamaya değeceğini düşünerek vazgeçmiştir intihardan. Hayatı anlamlı kılan insanın bütün farklılığına rağmen toplumda adam yerine konulmasıdır. Her ferdin ben varım ve değerliyim anlayışına sahip olmasıdır.”

Modern insanın temel problemi, Modernizm’in ürünü olan yaşama biçiminin onu esir almasıdır. Adına “refah toplumu” adını verdiğimiz ve insanın madd  tatminine yönelik Modernizm’in ona gerçekten refahı sağlayıp sağlamadığı bugün bir kesim Batı insanının sorgulamasına muhatap olmuştur. Kızılhaç  rg t nde hemşire olarak çalışan ve birçok ülkeyi gezen bir Batılının sözlerini unutamıyorum. şöyle diyordu bu Batılı: “Gezdiğim birçok ülkede çok önemli bir tespitim oldu. Hayatın daha sade, daha basit olduğu yerlerde insanların daha mutlu olduklarını, refah seviyesi yüksek yerlerde de daha mutsuz ve i  huzurundan yoksun olduklarını gördüm.”

Herhalde Anadolu insanı daha çok ekonomik talepten öte, daha değerli olduğunu kendisine hissettiren zihniyete kucak  ar.

Dursun Hoca'nın yaptığı iş, dilini bile bilmediği insanlara ilgi ve alaka göstermesidir. Yoksa Anadolu insanı geçmişte şimdikinden çok daha fakirdi. Hiç birisinin evinde koltuğu kanepesi, çamaşır makinesi, televizyonu yoktu. Fakat başını okşayan, elinden tutan, gözünün içine bakan, derdine derman olan, sofrasını paylaşan, onu kendinden bir parça bilen birileri vardı.

Bir de fikri problemler fiille çözülmez, fikri problem fikirle çözülür. Bugün Anadolu'nun bütün yolları altınla kaplatılrsa, caddeleri gümüşle s s-lense, evleri mermerden de yapılsa, kalbi yakınlığı temin etme şansımız yoktur. İlahi metin; "Sen dünya kadar mal da harcasan, kalplerini böylesine uzlaştıramazsın. Ama Allah, bu uzlaşıyı sağlar..." (Enfal, 8/63) derken toplumun inşasında nereden ve ne ile başlamamız gerektiğine dikkat çeker.

H . Peygamber (s.a.v.) yeryüzünün "en eşkıyasını" "en evliyası" haline ne ile getirdi ise biz de sahip olduğumuz kendi "manevi dinamiklerimizi" kullanarak problemlerimizi çözebiliriz.

Anadolu insanının derinliğinde kutsal vardır. Kutsala uzanan el namusa uzanmıştır. Kutsalına karşı her türlü fedak rlığı yapmaktan  ekinmez. Dursun Hocayı da harekete geçiren, onu bir hizmet abidesi haline getiren kutsalla olan bağından başka bir şey değildir.

Aradan yıllar geçer, Dursun Hoca'nın tayin talebini köylüler duyar. Dursun Hoca bu talebini    ay kadar kimseye sezdirmemeye çalışır. Fakat gel gör ki köydeki kadınlar, Dursun Hoca'nın hanımı ile sohbet ederken hocanın hanımı ağzından kaçırır. Dursun Hoca'nın hanımı köyün Meryem Anası olmuş, Kuran'la tanıştırmadığı kimse kalmamıştı. Meryem Hanım'ın da gidecek olması köyde bir bomba tesiri yapar. Dursun Hoca'nın gitmesi için başvurmadıkları yetkili kalmaz. Dursun Hoca da her ne kadar talepte bulunsa da bu sevgiyi karşılıksız bırakmak istemiyordu.

Köyün muhtarı, Dursun Hoca'nın tayin talebini doyunca akşama kadar yemek yiyememişti. Babası ölürken ağlamayan muhtar Dursun Hoca'nın gideceğini duyunca oturup ağlamıştı. Çünkü Dursun Hoca aynı zamanda muhtarın müşaviri gibi çalışıyordu. Onun bütün dilekçeleri Dursun Hoca'nın bilgisayarından çıkıyordu. Köylü bilgisayarı Dursun Hoca'nın evinde görmüştü. Sonradan  ocuklar için yegâne oyuncak olmuştu.

Köyün sağlık ocağına kavuşmasında Dursun Hoca'nın gayreti olmuş, Dursun Hoca bizzat temelinde çalışmış ve boyasını kendisi almıştı. Yine

köyün köprüsü için de Dursun Hoca öncülük etmiş, bütün evrakların tespit ve temininde de  alı mı tı.

Bu ara Dursun hocayı da hoş bir sürpriz beklemektedir. Cemaat ondan habersiz onun eşinin ve iki çocuğunun hac müracaatlarını yapmış, pasaportları Dursun Hoca'ya uzatmı lardı. Bu sefer hüzün sırası Dursun Hoca'ya gelmişti. O da bu sevgi seli ve beklenmedik jest karşısında bir müddet daha kalacağı sözünü vermişti.

Keşke bütün bir toplum olarak bu toprakların dinsiz, din g revlisiz, imansız, imamsız ve İslamsız ayakta kalamayaca ını bilseydik. Çünkü bu toprakların kutsalsız olmasını istemek Anadolu'nun Mevlanasız, Yunus Emresiz, Hacı Bekta ı Velisiz, İstanbul'un Sultan Ahmetsiz ve S leymaniyesiz, Malazgirt'in Alparslansız,  aldıranın Yavuzsuz olamayacağını bilselerdi, keşke bilselerdi, keşke bilselerdi!...

Belki o zaman toplumsal problemlerimiz büyümeden   z l rd . " z yurdunda garip öz vatanında parya muamelesi görmek" gerçekten zordur. Geçmişte dünyadaki kavgayı önleyen bir ecdadın torunlarına batıdan gelenler, "kiminiz Türk, kiminiz Laz, kiminiz Çerkez, kiminiz Arap, kiminiz Kürt de olsanız kavga etmeden bir arada ya ayın diyorlar." Bu da insanın kanına dokunuyor. "Allah kardeş etti bizi, siz ayırdınız. Sizin Fransa'da yaktı ınız ateş bizi yaktı" diyemedik. Onların formülleri onların derdine derman olmadı ki bize olsun. Batının ürettiği fikirler bir kene gibi ruhumuza yapı tı da bizi ruhen öldürdü. Çünkü bizim b nyemiz farklı olunca onlara derman olan ilaç, bize dert oldu.

Bizim ilacımız Dursun Hoca'nın elinde ve gönlünde gizli olan ve her din g n ll s n n potansiyel olarak taşıdığı fakat hayata anlam kattı ımızda anlam kazanacak olan iksirdir. Hayata hayat olan, olması gereken kutsallarımızdır. Milliyetimiz bir vücuttur; ruhu İslamiyet, aklı Kur'an ve imandır.

Dursun Hoca o günden sonra sahip olduğu güzelliği hep devam ettirdi. K y n  saran o güzellik il e ve il merkezinde de duyulmaya ba ladı. Köyde g rd   hürmet ve saygıyı her yerde gördü. Saygının hizmet etmekte olduğunu bütün herkese gösterdi. İnsana değer katan unsurun başkası için yaşamak olduğunu hayatı ile gösterdi.

İnsanların gönlünde yer etmenin, yolunun onlara verici olmaktan geçtiğini herkese gösterdi. Çünkü insanlar alıcı olduğu müddetçe yük olarak telakki edilir. Günün birinde de insanlar onlardan kurtulmak için elinden geleni yaparlar.

Dursun hoca caminin bahçesini de adeta bir cennet misali gibi yapmıştı. Hiçbir yerde olmayan tertip ve düzen camide ve caminin bahçe-

sinde vardı. Namaz kılındıktan sonra Dursun Hoca'nın oğlu tarafından yapılan semaver çayı Karadeniz kokusunu caminin ve köyün içine kadar götürüyordu. Cemaat namaz vaktinin gelişini adeta iple çeker olmuştı.

Çünkü Dursun hoca her ezan okuduğunda Hz. Peygamber (s.a.v.)'in Hz. Bilal'e "erihna ya Bilal" "ya Bilal bizi bir rahatlatıver" hakikati görülüyordu.

Köyde doğan çocuklara Dursun ismi verilir olmuştı. Dursun Hoca'nın sahip olduğu zengin kütüphane bütün köylünün en çok uğrak yeri olmuş, hayatlarında bilgi, öncelikleri arasına girmişti. Yaptıkları bütün işleri bilgi eksenli yapıyorlardı. Tarımdan hayvancılığa kadar birçok şey bilgi sayesinde değişmişti.

Dursun Hoca'nın memleketten getirdiği arı kovanları köylüye ilham kaynağı olmuş, adeta arı kovanı olmayan köylü kalmamıştı. Daha önce fakirlikten dert yanan, geri kalmışlığın bir "kader" olduğunu söyleyen bir toplum bir gönül ehli sayesinde zenginleşivermişti. Akif merhumun "... Zirâat olsa da... Âdem Nebi usulü yine..." ızdırap duyduğunun aksine modern imkânlar kullanılarak Dursun Hoca'nın rehberliğinde çok güzel neticeler elde edilmişti.

Dursun Hoca'nın ders çalıştırdığı çocuklar birer birer imtihan kazanıyor, başka illerde yatılı olarak okuma imkânına kavuşuyordu. Başka yerlere çocukların isimlerini Dursun olarak duyanlar onları Karadenizli sanmıştı. Onları yetiştiren güzelin adı Dursun'du.

Dursun Hoca'nın başlattığı okuma programı sayesinde hemen hemen herkes günlük gazete ve aylık dergi okuru haline gelmişti. Daha önce gazete-yi sadece bayide gören köylüler gazete abonesi haline gelmişti. Dursun Hoca'nın okuduğu hutbeler köylünün nazarında bir hutbe metni değil birer emirname olarak telakki edilir olmuştı.

Dursun Hoca köyde sigara bırakma kampanyası düzenlemişti. Kampanya da onların iç iklimine hitap ediyordu. Esas olan da fertleri duyguların esiri olmaktan kurtarmaktır. İlahi irade "Kendi duygularının esiri olana bak, şimdi sen böyle birine nasıl güvenirsin." (Furkan,25/43) hakikatince önce duygusal zekânın eğitilmesi gerekiyor ki bu da insanların kutsalla iletişime geçmesi ile mümkündür. Kutsalla iletişime geçen birinin tıpkı Hz. Ömer'in ilk iletişimi gibi duygu dünyası değişir. Yeryüzünün "en rezili" iken "en azizi" oluverir.

Köyde birisi istisna hemen hemen herkes bir daha sigara içmeyeceğine dair söz vermişti. Sigarayı bırakmayan Mustafa Amca'ya Dursun Hoca'nın "Mustafa Amca kimin ismini taşıdığını biliyor musun?" demesi yetmişti. Mustafa Amca o gece Hz. Peygamber (s.a.v.) rüyasında görmüş, Hz.

Peygamber (s.a.v.)'in kendisine dua ettiğini anlatmıştı da, kırk yıldır hiçbir doktorun bıraktıramadığı sigarayı Dursun hocanın gayreti ile bırakmıştı.

Dursun Hoca'nın babası bir bahar günü ona ziyarete gelir. Babası ümmi bir zattır. Annesi de öyledir. Kendisi okumamış fakat evladını okutmuştur. Köylüler Dursun Hoca'nın da babasına öyle bir saygı ve hürmet gösterirler ki akrabalarından görmemişti. Dursun Hoca'nın babası her gün bir aile tarafından davet edilir. Kendisine akşam yemeğinde sıra gelmeyeceğini tahmin edenler onu kahvaltıya alırlar. Dursun Hoca'nın babası oğlunu hacca bile gönderen bu insanların bu durumlarını görünce bir akşam şöyle bir konuşma geçer aralarında; Oğlum! Biz bu insanları böyle bilmiyorduk. Doğuda yaşayan insanların bu kadar saygılı olduğunu, hürmet ettiğini görmezsem inanmazdım. D n abdest alırken birisi elime su dökmek için yalvardı yakardı, ben de istemeden kabul ettim. Evden de çocuğu havluyu getirdi. Elimi kaldırıp şöyle dua ettim:

“Ya Rabbi! Anadolu insanını bölmeye çalışıyorlar. Halbuki bunlar bir vücut gibidir. Etle tırnak gibidir. Sen bu insanları ayırmaya çalışanlara fırsat verme. Dilleri farklı fakat Allah'ları bir, peygamberleri aynı, kitapları Kur'ân olan, kibleleri Kâbe olan,  lkeleri “Tek Türkiye” olan bu insanları bir arada yaşat. Yaşatma sevincini engellemeye çalışanlara fırsat verme. Amin!”

Dursun Hoca da bu duaya sadece sözü ile değil bütün hayatını ortaya koyarak amin demişti. Biz de bütün kalbimizle Dursun Hoca'nın babasının yaptığı duaya milyonlarca defa amin diyoruz.

Dr. Zeki TAN

Adilcevan İlçe Müftüsü
Adilcevan/BİTLİS

Aydın

İbrahim Erdoğan

Muskacılık Merakı

Yıl 1985. Aydın ilinin Karacasu ilçesinin Nargedik köyüne vekil imam hatip olarak atandım. Günlerden bir gün çok sevdiğim ve sık girip çıktığım Sami C nl  amcamızın annesine ziyarete gittim. Bu yaşı nine elinde ufak bir kitapçık getirip “Yavrum bu kitabı deden rahmetlik bıraktıydı yılda bir kere olsun okunacakmı ” diye söyleyerek, o k      kitapçığı o anda okunması için bana verdi. Bende kitabı açtım. İ i hep Osmanlıca yazılıydı. Kitapçığı be  on dakika g   gezdirdim. Kitap hep kayıp (yitik) ve g      içlerinden bahsediyordu. Anladım ki bu kitap muskacı hocaların (bu ifadenin kullanılması doğru olur mu?) kullandıkları kitaplardandı. Yaşı nineye; “Bunu bana ver. Sana ben bunun daha b y      vereyim” diye söyledim.

Neyse ki kitapçığı alıp yerine nineye Kuran-ı Kerim verdim. Dedenin ruhu için Yasin-i  erifi okuduktan sonra oradan ayrıldım. Do ruca evime gittim. Evde bu kitabın tercümesini yazmaya ba ladım. Do ruyu söylemek gerekirse amacım imamlık yapmak değil, bu i lerle u ra maktı. Nasıl olsa kitabını da bulmu tum. Harıl harıl bu kitapçığı okuyup tercümelerini yazıyordum. Kendimce yavaş yavaş muskacı hoca olmaya ba lamı tım.

Günlerden bir gün aynı köyde Kazmir Ali isimli amcamın evine misafirli e gittim. Sohbet döndü dola tı yitik meselesine geldi. Ali amca benim bu i lerle u ra t      bilmediği halde bana dedi ki “Hoca benim evden 9 tane altın kayboldu. Bunu bulursan birini sana vereceğim.” Kendi kendime; “İ te hoca sana fırsat göster kendini” dedim. Ali amcanın evinden ayrılırken çok heyecanlıydım. Heyecandan adeta y     de kanlar fi kırıyordu. İnanın ki o anda birisi bana 9 altın vereceğim dese ben dönüp bakmayaca ım. Benim asıl gayem bu i i tutturmak, ba armaktı. Birde ba arsaydım o zaman demeyin keyfime. Bu d       lerle hızlı hızlı eve doğru yürümeye ba ladım. Kitabın zaten önceden de tercümesini yapmı tım. Yapt ım tercümeye göre yapılması gerekenler: “Fesle en   e inden divit yapıla, safrandan m re kep ola, kırk tane siyah nohut ola (hiç beyaz olmayacak), siyah       ola tıpası da siyah ola, perşembe akşamı yazıla (1

adet muska), bunlar Şu Şu dualarla okunup yazılıp kaybolan mahalleye g  m  le, altınları  alan kırk gün içinde sancılı, sıkıntılı haller ala” gibi iŐlerdi.

Birinci maddeyi yerine getirmek için annemin  z m pekmezi yaparken pekmezin içine güzel koksun diye kattığı fesle enlerden aldım. Çünkü bu işi yapacağım zaman kiŐ günü olduğundan fesleğen bulunmuyordu. İkinciye yerine getirmek için Nazilli Uzun  arŐı altındaki sokaktan çok bahaliya aldım.     nc  madde olan nohutları Kazmir Ali’den temin ettim. Siyah ŐiŐeyi de eskilerden böyle ŐiŐeler olurdu. Köyün yaŐlılarından temin ettim.

Şimdi beşinci madde de belirtildiği gibi bütün bunlar Perşembe akşamı yazılıp okunacak ve altınları kaybolmuŐ olan mahalleye g  m  lecekti. Ben her malzemeyi Perşembe akŐamında hazırladım. Nohutları ŐiŐeye koydum. Suyunu kattım. Siyah tıka ile tıkadım. Muskayı yazdım. DıŐını naylondan kapladıktan sonra bunun üzerine siyah bez geçirecektim ki yatsı namazı geldi. Camiye gittim.

Namazdan sonra eve geldim. Evin dış kapısını açarken gayri ihtiyari camiye doğru baktım. (Evimden cami gözüküyor) Caminin bütün lambaları s nd rd ğ m halde yanıyor. Hiçbir Şeyden kuŐkulanmadan camiye gittim. Baktım kapının asma kilidi kilitli. Kilidi açtım. Herhalde lambaları söndürmeyi unuttum d Ő ncesiy le lambaları tekrar söndürdüm. Kilitledim  ıktım. Eve geldim camiye tekrar baktım. Aaa lambalar yine yanıyor. Bu kez sol elime iki pil ile çalışan el lambasını aldım. Sağ elime kalın bir sopa aldım. Camiye gittim. Açıkçası çok korkuyorum.  st ne  stelik caminin bir tarafı mezarlıktı. Korku birazda oradan geliyordu.

Camiye vardım. Kilit gene kilitli. Kilidi açtım içeri tedirginli tedirginli girdim. Kimseler yok. Caminin her yerine baktım bir Şey bulamadım. Lambaları bir kez daha söndürdüm. Kapıyı kilitledim. Birkaç adım ya attım ya atmadım. Elimdeki pilli lambanın  n camı ileri doğru fırladı  ıktı. Bir nevi patladı. Tabii ki lambada söndü. Gün kiŐ günü olduğu için etraf karanlıktı. Ben karanlıkta korkumun daha da artmasıyla beraber eve doğru yürüdüm. Eve vardım. Döndüm baktım bu kez caminin lambaları yanmıyor. Eve girdim. Ben genç olduğum için arkadaşlarım çoktu. Ansızın evime gelirlerde beni bu muska işleri üzerinde g r rl r diye salon kapısını kapattım. Kapının kilidi olmadığı için kapının arkasındaki yarığa kazık  aktım. Sonra odaya girdim, muskanın dışı siyah bezle dikilecekti onu dikmek için muskayı elime aldım.

Birden evin elektrikleri kesildi. Kalktım gaz lambası vardı onu yaktım. Muskayı gene elime alır almaz bu kez lambanın camı baştan aŐađı yarım çatladı. Çatlayan tarafı yere düŐtü. Diğer tarafını da evin ocaklığının içine

g  md  m onu bile hatırlamıyorum. İnşallah bu anım ile siz beni   d  llerle hatırlarsınız.

Not: Şimdi d  Ő n  yorum benim bu iŐ e merakım annemin amcası eskiden bu iŐ lerle uŐ raŐ ıyordu. Herkes tarafından saygıyla karŐ ılanıyordu. Belki bundan etkilenmiŐ  olarak bu iŐ e giriŐ miŐ  olabilirim.

İbrahim ERDOŐ AN

Aydın Karacasu Diyanet Sen İl  e Temsilcisi
Aydın/ Karacasu

Burdur

Metin Kardaş

İlk Görev

İnsan hayatının bazı dönemlerinde köklü inkılapların cereyan ettiği herkesçe aşınadır. Ben de hayatımın dönüm noktalarından birini yaşıyordum. Umutla  aldığım bin bir kapıdan yüzüme açılan kapıların ilkiydi.

Tarih 15.10.2004/Salı günü KPSS atama sonuçları açıklanmıştı. Atandığım yer çok uzaklarda olsa da sevincime gölge d ş rememişti. Çünkü unvan bocalamasından kurtulup bir unvana sahip olmakla beraber, işsiz iken de bir işim olmuştu. Ben de artık kendi ayaklarım üzerinde durabilecektim. Hiç kimseye y k olmadan, kimsenin eline bakmadan...

Hayat m lakatından geçenler bu söylediklerimin ne anlama geldiğini daha iyi bilirler. İnsan sırtındaki hayat yüküne karşı verilmiş bir dirsek. bir sütun olduğunu da. Zaten aldığım yüksek puandan dolayı herkes tarafından takdir ediliyordum. Bir kadroya atanacağıma da inanıyordum. Ama bir işin kesin sonuca varmasıyla belirsizlik bulutları dağılacak, insan daha da rahatlayacaktı. İhtimal tezleri de hipoteze dönüşme imkanı bulacaktı. Bundan dolayı sonuçların açıklanmasını dört gözle bekliyordum.

Sonuçlar açıklanır açıklanmaz hastanede yatmakta olan anneme müjdeli haberi verdim. ‘Hayırlı olsun, oğlum’ derken keyfine diyecek yoktu. Konuşurken kelimeler boğazında düğümleniyordu. Zaten anne şefkati de bunu gerektiriyordu. Bu sevinci beraber kaldığı oda arkadaşlarıyla paylaşmak amacıyla meyve ikram etmemi istedi.

Annemin bu isteğini yerine getirdikten sonraki ilk işim atandığım Burdur M ft l ğ n  arayıp, detaylı bilgiyi almak oldu. Tüm hazırlıkları tamamladıktan sonra, Burdur’a doğru yola koyuldum. Mesafeler kısılırken, heyecanım artıyordu. Aynı zaman da kafamı meşgul eden birçok soruya da cevap arıyordum. ‘Burdur nasıl bir şehir? Nasıl bir tabloyla karşılaşacaktım? İnsanlarıyla ge enebilir miyim? Kültürlerine ayak uydurabilir miyim?’ gibi bir sürü tereddütler ve soru işaretleri...

Aksaray, Konya ve Antalya derken Burdur'a vardık. İlk defa g  rm  ş olduğum Burdur k    k, şirin şehirlerimizden birisiydi. Konuşmalarında hafif   bir Akdeniz şivesi hakimdi. İnsanları g  le   y  zl  , yardımsever bir yapıya sahipti. Ama bu şirin şehrimize sahip   kılmadığı i  in Isparta ve Antalya karşısında tutunamamış; hatta gerilemişti. İsmiyle bağdaşan 'Bur(ada)dur' sloganı halkı durdurmaya yetmemiş, s  rekli g     veren bir şehir haline gelmişti.   kolata g  r  n  ml   tepeler şehrin etrafını sarmalar-ken,   te yandan bir ucu da Burdur'a hayat veren Burdur G  l  ne uzanıyordu.

Burdur'un k  lt  r   farklı olsa da insanları sandığımdan daha   ok sıcak gelmişti bana. G  rd  ğ m bu g  zel manzara karşısında t  m   nyargılarımla silinmişti. M  ft  l  ğ  sorarak yerini   ğrendim. M  ft  l  k kapısından i  eri girerken heyecanım tekrar alevlenmişti. M  ft  n  n odasında   ok heybetli bir m  ft  yle karşılaşınca heyecanım iki kat artmıştı. Sorduğu sorular karşısında epeyce terlemiştim. Sesim de hafiften hafife titriyordu. Oru  la yolculuğun verdiği yorgunlukta   abası...

M  lakatı kan ter i  inde tamamladım. Memur arkadaşlardan M  ezzin-Kayyım olarak atandığım camiye nasıl bulacağımı sordum. Memur arkadaşlar ise buranın yabancısı olmam m  nasebetiyle cami imamını daireye   ağırmayı daha uygun buldular. Gelen imam arkadaşla iyice tanıştık.   antamı aldığım gibi cami imamının evine doğru yol aldık. Evini kendi evim gibi telakki etmemi, kendisine de bir abi g  z  yle bakmamı istiyordu.

Hocamız   ok iyi, sevecen ve cana yakın bir insandı. Bir din g  revlisinde bulunması gereken bir  ok g  zel hasletler kendisinde mevcuttu. Camiye cemaatle tanışmak i  in gittik. Mahalle halkı k  yl   kesimden olduğu i  in anlaşıp kaynaşmamız   ok rahat olmuştu. Tanışma faslından sonra sıra yerleşmeye gelmişti. Memleketten valizimden başka bir şey almamıştım yanıma. Kalmak i  in bir eve ve d  semek i  in de eşyalara ihtiya  ım vardı. Ama şöyle bir mahalleye d  şm  şt  m ki insanları iyilik yapmak i  in adeta yarışıyorlardı. Mahalle halkı bana bir ev tuttu ayrıca kendi aralarında toplamış oldukları eşyalarla da evimi d  semişlerdi.

Mahalle halkıyla   abucak kaynaşmıştık. Ben onları sevdim onlar da beni. Burdur'u sevmeme vesile oldular. Burdur g  z  m  n d  nyaya a  ıldığı ilk yer. Aynı zamanda da hayatımda a  ılan ilk   ığırın adresi...

Burdur halkı bu sempatisiyle daha nice g  revlileri alıkoyacağı aşık  rdır. Ne mutlu Burdur'da yaşayıp, Burdur'luyu tanıyana.

Metin KARDAS

İl  e M  ft  l  ğ  Hizmetlisi
Yeşilova/BURDUR

ankırı

İlhami Emiro  lu

Efsane Taşın  k   

Hayatın ilk rıhtımına yanaşıp, ilk rampalarına tırmanmaya başlamıştım... G ne  ı ı ından,      n tadını, zemherinin so u unu hissettiğim görevime imam-hatipli e başlamıştım. K   n cana yakın ihtiyaçları, orta ya lı vakur insanları, yeni yetişen fidan boylu gençleri, filiz s rm    çocukları vardı. K  y ise bakireli inden hiçbir şey kaybetmemi  çiçekler, ağaçlar zümrüt tahtını kurmuş ye ilin tonlarıyla ahenkli bir vaziyette birbiriyle kucakla mı  vatan k  esiydi.

K   n ya lı  ınarları k   n geçmişini, hatırasını ve efsanelerini anlatır dururlardı. Öyle bir efsane anlatıyorlardı ki kanım donuyor, benzim sarıyor ve ayı kaybeden geceye, memeden kesilmiş çocuğa dönüyordum. Anlatılan şey bir ta tı. 2 metre boyunda, 20 cm.  apında cami avlusunda yıllara inat dikiliyordu. Bana göre hiçbir özelliği olmayan sıradan bir ta tı. Anlatılanlara göre ise bu ta a yüklenen kutsallıktı. G t rd kleri yerden gelen uçan mübarek ta tı gözlerinde. Bu ta ı onlara ataları anlatmış, 500 metre g t rm  ler, oradan geri gelmiş diyorlardı. Onlara böyle bir şeyin mümkün olamayacağını anlattım. Hz. Ömer (r.a) Hacer- l Esvet ta ına hitaben söylediği; ‘Res lullah’ın  pt   n  görmesem seni  pmezdim’ sözünü onlara aktardım ama nafile...

Gelenler hep bu efsane ta ı anlatır oldular. Artık i ime yer etmişti. Farklı kişilerden aynı hikayeyi defalarca dinliyor, sıkılıyor ve kızılırdım. Sirkeyi ısıtsan bal olmaz, balı ısıtsan sirke olmazdı. Olmuyordu! Artık eyleme geçme günü gelip  atmı tı. Bu taşın bir şey yapamayacağını onlara ispat etmeliydim. Bir yaz günü kazmayı aldım ve ta ı yere devirdim. Çok mutlu olmuştum. Mezarda  l y  çok görmüştüm, bir de  l de mezarı g rmeliydim. Kuran’ın koordinatlarında olduğumu düşünerek, göz yumamadı ım şeyleri nefsimde de uygulamalıydım ve uyguladım da. Ta ı yıkıp eve geldim. Ku un yuvasına girişi gibi yatağa girdim. Ertesi gün güneş bütün ihtiya ıyla do mu tu. Zaman ilerliyor, millet i lerine gidiyordu.

Taşın yıkıldığını gören bir kişi şaşırmış ‘mezardan çıkmış ölü gibi’ bir halde gelerek, ‘Taş yıkılmış’ dedi. Ben de; ‘Olabilir. Zaten taşın olağanüstü bir özelliğı yoktu. Ben yıktım’ diye söyledim. Bunu duyan kişi besmele duymuş şeytan gibi hemen yanımdan köyün içine doğru yöneldi. Bu fırtına öncesi sessizlikti. Bu insanın hareketiyle sessizlik bozuluyordu. Bundan böyle gecenin örttüğü ve yağmurun bastırđı bir gariptim. Bir iki saat geçmişti ki köyde çok iyi lobi faaliyeti yapan ihtiyar çıkageldi. Turşu gibi suratı ile selam verip, yayı gerilmiş bir ok gibi saldırıya hazır şekilde ve yeşil gözleri, yılan bakışı yanında hafif kalan bir bakışla baktı ve söze başladı.

‘Hocam bu taş devirmekle sonunu hazırladın! Gençliğine yazık ettin! Bu taş seni çarpar, geceyi çıkaramadan ölürsün. Hiç olmazsa ailenin adresini söyle de belki senin cenazeni götürmek için gerekebilir, artık sevdiklerinle vedalaşma zamanıdır’ şeklinde sonumun geldiğini belirten şeyler söyledi. Bu adam üstelik dindar biriydi. Aman Yarabbi ‘Sarhoş gözlerin dindarlık satması ne garip durumdur’ dedim.

Bir müddet daha geçmişti. Artık dert ve ızdıraplar katmerleşerek çığ gibi üzerime geliyordu. Göz, insanda imparatorlaştığı zaman dini yaşamak zor oluyordu. Yine köy sakinlerinden biri bana doğru yönelmiş geliyordu. Dümeni bozulmuş gemi gibi yalpalıyordu. Yanıma geldi, selam verdi. Bu insan; kuru ağaçtan daha katı, zemheri gecesinden daha soğuk, bağırtlak kuşundan daha bağırtlaktı. Kulak ile ağzı arasında yüzlerce kilometre yol vardı. Ağzına kulağı müşteri değildi. Hali pekmeze düşmüş sinek gibi çırpınır bir halde, ‘Hoca! Sen köyün taşını yıkmakla haysiyetini şerefini ayaklar altına aldın, buna hakkın yok’ diyor hakaretler ediyordu. Kandilin yağını yiyen alev gibi kendini bitiriyordu. Sonuçta saldırıya geçmiş ikimizde ayağı kalkmıştık. Artık vuruşma zamanıydı. Karşılıklı yakalar kavrandı kuvvet denemeleri başlamıştı. Artık harp meydanı kurulmuştu. Yumruklar surata incek pozisyona gelmişti. Bağırmaları duyanlar yanımıza gelip bizi ayırmıştı. Kan ve can çıkması engellenmişti. Alıp götürdüler. Yatsı namazına giderken bilmediğim yönlerden gelen taşlar bile atılıyordu.

Olay diğer mahalle ve köylere de sıçramıştı. Diğer mahalleden gelenlerde ‘Sen nasıl bizim adet ve geleneklerimizle oynarsın, sen gelene kadar başka hoca gelmedi mi?’ gibi tehditler savurmaya başlamışlardı. Tüm köy sakinleri yüz çeviriyor, yanıma gelmiyor ve yanlarına gittiğimde evlerine sığıyorlardı. Selamımı dahi almıyorlardı. Dünya bütün genişliğine rağmen sıkıyordu. Tek tesellim, Peygamberimizin Mekke döneminde yaşadıkları idi. Okuyor ve teselli buluyordum. Bunlara rağmen bunaldım, sıkıldım, çatlayacak hale geldim. Köy sakinlerine göre suyum kaynamış, işim bitmişti. Kimse görmek istemiyordu. Artık izin alıp gitme zamanı gelmişti.

Ancak böyle rahatlayabilirdim. İzin aldım, ailemin yanına gittim. İzin bitince tekrar görevime başladım. İzine gidince bir Cuma günü taşı yerine dikmişler ve köy halkı biraz sakinleşmişti. Benim çektiğim  ileler boşuna mıydı? Bir şeyler yapmam lazımdı. İnsanları tek tek markaja alıyor bu konuyu işliyordum. Birkaç yıl sonra köy camisinin tamiraty ve  evre duvarları yapılyordu. Yapım sırasında bu taşı buradan çıkarmamız gerektiğini söyledim. Anlatmış olduğum dini sohbetler ve vaazların tesiriyle ikna olmuş köy sakinleriyle beraber taşı cami avlusundan çıkartıp, bir mezarın başına dikmiştik.

Çektiğim  ilelere ve acılara değmişti. Allah'ım hedefime yıllar sonra da olsa ulaştırmıştı. Dışlanmanın, acının, yalnızlığın, ızdırabın ve kimsesizliğin doruk noktasında yaşamış, dine sokulan hurafelerle her zaman mücadelemi devam ettirmiştim ve ettirecektim. Benim  rnek aldığım yol ve  nderimin yolu budur. Onun nurlu hatıraları böyledir. Selam olsun! Esas duruşumu Allah'a her zaman ve her şartta devam ettireceğim. İkilik, şaşı g z n görüşüdür. Hatırı kırık, g nl  mim halkası gibi dar günlerin sonu aydınlık...

İlhami EMIROğLU

Aksuada Camii
Müezzin-Kayyımı
ÇANKIRI

Elazığ

Necati Şahin

Baskın

Birkaç gündür yatsı ve sabah namazlarında cemaatimde nedenini bilemediğim bir şekilde bayağı azalma olmuştu. Gelen birkaç kişi de namaz kılar kılmaz ben lambaları söndürüp dışarı çıkana kadar çoktan kaybolup gidiyorlardı. Kafam karışmaya başlamıştı. Acaba bilmeden kendilerini üzecek bir şey mi yapmışım. Fakat diğ r vakitlerde böyle olmuyordu. Gayet güzel bir şekilde namazı beraber kılıyor, biraz sohbet ediyor, daha sonra dağılıyorduk.

Son birkaç gündür cemaatin camiden ayrıldıktan sonra kendi aralarında harareti bir şekilde konuşmaları, ben yanlarına gittiğim zamanda konuyu hemen değıştirmeleri canımın sıkılmasına neden olmuştu. Geçen hafta içinde bizim köye sadece birkaç kilometre mesafede bulunan Arıcak'ın bir köyünde 7-8  ğretmen katledilmişti. Bütün Türkiye bu olayı konuşuyordu, tabii bizler de aynı olayı konuşuyorduk.

Okul lojmanında ben ve iki  ğretmen arkadaşı beraber kalıyorduk. Üçümüz de bekar olduğumuz için yiyeceklerimizi paylaşıarak alıyor, evde yapılması gereken işleri beraber yapıyorduk. Allah'a çok şükür keyfimiz yerindeydi. Ama geçen hafta içinde ger ekleş n olay ve cemaatin adeta bizden kaçıyor olması bizleri tedirgin etmeye başlamıştı.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra cemaatin garip davranışlarının nedenini yavaş yavaş çözmeye başladık. O terör olayından sonra camiden eve adete koşarak geliyordum. Lojmanın kapısının  alması bizleri yerimizden hoplatıyordu, Akşamları köyün köpekleri hep beraber belli bir yöne havlıyordu. Bu olay i imize bir korkunun girmesine neden olmuştu. köpeklerin havlaması birbirimizin yüzüne bakıp hiçbir şey s ylemememize sebep oluyordu. Artık neşemiz kaçmıştı. Akşam ışıkları kapatıp uykumuz gelmese bile zorla uyur olmuştuk.

Olaylar böyle devam ederken, bir akşam yatsı namazını kıldırımdım. Cemaat beni her zamanki gibi yalnız bırakmıştı, dışarıda kimsecikler yoktu. İ imi tarifi imkansız bir korku sardı. Camiden  ıktım, kalbim hızlı

 arpmaya başlamıştı. Köyün havası değişmişti sanki... Rüzgar bile ters esiyor, lambalar s nm ş, köpekler uzaklara doğru saldırıyor, darbeyi yiyen geri dönüyordu. Yerimde donup kaldım, yürümeye çalışıyorum ama nafile, birkaç dakika öyle kaldım. Birden bire kendime geldim. ‘Yarabbi beni bunların eline koyma’ diye dua etmeye başladım. Bir müddet sonra kendime gelip, olayları anlamaya çalıştım. Evet, galiba geçen gün yan köye yapılan baskın bu defa da bizim köye yapılacaktı. Hızlı bir şekilde eve doğru koşmaya başladım. Daha önce birkaç dakikada gittiğim ev adeta kilometrelerce uzaklaşmıştı, bir türlü eve varamıyordum.

Aslında bir ara eve gitmemeyi düşündüm. Ama arkadaşlarım evdeydi ve ben onları yalnız bırakamazdım. Rabbim neyi murad etmişse o olacaktı. Bu düşüncelerle evin kapısını  aldım. Kapıyı Alacakayalı arkadaş açtı. Rengimin gittiğini ve koştuğum için nefes alıp verişimi görünce onunda rengi gitti, sesi titremeye başladı ve sadece: “Basıldık mı?” dedi. “Evet” diyecek halim yoktu. Hemen ışığa yöneldim ışığı söndürdüm ve oracığa   kt m.

O anda belli ki hepimiz Allah’a dua ediyorduk. Arkadaşın, “Buraya kadarmış” dediğini duydum. Belli ki çok korkuyordu. Onun teselliye ihtiyacı vardı. Karadenizliydi, evliydi ve bir çocuğu vardı. Kendimi onlara karşı sorumlu hissettim, onları sakinleştirmek, teselli etmek bana düşüyordu. Çünkü ben bir din g revlisiydim. Yani imamdım. Ülkemizin d ş man işgalinden kurtulması için canını hiçe sayan Sütçü İmam aklıma geldi. Ben de onun gibi olabilirdim dedim ve hemen arkadaşlara: “Korkmayın!” dedim. “  nk  Rabbimiz bizimle” diye teselli ettim.

Bir zaman sonra lojmanın demir kapısı g m g m diye  almaya başladı.    arkadaş göz göze geldik, korkudan adeta nefes alamıyorduk. Tekrar kapı  almaya başladı, Sesimiz yine çıkmadı. Dışarıdan bir ses: “Hocam korkmayın ben Alican. Kapıyı açabilir misiniz?” deyince üçümüz derin bir nefes aldık. Kapıya yöneldik ve kapıyı a tık. Karşımızda Alican ve onun arkasında iki tane silahlı adam. Gözlerimiz fal taşı gibi açıldı. Alican hemen konuya girdi: “Hocam korkmayınız. Size karşımayacaklarına dair söz verdiler.” Bana dönerek: “Hocam liderleri sizinle görüşmek istiyor” dedi. Ben de: “Benimle ne işleri olur ki?” dedim. Gelemeyeceğimi söyledim ve kapıyı kapatmak için hamle yapmak istemiştim ki silahlı kapıya dayadılar. Arkadaş: “Hocam lütfen! Sadece sizinle görüşmek istiyorlar. Size zarar vermeyeceklerine kesin söz verdiler.” Arkadakiler: “Haydi gidelim!” deyince yapılacak bir şeyin olmadığını anladım. “Siz gidin ben üstüme bir şey alıp geliyorum” dedim ve kapıyı  rtt m.

İçeri sıcaktı ama ben üşüyordum. Dışlerim birbirine değiyor acayip sesler  ıkariyordu. Üzerime paltomu aldım arkadaşlara şöyle bir baktım;

sanki onları son defa g recekmişim gibi bir his belirdi içimde... O anda sadece: “Hakkınızı helal edin” Diyebildim. Evden usulca çıktım, kapıyı  rtt m.

Her taraf zifiri karanlıktı. Sokak lambaları s nm ş, evdeki ışıklar dahi kapatılmıştı. Köy sanki karanlığa mahkum edilmişti. I imde tarifi imkansız duygularla karanlıktaki kahvenin yolunu tuttum. I imden cevabını bilmediğim bir sürü soru soruyordum. ‘Bana ne yapacaklar acaba?...Daha birkaç gün önce 7-8  ğretmen acımasızca katledilmiş Eğitim şehidi olarak yerlerini almışlardı. Onlara bunları yapanlar bana acıyacaklar mıydı acaba?’ sevdiklerim teker teker aklıma geliyordu. Onları bir daha görebilecek miydim ki? Bu düşünceler ve sorularla boğuşurken arkamdan birilerinin, ‘Biraz acele et’ demesiyle kendime geldim. Yolda geçtiğim her köşede eli silahlı insanlar duruyordu.

Nihayet kahvenin ışık yanan kapısı göründüğünde kapının önünde birkaç köylü ve birkaç yabancı insan olduğunu gördüm. Selam verdim köylünün biri hemen yanıma gelip; “Hocam sakın ol. Sadece sizinle konuşacaklar” dedi. Ancak yine de i imi tarifi imkansız bir korku sarmıştı... I imden sürekli, ‘Yarabbi; kimsenin kalbine senin korkun dışında korku düşürme’ diye dua ediyordum. Aklıma geçen yıl görev yaptığım başka bir köyde silahlı bir çatışma çıktığı ve kendimi zar zor evin içine attığım geldi. Kendi kendime: “Oğlum geçen yıl postu deldirmekten kurtardın, şimdi ne yapacaksın?” dedim. O çatışmada bir uzman  avuş şehit olmuştu.

Kahvenin kapısı açıktı, içeri girdim. Köylüler: “Işte hocamız budur” deyince o ve diğerleri hemen ayağa kalktılar. Selam verdim, selamı aldılar, bir yer gösterdiler beraber oturduk.

21 yaşındaydım... 15 Aralık 1991 yılı soğuk bir kış günü kahvede onlarla beraber oturuyordum... 15-20 kişi kahvede, 20-25 kişi dışarıda.....

Dalmışım.... “Hocam nerelisiniz?” diye bir ses gelince kendime geldim. Yabancı olmadığımı başka bir köyden olduğumu söyledim. Liderleri, “Kürtçe konuşmayı biliyor musun?” diye sordu. 20-25 yaşlarındaydı. Uzun boylu, İstanbul Hukuk’tan terkmiş... Ben, “Hayır bilmiyorum” deyince: “O zaman Türkçe konuşalım” dedi ve konuya girdi:

“Hocam bize caminin anahtarını verebilir misin?” deyince şaşırdım. “Ne yapacaksın?” dedim. O da: “Köylüyü toplayacak yer bulamadık, dışarı soğuk onlarla konuşmam lazım” dedi. Ben de: “iyi de cami ibadet yeridir. Böyle şeyler için kullanılması uygun değildir. Kusura bakmayın’ diye söyledim. Buna müsaade edemeyeceğimi uygun bir dille anlattım. “Lütfen

zorluk çıkarmayın” deyince kararlı olduklarını anladım. Yapacak bir şey yoktu.

“Bakın!” dedim, “Yaptığımız şey doğru değil. Beni zor durumda bırakıyorsunuz.” Bu arada köylülerle göz göze geldim. Köylüler, zorluk çıkarmanın faydası yok der gibi bakıyorlardı. İsrarları karşısında yapılacak bir şeyin olmadığını anladım. “Ne kadar kalacaksınız?” diye sordum. “En fazla bir saat” dediler.

“Hocam gidin anons yapın, köylüleri camiye toplayın” deyince kan beynime fırladı. “Bakın! Siz ne dediğinizin farkında mısınız, eğer bunu yaparsam resmen sizin propagandanızı yapmış olurum ki bu da mümkün değil” dedim. Bunun üzerine liderleri biraz sertleşti. Diğerlerinin elini silahına götürüp korkutmak istemesi üzerine liderleri hemen müdahale etti. Hava biraz sertleşmişti. Benim kararlı olduğumu gören genç bir köylü hemen ortaya atıldı: “Arkadaşlar! Bakın hocamız diyor ki beni zor durumda bırakmış oluyorsunuz, biraz anlayışlı olun. Hocamın yapmak istemediği şeyi söyleyin ben yapayım. Hocam olmadığı zaman ezanı ben okuyorum o yüzden cihazı ben açıp anons yapabilirim.” deyince hava biraz yumuşamış oldu.

Gencin sözleri liderlerinin hoşuna gitti: “Tamam. Arkadaş camiye gitsin Anons yapıp, tüm köylüleri, kız, çoluk-çocuk, genç-yaşlı, kadın-erkek demeden hepsini camiye toplansın’ dedi. Anons yapıldı, köylüler camiye toplandı. Liderleri bana döndü: “Hocam namaz kıldınız mı?” diye sordu. Ben “Evet” deyince “Ben de kılayım” dedi ve camiye girdi. “Bakar mısınız?” dedim, döndü: “Eğer bir sakıncası yoksa öğretmen arkadaşların gelmemesi mümkün mü acaba?” diye sordum. “Hayır! Herkes gelecek.” deyince onları getirmeleri için bir arkadaş gönderdim.

Hepimiz caminin içindeydik. Acaba ne olacak diye bekliyorduk. Dışarıdan acayip sesler geliyordu. Bizim sofi amca, ‘Abdestsiz içeri girmem de girmem’ diyordu. Onlar içeri itiyor, sofi amca dışarı kaçıyor. “Tamam, hoca gelsin ne derse ona göre hareket ederim” deyip duruyor. Beni çağırdılar, mesele bundan ibaret diyorlar. İçimden: “Sofi amca, zamanı mı?” diye geçiriyorum. Adamlar bizi dövecek gibi bakıyorlar. Sofim amca bu durumda girmez desem, adamların tepkisi sert olacak, girilir desem sofi amcanın yıllarca bildiği camiye abdestsiz girilmez düşüncesi hayal kırıklığına sebep olacak. Ses tonumu biraz yükselterek: “Bırakın amca abdestini alsın” dediğim an Sofi Amcanın onlara karşı kazanmış olduğu zaferin yüzüne yansıttığı durumu aradan bunca yıl geçmesine rağmen hala unutamıyorum. Sofi Amca yaşıyorsa, Allah hayırlı ömürler eğer ölmüşse Allah (cc) rahmet eylesin.

İçeri girdim adam elinde mikrofon konuşuyordu. Caminin içine baktım; Mihrapta makineli tüfek, her köşede elinde kaleşnikof otomatik silahlı adamlar, kapıda 3–5 kişi. “Aman Yarabbi! Bunlar her halde bizi tarayacaklar” diye içimden geçirdim. Hiç kimse bir şey demiyor, adam konuştuğu konuşuyordu.

Biraz sonra köyümüzden ayrıldılar. İki gün sonra dağda askerlerle silahlı çatışmaya girdiklerini duyduk, bir askerimiz “şehit” edilmişti. Aradan biraz zaman geçmişti. Köye Jandarma Karakolu yapılmış, eski rahatlığımıza tekrar kavuşmuştuk. Birkaç yıl sonra o köyden ayrıldım. Şu anda başka bir yerdeyim.

O köyde yaşadıklarımı unutmam mümkün değildi... meslek hayatımda başımdan geçen bu olay, ne ilk ne de son olacaktı....

Necati ŞAHİN

Güneyçayır Köyü Camii İmam Hatibi
ELAZIĞ

Eskişehir

İsmail Alkan

Din görevlisi, toplum ve sigara

Ben, din görevlisi, toplum ve sigara ile ilgili birkaç hatıralarımı meslektaşlarımla, özellikle de sigarayı bırakmak isteyenlerle paylaşmak ve onlara bu konuda tavsiyelerde bulunmak istiyorum. Sizlere nakledeceğim ilk hatıram sigara ile ilgili...

Daha ortaokul yıllarındaydım... Televizyonun yeni yayına başladığı, kahvehanelerin televizyon izlenmek için yoğun bir şekilde kullanıldığı yılladır... İstanbul Edirnekapı'da bir arkadaşımı ziyarete gitmiş, arkadaşım ısrarıyla, kıraathane olarak isimlendirilen, kahvenin pek nadir olarak içildiği, aylak ıların okey ve kağıt oyunları oynadıkları, bol bol sigara içtikleri bir yer olan kahvehaneye çay içmeye gitmiştik. Mesai günü ve gündüz saatleri olmasına rağmen kahvehanede boş yer bulmak çok zor olmuştu.

Arkadaşla oturduk, ilk çayları içmeden torbasını şakırdata şakırdata tombalacı yanımıza geldi. Tombalanın ne olduğunu da daha bilmiyorum. Arkadaşım tombalanın nasıl çekileceğini anlattı ve tombala  ekmemi istedi. Nasıl çektiğimi şimdi hatırlamıyorum. Yani    kart, bir taş mı yoksa bir kart   taş mı hatırlamıyorum ama bize iki paket sigara çıkmıştı. Arkadaşım, benim bu şansıma güvenip, daha fazla sigara çıkacağını umdu. Sigara paketinin birini vererek, paket parasının hepsiyle  ekmemi istedi ama hiç çıkmadı. Ben öbür sigara ile de çekmek istedim. Fakat arkadaş müsaade etmedi. Biz kahvehanede oturduk akşama kadar, tombaladan çıkan sigara paketi bitinceye kadar sigara içtik.

İlk sigara içmenin vermiş olduğu eziklik ve nikotinin etkisiyle bayağı sarsıldım. Fakat sigara içme isteği beyinde yer ettiği için aradan aylar geçse de bulunduğun zaman sigaraya karşı koyamıyorsun. Benim de öyle oldu. Yavaş yavaş sigara içmeye meylettmeye başladım. Sigara içen arkadaş bulmaya çalışıyor, sigara içen çevreye kayıyordum. İlk sigaraya başlamam, böyle olmuştu. Arkadaş kurbanı olmuştum.

Sigaraya müptela olduktan sonra çevrem değişmeye başladı. Oturduğum mekanlar, sohbet ettiğim arkadaş çevresi değişmişti. İlim ve ibadet çevresini bırakıp kahvehanelere alışıyor, sigara dumanı ve gürültü içinde saatlerce oturmaya başlamıştık. Çeşitli kağıt, tavla ve okey oyunlarına başlamıştık. O zamanlar kahvehanelerde serbest olan bira gibi içkileri içen arkadaşları biz i mesek de görüyorduk. Sigara içmek tiryakilik seviyesine ulaştıktan sonra aile çevresi öğreniyor. İster istemez aileden aldığın harçlıklar yükseliyordu. Aile arasında huzursuzluklar başlıyor, sigara içmeyen bir aile çevresinde isen özellikle maddi ve manevi şiddet başlıyor. Sigara veya sigara parası bulmak için ufak tefek derken hırsızlıklar başlıyor. Kötü alışkanlıklardan ‘yalan’ işin içine giriyor. Sigara içmek için bazı zaman dersi terk ediyorsun. Okulu astığımız zamanlar oluyordu. Bunlar hep sigara yüzünden başımıza geliyordu.

Sigara içtiğimiz zamanlarda dumanıyla başkalarını rahatsız ettiğimizin farkında bile değildik. Hatta sigaradan rahatsız olanların abartılı davrandıklarını zannederdik. Evinde sigara içilmesine müsaade etmeyenlerin evine gitmek istemezdik. Yurtta, yatakhanelerde sigara içerken hocaların gelmesiyle yanan sigarayı saklarken, yatakları, çarşafları yaktığımız bile olurdu. Hatta birisinde neredeyse kendi evimizi yakıyordum, son anda söndürdüm.

Anlatayım: Köyde yaz günü işler yoğun, kıra gidiyorum. Tarla işleriyle uğraşıyoruz. Bir gün eve erken döndüm. İki katlı ahşap olan evimizin ikinci katındaki odamda serili yer yatağıma uzandım. Sigaraya yaktım, bir güzel içtim. İzmariti açık olan camdan dışarı attım ve kalktım dışarı gittim. Bir saat sonra eve geldim ve gördüm ki sigara izmaritini atarken yatağa düşen bir kıvılcım, elli santim çapında yorganı, çarşafı, yatağı ve altındaki kilimi yakmış, kilimin altındaki tahtalar tutuşmak üzere içen yetiştim. O zamanlar evimizde şebeke suyu mu var? Hemen evimizin karşısındaki pınarın oluğuna kovayı daldırır daldırmaz evde bitiverdim. Suyu döktüm ve söndürdüm. Evde hiç kimse yok on dakika geç gelsem ev yanacak. Sebep: sigara. Zaman zaman sigara yüzünden evini yakanları bile duymuştuk. Sigara içenlerin çoğunun gömlek ve pantolonlarında sigara kıvılcımından düşen ateşle yanmış delikler vardır. Evde oturup sigara içerken dalgınlıkla perdeleri de yaktığımız oluyordu. Perde yakmayla ilgili bir hatıramı anlatmak isterim:

Bir akşam, arkadaşımın birisiyle cam kenarındaki kanepede oturduk hem sigara içiyoruz hem de satranç oynuyoruz. Arkadaş kolunu kaldırmış düşünürken camın perdesi t l yle beraber yanarak delinmiş haberimiz yok. Haliyle hanımla başladık bağrışmaya. Benim hanım sigara içmeyen biri olduğu için işim daha zordu. Sigara kavgamız çok olurdu.

Hem çevrenin baskısı hem sigaranın zararlarının yavaş yavaş ortaya çıkmasıyla sigarayı bırakmaya karar vermek için hedefler belirliyordum. Liseyi bitirince dedim. Olmadı. Göreve başlayınca dedim. Olmadı. Evlenince dedim. Olmadı. Bir türlü ‘Bıaktım bunu içmiyorum’ diyemedim. Ak am yatmadan önce ‘Yarın sabahtan itibaren artık bırakaca ım.’ diye karar veriyorum fakat sabah kahvaltıyı yaptıktan sonra ‘Hadi bu gün de içeyim yarın bırakırım.’ deyip hemen yakıyordum. Yarın yarın diyerek bir türlü bırakamadım. Sigara içerek yaklaşık yirmi be  yıl geçti. Sigara dumanından, evde hanım rahatsız olur, çocuklar rahatsız olur, her gün sigaraya verdiğim paranın onda birini  ocuk harçlık olarak ister vermesi zor gelir. Çocuklara ‘Ne çok para harcıyorsunuz.’ diye kızardım.

İkinci hatıram sigarayı bırakmakla ilgili:

Bir gün düşündüm: Bunun bana hiç faydası yok ama zararı çok. ‘Sigarayı bırakırsam neler yapabilirim.’ diye hesap yapmaya ba ladım. Günde bir paket iki bin sigarası içiyordum. Aylık ve yıllık olarak hesabını yaptım. Biraz da tasarruf yaparsam be  yıl sonra hanımla beraber Hac’a gidebiliyordum. Aynı hesabı evde hanımla beraber yaptık ve karar verdim: Sigarayı bırakaca ım. Gerçekten de sigarayı bıraktım. Çok geçmeden b t cede bir iyileşme oldu. Tasarrufa daha çok önem verir oldum. Mukaddes yolculuğu d   nd k ce kendimizi hazırlamaya çalıştık. Be  yılın sonunda hanımla beraber Hacca gidecek kadar bikirimimiz olmuştu. Hac için yazıldık ve kurada çıktı. Çok kişi inanamadı. Sigarayı bıraktıktan be  yıl sonra hanımla beraber hacca gittik ve Allah’a   k rler olsun hac farizasını yerine getirdik. Bu durumu cemaatime anlattım, onlarında bu gibi hesaplar yaparak sigarayı bırakabileceklerini tavsiye ettim. O anda olmasa bile daha sonraki günlerde sigarayı bırakan cemaatim oldu. Hatta iki cemaatim var i lerinde, komşular ‘Bunlar katiyen sigarayı bırakamaz.’ derlerdi. Hele birisi kendi söylüyordu: Hanımı bırakırım sigarayı bırakmam, diye. Ama yaptığımız hesap neticesinde sigarayı bırakmaya karar verdi ve sonundaS bıraktı. Daha sonraki günlerde il e m ft m zle sohbet ederken hac konusu açıldı, aynı durumu ona da anlattım. Çok ilginç gelmiş kendisine, bu durumun örnek bir davranış olduğunu ifade etti. Bir cuma günü merkezi vaazında bu durumu cemaate anlattı. Kaç kişinin bundan etkilendiğini bilmiyorum. İl emizden ayrılıp başka ilçede müftülük yapan Ekrem Saylam hocamız beni teşekkür belgesiyle onurlandırmı tılar. Hala saklarım...

Ben bu hatıralarımı yeni ba layan genç kardeşlerime sigaranın kötü bir şey olduğunu anlatmak, bırakmak isteyip de bir türlü bırakamayan karde lerimize önemli bahaneler üretmeleri gerektiğini hatırlatmak istedim. Sigaraya ba lamak çok çabuk olmakta fakat bırakmak çok zor ve bırakmak için sağlam irade gerekmektedir. İradeyi güçlendirecek

davranışları sergilemek gerekir. Maddi ve manevi zararlarını düşünerek bilinçaltına sağlam bahane yerleştirmek gerekir. Sigarayı yeni bıraktığım zamanlarda rüyamda bile sigara içtiğim çok oldu. Yarım paket sigarayı bir ay cebimde taşıdım, her canımın sigara istediğinde ‘içmeyeceğim seni’ diyerek inatlaştım. Tam uzanıyorum sigara alacağım, hemen Haccı düşünüyorum, ‘Bak i ersen hacca gidemezsin.’ deyip hemen kendimi frenliyordum. On yıl oldu hala zaman zaman canım sigara istiyor. Bununla beraber sigara içilen yerlerden ve dumanından rahatsız oluyorum. Sigara içtiğimiz zamanlarda çok kişi yi rahatsız ettiğimi şimdi çok iyi anlıyorum.

Sigarasız bir toplum oluşturmak için bütün milletimizin, özellikle de din görevlilerin var gücüyle çalışmaları temennisiyle...

İsmail ALKAN

Bahçecik Köyü İmam hatibi
Alpu/ESKİşEHİR

 ıkar oğlum” demiſ, deyince d ğ ndeki herkes gülmeye baſladı. Hem de ne g lmek! Kahkahalar atıyorlardı...

Takdir buyurursunuz ki bende bu sözler ve g l ſler ſok etkisi yaptı. Beni tanımıyorlardı ama hoca olmam onlara yetiyordu. Ve bana hakaret ettiklerinin adeta farkında bile değillerdi.

Bir kere ben, düğünlerde ki velime yemeklerinden yemek sünnet olduğu için, yapılan burada kulaklı çorba dedikleri, baſka yerlerde yüzük veya mantı  orbası dedikleri çorbadan bir tas içer, kalkarım. Ama beni tanımamalarına rağmen ;”öküzü bırak, hocayı çıkar oğlum” sözünü duyunca, masadan kalktım ve sandalyemi alarak bir portakal ağacının dibine gittim ve ſ yle dedim:”Hoca bostandan çıktı, buyursun  k zler.” Bu sefer de, davetliler ſok olmuſtu. Benden böyle bir  ıkıſ beklemiyorlardı anlaſılan.

Fıkraı anlatan adam:”Ama hocam ben ſaka yapmıſtım” diye kendini savununca, ben de:”ben ſaka yapmıyorum. Buyursun  k zler” adam:”Ama hocam sen bizi öküz yaptın ayıp oluyor” deyince, ben parlamıſım:”Bre ahlaksız adam! Sen bizi  k zden de aſađı yaptın. Ben sana paye verdim. Asıl ayıp hatta terbiyesizlik senin yaptığındır.” Hiç kimsede ses çıkmıyordu. Düğün sahibi gelip hocam ben özür dilerim buyurun yemeğe dedi ise de “ben hayır bu ortamda daha fazla kalamam ve burada da yemek yiyemem” dedim ve düğünden ayrıldım.

Aslında bu hatıram ſimdi dillere destan olmuſ. Ve kimse eskisi gibi buralarda hocalara böyle aſađılayıcı hakaretler yapamamaktadır. Zira “ ok yemek k firlerin özelliğidir” der peygamberimiz. Onun için m ’min çok yemez, hoca da. Çünkü bizler her ſeyimizle örnek insanlarız. Her ſeye rağmen de  rnekliğimizi devam ettirmeliyiz. Hocalar çok yemez, bilakis çok yedirir...

Yaſar ERDOĞAN

Altın ağ Kasabası Bilali Haber Cami

M ezzim Kaymımı

Dörtyol / HATAY

Isparta

Dr. Ahmet Emin Seyhan

Allah Nasip Ederse İnşallah

1997 yılı haziran ayında il e Müftüsü olarak atandığım Burdur'un  eltik i ilçesinde göreve başlamıştım. M ft l ge ait bir lojman olmadığı için aşağı mahalleden bir ev kiralamak durumunda kalmıştık. Ev sahibimiz Kadir Bey, bir polisti ve kendisi Isparta'nın Keçiborlu ilçesinde görev yapmaktaydı. Kadir beyin babası Ibrahim amca ise kiraya taşındığımız bu evin yanında kendisine ait    katlı apartmanda oturuyordu. Ibrahim Amca 60 yaşlarında bir kimseydi. Hali vakti yerindeydi. Zira kendisi Almanya'dan emekli olarak ülkeye dönmüştü ve oradan emekli maaşı almaya devam ediyordu. Hiçbir ekonomik sıkıntısı olmadığı gibi, tarlaları, bahçeleri, arsaları, traktörü ve arabası olan birisiydi. Evinin önündeki ahırda ise yirmiden fazla ineği vardı ve onlardan da ayrıca ek bir gelir elde ediyordu.

Ibrahim amca ile çok iyi anlaşıyorduk. Evinin önündeki araziden bana da domates, salatalık, patlıcan, fasulye ve biber yetiştirmem için küçük bir yer vermişti. Bahçede sebze yetiştirmenin püf noktaları konusunda beni bilgilendiriyordu. Ayrıca birkaç tane tavuk beslemem için bana yer göstermiş ve kümesi de onunla birlikte inşa etmiştik.

Ibrahim amca çok şakacı birisiydi. Kendisi ile zaman zaman şakalaşır ve g l ş rd k. Kafası da iyi çalışırdı. Espriden anlardı. Görmüş, geçirmiş, etrafı gözlemleyen, geçmişten ders alan birisiydi. Ancak onun da pek çok insanımızda olduğu gibi dini konularda eksiklikleri yok değildi. Nitekim dine değerlere karşı bakışı olumluydu ama namaz konusunda eşi Ayşe teyze kadar duyarlı değildi.

Ayşe teyze ise saf ve temiz bir Anadolu kadınıydı. Çok iyi bir insandı. Herkese karşı güler yüzlüydü. İnsanlara yardım etmeyi severdi. Kedilere karşı da özel bir ilgisi vardı. Bir saniye bile boş durmazdı. Ahırdaki o kadar ineğe bakar, onları besler, sütlerini sağardı. Evin önündeki o büyük bahçede sebzeler yetiştirirdi. Tütün tarlasından topladığı tütünleri dizer ve kurutur, haşaş tarlasından haşaşları tek başına toplardı. Elbette Ibrahim amca da ona yardım ederdi ama bütün y k Ayşe teyzenin sırtındaydı. Zira Ayşe

teyze aynı zamanda evde yemek yapar, bulaşık yıkar ve evin temizliği ile de meşgul olurdu. İbrahim amca ise daha sonradan terk etmek zorunda kaldığı sigarasını o zamanlar ağzından hiç mi hiç düşürmezdi.

Çeltikçi’de insanlar yaz kış demeden çalışırlardı. Onların durup dinlenmeye vakitleri yok gibiydi. Ayşe teyze de çok çalışanlar arasındaydı. Ancak o, bu kadar yoğun tempoya rağmen, dünyanın geçici güzelliğine aldanmamıştı. Bu dünyanın bir sonu olduğunun farkındaydı. Her zaman ibadetlerini yerine getirme endişesini içinde taşırdı. Herkesle iyi geçinirdi. Ahirete yatırım yapmayı, Allah’a daha yakın olmayı ve hacca gitmeyi çok ama çok istiyordu. Kutsal topraklar onun gözünde tütüyordu. Her fırsatta bana mukaddes beldelerle ilgili sorular soruyordu. Ama her nedense bu konu açıldığında İbrahim amca, hiç ama hiç orali olmuyordu.

İbrahim amcaya: “İbrahim amca! Ön kayıt yaptırın da hac kur’asına katılın. Kur’ada çıkarsanız Ayşe teyze ile birlikte hacca gidersiniz” dediğimde o; “Allah nasip ederse inşallah. Bakalım hele, kısmetse olur” diyordu ama hiçbir girişimde bulunmuyordu. Bu konuda parmağını dahi kıpırdatmıyordu. Kendisine eğer gerçekten hacca gitmeyi istiyorsa, kur’aya katılması ve kur’adan çıkması gerektiğini söylememe rağmen o yine aynı sözleri tekrarlamaktan çekinmiyordu. “Allah nasip ederse inşallah” diyor ve konuyu geçiştiriyordu. Tabi bu durum fedakar, vefakar ve cefakar bir insan olan Ayşe teyzeyi çok üzüyordu. Problem olmasın diye Ayşe teyze sesini çıkarmıyor ve her zaman ki gibi sabrediyordu. Ama gönli mukaddes beldelerin hasreti ile dopdoluydu. Oraları düşündüğünde masmavi gözleri doluyor, pırıl pırıl nur yüzüne gözyaşları süzülüyordu. Tabi bu durum beni de üzüyordu. İbrahim amcaya; “Allah nasip ederse inşallah” sözünün güzel ama eksik bir söz olduğunu, hacca gitmek için temenniden daha ziyade bir şeyler yapması gerektiğini, sebeplere sarılmazsa olumlu bir sonuç almasının söz konusu olmayacağını anlatmama rağmen o hala inadını sürdürüyor ve bu seferde “kısmetse olur” diyor ve konuyu her defasında kapatmayı tercih ediyordu.

Bir cumartesi günüydü. Evin arkasındaki bahçede arabamı yıkıyordum. İbrahim amca ve oğlunun evleri yan yana ve aynı avlu içindeydi. İbrahim amca yanıma geldi ve: “Hocam, şu an evde bana yardım edecek kimse yok. Evin ikinci katındaki bacayı sıvamam lazım. Evin önünde beş altı teneke kum var. Sen onları kovaya doldursan da, ben onları iple yukarı çeksem. Sonra yukarıda harç karsam ve bacayı sıvasam nasıl olur?” dedi. Ben de: “Allah nasip ederse inşallah. Bakalım hele, kısmetse olur” dedim. Benim bu sözlerim üzerine İbrahim amca binanın ikinci katına çıktı. Ben ise arabamı yıkamaya devam ettim. Aradan on dakika geçti. İkinci kata çıkıp kovayı doldurmamı bekleyen İbrahim amca beklemekten sıkılmış olacak ki tekrar

aşağıya yanıma geldi ve: “Hocam bekledim, gelmedin. Yoksa kovayı doldurmak istemiyor musun?” dedi. Ben kendisine döndüm ve güler yüzlü bir ifadeyle: “Allah nasip ederse inşallah kovayı dolduracağım, k smetse olur inşallah” dedim.

İbrahim amca tekrar gitti ve ikinci kata  ıktı. Yine beni beklemeye başladı. Ben ise arabamı yıkamaya devam ettim. Aradan bir on dakika daha geçmişti ki bu sefer kızmış olarak geldi ve daha sert bir ifadeyle: “Hocam!! ‘Allah nasip ederse inşallah. K smetse olur’ diyorsun ama işin ucundan hiç tuttuğun yok!!” dedi. Bu sefer ben anlamlı anlamlı gülmeye başladım. Gözlerinin içine baktım. Düşünmesini istiyordum. O ise ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Bu m ft  ne demek istiyor acaba?” der gibi yüzüme bakmaya başladı. Tam o esnada: “İbrahim amca! Biz de sana hacca gitmen gerekir, halin vaktin yerinde.  zerine hac farz olmuş,    oğlunu da evlendirmişsin. Ekonomik olarak hiçbir sıkıntın da yok” dediğimizde sen de: “Allah nasip ederse inşallah. Bakalım hele, k smetse olur” demiyor musun? Sen de böyle diyorsun ama işin ucundan hiç mi hiç tuttuğun yok. Gördüğün gibi işin ucundan tutmazsan bir şeyler olmuyormuş. Gidip hac için bir ön kayıt bile yaptırmazsan hac sana nasıl k smet olacak ki? Hacca gitmeyi Allah sana nasıl nasip edecek ki? Oysa Ayşe teyzeye oraları görmeyi çok arzuluyor” dediğimde biraz düşündü, sonra da kafasını yere doğru eğdi ve: “Hoca! Sen haklısın galiba” diyebildi. Ben ise uzun zamandır beklediğim ve elime geçmiş böyle bir fırsatı değerlendirmiş olmanın verdiği mutlulukla: “Hadi o zaman şimdi gidelim senin şu kovaları dolduralım” dedim. Ben kovaya kumları doldurdum, o da iple yukarı çekti ve bacayı sıvadı.

Ertesi yıl hac için ön kayıt yaptıran İbrahim amca ve Ayşe teyzeye o yıl hac nasip oldu. Birlikte hacca gidip geldiler. Sigarayı da bırakan İbrahim amca, artık namazlarını hiç kaçırmıyor. Ayşe teyzeye ev işlerinde yardım ettiği gibi, ihtiyaç sahibi insanların da yardımına koşuyor. Ve o, “Allah nasip ederse inşallah” sözünden sonra sebeplere sarılmak ve bir şeyler yapmak gerektiğini artık herkesten çok daha iyi biliyor.

Dr. Ahmet Emin SEYHAN

Isparta Vaizi
İl Müftülüğü / ISPARTA

İstanbul 1

Süleyman  zyazıcı

İmamla Dayanışmanın Mükâfatı

Aşağı yukarı çocukluğumdan beri tanıdığım ve bizden zaman zaman ders alan Ahmet'i askerden sonra gördüğümde tanımakta zorluk çektim dersem herhalde yanlış söylemiş olmam

Zira babası da cemaatimden Mehmet abinin saçları çok g r olmasına rağmen Ahmet'in saçları ise dökülmeye çoktan başlamıştı. "Ahmet hayırdır sa lar?" diye sorduğ mda, sorma hocam diye başlayan ve efendiliğini hiç bırakmayan evin tek erkeğı olmasına rağmen annesinin ve babasının sözünden hiç çıkmayan Ahmet i ini dökmeye başladı.

"Hocam, ben biliyorsunuz tekstil firmasında çalışıyorum ve oradan bir kızı aşık oldum. Fakat aşık olduğ m kız tesettürlü değıl. Ama birbirimizi 4 yıldır çok seviyoruz. Kızın babası yok. Bilemiyorum kim anneme bir şey söylediyse ne annemi ne de babamı ikna edebildim. Bana çok zorluk  ektiriyorlar. Çalıştığım maaşı kuruşu kuruşuna eve veririm. İzinsiz bir yere gitmem.  ocukluğ mdan beri ilk kez böyle bir şey istedim. Bırakınız normal karşılamayı başta annem olmak üzere şiddetle karşı  ıktılar. Annem o kadar dindar olmamasına rağmen beni bebekler gibi çokça azarladığına şahit oldum. Düşünmekten çokça kendimden geçtiğim olmuştur bu yüzden saçlarımda dökülmeye başladı. O yüzden size geldim hocam bana yardımcı olursanız çok sevinirim."

Ahmet'i dinledikten sonra işe babasıyla konuşmakla başladım. Evde dediğim dedik olan anneyi nasıl ikna edebilirim düşüncesi bende yer etmeye başladı. Bir gün bir yolunu bulup bir yerde karşılaştık. Konuşurken çok anormal bir şekilde cahilce hareket ve sözlerinden bu kafa ve anlayışla Ahmet'in sevdiğini yar etmeyeceğini anladım. Bende ilk baştan anlasın diye sert konuştum. Ama faydası olmadığını da anlamam çok uzun sürmedi.

Günler geçerken bir gün telefon geldi Ahmet evde ağılıyor ve kalkamayacak derecede hastaymış, hiç yemek yemiyormuş. Hemen evine gittim Ahmet'i okudum, hem de tıbbi tedavisini yaparak maddi ve manevi yardımımı yapınca başta babası ve annesinin güvenini kazandım. Bu bir

kaç kez tekrar etti, anne yumuşamaya başladı. Bu arada Ahmet ve sevdiği kız çalıştıkları maaşla evlerini yaptılar. Eşyalar alınmaya başladığında nişanlarını yapacakları ilanı bütün herkesi çok sevindirmişti. Nik h ve ardından düğünde buna eklenince sevince sevinç katmanın haddi hesabı yoktu.

Tabi yine iki aile arasında soğukluk devam ediyordu. Her an bir kıvılcımın alevlenmesi iten bile değildi. Evlendikten 10 ay sonra Ahmet bir yatsı namazında, “Hocam durum çok ciddi. Eşimin annesi 10 ay sonra bize geldi diye annem kıyameti kopardı, gelin kaynana atışması başladı ve kız annesinin evine geri döndü” diye anlattı. Ahmet arada kalmıştı. Bir tarafta sevdiği eşi, bir tarafta annesi. Neyse Ahmet ablası ve eniştesiyle gelini almaya gittiklerinde orda da ağız kavgası oldu gelin o sözleri aynen iade edince işler kızıştı, enişe ve abla bu söylenen lafları Ahmet’in annesine söyleyince artık iş dayanılmaz hale geldi. 5 yılda kurulan bu yuvanın yıkılmasına ramak kalmıştı.

Bu günlerde ben Ahmet’le sürekli, bazen Ekrem’in hanımıyla telefon görüşmesi yaparak ortamı sürekli sıcak tutmak suretiyle bu evliliğin devamı için elimden geleni yapmaya çalışıyordum. Sonunda gelin eve dönmüştü ama anne ve babasının evine çıkmamak kaydıyla. Yemekler daha önce bir yeniyordu şimdi ayrı yenecekti. Tabi Ahmet’in annesinin buna tahammülü yoktu. Bu arada bir sürü laflar ediliyor, gelinin tesettüre girmesi isteniyordu. Aslında bunların hepsi bahaneydi. Anne ocuğun ayrılması için her şeyi yapacak kapasitede birisiydi. Birazda bizim teşvikimizle beklenmedik bir şey oldu, Ahmet’in eşi tesettüre girdi

Gelin büyük fedak rlık yapınca sabretmenin m k fatını Ahmet elbette görecekti. Ancak anneyi yumuşatmak yine kolay değildi. Ahmet’le birlikte birçok reçete yazıyor, Ahmet bunları harfiyen uyguluyordu. . Ahmet’in anne babasının oğlunu fazla görmesini engelleyerek, Ahmet’e özlemlerinin artmasını sağladık. Ahmet’in anne babasında hasret artmaya başlayınca, oğullarının samimi olduğunu anladı. O arada Ahmet’in ablası rahatsızlanmıştı. Ahmet’in annesi ve eşi ablasına son derece yardım edince aradaki bütün buzlar eridi. Oysa ablası da Ahmet’in eşiyle k st . Bu olaylardan sonra g r mce ve gelin konuşmaya, birbirini daha yakından tanımaya başladılar.

Çok geçmedi Ahmet heyecanlı ve bir o kadar da sevinçli olarak yanıma geldi, “Hocam eşim şuan annemle sarma sarıyor” diye söyledi. Bunu duyunca “Tamam” dedim. Elhamdülillah Ahmet çok çekmişti ama Allah (c.c) sonunda mutluluk ve huzur vermişti. Yüce Allah sana dünya ve ahiret mutluluğu versin.

Bu hadiseden sonra hala Ahmet ne olursa ya mesajla ya da birebir gelerek bana danışır babası Mehmet beyde her zaman hatırımı sorar bana minnettar olduğunu dile getirir. Bir imam olarak sabırla ve azimle bu olumsuz hadiseyi olumlu hale getirebildiğim için Rabbime ne kadar ş kretsem azdır. Bu bende hiç unutamayacağım hatıra olarak kaldı.

Süleyman ÖZYAZICI

Sultangazi / ISTANBUL

Istanbul 2

Yücel Kara

“Din Görevlisi ve Toplum ”

Insanımızı ve genel anlamda toplumu merkez alarak, camimizin, insan hayatının her anına hizmet sunacağı bir yaşam alanına dönüşmesi için başladığımız ve başlattığımız yolculukta ilk günden bugüne, hayatımızın satır aralarına ilişen birçok yaşanmış hatıramız var elbette... Ancak bunlardan bazıları, canlılığını hala ilk günkü gibi koruyor. İşte, bu özel hatıralardan birini yazıya dökerek, bir hayatın yeniden can buluşuna şahit oluşumu sizlerle de paylaşmak istedim.

Peygamberimizin; “umanın umudunu kırmamak” düsturu ile görevimi sürdürdüğüm camideki 6 ya da 7. yılında yaşadığım, her hatırladığımda aynı heyecan ve aynı huzuru hissettiğim bu anımın, benim için önemi çok büyüktür. Hatıramız, camimizden haftanın her günü 350 ihtiyaç sahibi aileye sıcak yemek dağıtımı vesilesiyle tanıştığımız, bir yönüyle sıkıntılarını paylaştığımız, uzak yakın her mahalleden gelen kardeşlerimizden bir hanımefendinin benimle özel olarak görüşmek istemesiyle başlıyor.

Bir gün, camiden gelip yemek alan Fahriye Kamay adındaki ablamız bana gelerek -“Hocam sizinle özel bir konuda görüşebilir miyim?” diye sordu. Ben de - “Elbette” diyerek onu dinlemeye başladım. Fahriye Ablanın sıkıntısı yüzünden okunuyordu. Az çok maddi sıkıntıları olduğ nu biliyordum ama bu başka bir sıkıntının ifadesiydi. Ablamız anlatmaya başladı. -“Hocam, benim bir kızım var, çok kötü durumda. Çaresiz kaldım ne olur, bana yardım edin.”

“Kızının nesi var ablacım” diye sordum. Fahriye Abla, derin bir ah çekerek anlatmaya devam etti. Bir süre önce eşini kaybetmişti Fahriye Ablamız. Bir kadın için eşini kaybetmek belki dayanılmaz bir h z nd  ama bir anne için yavrusunun her gün biraz daha t kendini görmek, Fahriye annenin hüznünden anladığım kadarıyla daha da dayanılmaz bir acıydı. Eşinin vefatı sırasında, mevtanın evde bulunduğ  son anlarda kızı Dilek’in, babasına son bakışıyla başlıyordu her şey. Oracıkta bayılan Dilek için, uyandığında artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Fahriye Abla neredeyse t  m T  rkiye'yi dolaşıp hoca hoca gezdiklerini anlatıyor, hi  birinden bir fayda bulamadıklarını da ekliyordu. Her gittiklerinde hocanın “Bu kızı cin   arpmış, bu kız   arpılmış” diye s  ze başladıklarını ama hi  bir yararlarının olmadığını, aksine ellerindeki avu  larındaki son paraya varana kadar tabir yerindeyse soyduklarını anlatıyordu.   evredekilerin Dilek'in bir de doktora g  t  r  lmesi konusunda telkinde bulunmaları neticesinde en son   are olarak, Erenk  y Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesine g  t  rd  kleri, Dilek'in burada yatarak tedavi g  rd  ğ  n   ancak   ncekinden de k  t  ye giderek tamamen ilaca bağımlı hale geldiğini, “Artık yapabileceğimiz bir Ő ey yok” diyen hastane yetkililerinin tavsiyesiyle eve   ıkardıklarını

S  yl  yordu. Hastanede yattığı s  re i  inde aile ve konu komŗu arasında kızının adının deliye   ıkmış olmasından da ayrıca mustarıptı. Her c  mlisinin baŗında yalvarır bir ifade ile “Ne olur bana yardım et” diyordu.

Ben de bahsettiğı hurafelere kızdığımı, b  yle bir Ő eyi yapmayacağımı b  t  n vaazlarım ve sohbetlerimde bu t  r hurafelerin ve dinimizde olmayan Ő eylerin zararlarını anlattım ona. Ama kızını tanımak belki annenin anlatımından daha fazlasını kızımızla konuŗarak   ğrenebilirsem bir faydamın olabileceğini d  ŗ  nd  ğ  m i  in Fahriye Abladan kızıyla birlikte gelmesini istedim.

Ertesi g  n Dilek ve annesi yanıma geldiler. Dilek, kullandığı ila  ların etkisiyle değıl bir iki kelime konuŗmak, g  z  n   bile a  acak durumda değıldi. Konuŗamıyor hatta kafasını kaldırıp bana bakamıyordu. Dilek, g  rd  ğ  m kadarıyla anlatılanların da   tesinde k  t   haldeydi. Dilek' i tanımak i  in   ağırdığımıda, d  nya ve insanlardan, kısacası hayattan kopmuş bir gen   kızla karŗılaŗacağımı d  ŗ  nmemiştim. Fakat kelimenin tam anlamıyla durum b  yleydi. Neredeyse hi  bir hayat belirtisi kalmamış, yaŗama sevincini yitirmiş, gencecik bir hayat vardı karŗımda ve ben buna seyirci kalamazdım.

Fahriye Ablaya, Dilek'i, hem inancı hem de mesleğı ile barıŗık Dr. Sefa Saygılı Hocama g  t  rebileceğini s  yleyerek hatta kendisini Ő ahsen tanımam dolayısı ile durumu anlatır bir not yazarak, ablamızı Dr. Sefa Saygılı Hocama y  nlendirdim. Birka   g  n sonra Fahriye Ablayı camide g  r  p, gidip gitmediklerini sorduğumda aldığım cevap “Hayır” dı. Neden gitmediklerini sorduğumda ise bana; değıl verecekleri muayene   creti, yol parası bile olmadığı i  in g  t  remediğini s  ylemişti. Bu durumda yapılabilecekleri bir an d  ŗ  nd  kten sonra ilk muayene ve yol masraflarını i  eren maddi desteğı vererek, Dilek'i Dr. Sefa Beye g  t  rmesini s  yledim.

Sağı olsun Sefa Hocamın   zel ilgisiyle beraber tedavi s  reci baŗlamış oldu. Bu s  re i  inde tedavi i  in gereken maddi desteğı de devam ettiriyor

bir yandan da Dilek'in durumunu hem doktoru Sefa Bey'den, hem de yemek almak için camiye gelen annesi Fahriye Abla'dan arkadan arkaya   reniyordum. 'Hocam, Dilek yemek yemeye ba ladı artık ilaç da kullanmıyor" gibi güzel haberlerini aldıkça ben de mutlu oluyordum. Bu durum bir süre daha devam etti ve zaman akıp geçti.

Aradan bir iki yıl geçmişti, bir i  için caminin dışında olduğum bir anda semtimizin minibüs caddesinde yürürken bana doğru ko ar adımlarla ve gülerek gelen sarı ın, dünyalar güzeli bir kız, tam karşımda durdu ve bana: -"Hocam beni tanıdınız mı?" diye sordu. Ben de "Hayır tanıyamadım" dedim. Kar ımdaki hayat dolu kız: -"Hocam ben Dilek Kamay' ım" dedi. O an gözlerim doldu... Onu ilk gördüğüm günden tek bir iz bile yoktu... Sanki o kız gitmiş bambaşka biri gelmişti...

 a kınlı ımı anlayan Dilek, konuşmaya devam etti; "Hocam, ben bitmi tim, bitiş noktamda siz, benim elimden tuttunuz ve beni yeniden hayatla barı tırdınız, şimdi iyiyim ve i  arıyorum. Bir i  bulup çalışmak, hayatıma kaldığım yerden devam etmek istiyorum" diyordu... Ben ise onu izlerken, hissettiklerimi nasıl anlatabilece imi düşünüyor ama bunu anlatacak kelimeleri bulamıyordum. Yalnızca " ok güzel" diyebildim. Çok sevindi imi ve ona i  bulması konusunda yardımcı olabilece imi belirttim.

Ondan bu duygularla ayrılıp camiye doğru ilerlerken, ya adı ım bu mutluluğu hayatım boyunca unutamayaca ımı düşünmeye ba lamı ım.    dört ay kadar sonra, Dilek bir arkadaşı ile beni ziyarete geldi... Özel bir hastanenin muhasebesinde çalışmaya ba ladı ını, yakın bir zamanda evlenmeyi d   nd   n , çok mutlu olduğunu söyledi. Bir yandan bana teşekkürlerini, duyduğu minneti defaatle tekrar ediyor bir yandan da arkadaşına kendisinin içinde olduğu durumu, intihar etmeyi d   nd    bir zamanda, benim, onun için yaptıklarını anlatıyor, beni arkadaşına tanıtırken "Yücel Hocam; beni, yeniden bana hayat veren kişidir" diyordu. Ben de onu dinlerken, bana bir hayatı yeniden dünya ile barı tırmayı nasip eden Rabbime   k rler ediyordum...

Şimdi; Dilek, hala bir hastanede çalışıyor ve mutlu...Ben, hala aynı camide görevime aynı a k ve sevgi ile aynı hizmet tela ı ile devam ediyorum...Hayat, hala bazen güldürüp bazen a latıyor... Kısacası hayat devam ediyor, satır aralarında ya anmı  hatıraları biriktirerek...

Yücel KARA

Atalar Merkez
Camii İmam Hatibi

Istanbul 3

Ramazan  z

Bir Okul Hatırası

Kendimce ilginç bulduğum ve hatırladıkça beni hayretler içinde bırakan bir okul hatıramı sizlerle paylaşmak istiyorum.

İmam-Hatip Lisesi birinci sınıf öğrencisiydim.1988 yılı bir bahar mevsimiydi. İki arkadaş tek odalı bir evde duruyorduk. K y m z okula çok uzaktı. Her zaman gelip gidemiyordum. Öğrenci olmamız nedeniyle  amaşırımız kirleniyor, ihtiya ımız oluyordu. Zaman zaman hafta sonları araba rast gelirse köyümüze gidebiliyordum. Yine böyle bir Cuma günü çarşıda dolaşırken köyümüzden tanıdıklara rastladım. Yeni yapılan camimiz için traktörle malzeme almaya geldiklerini söylediler. şoförünü bulup, “Beni de götürebilir misin?” diye sordum. şoför, “Tamam, gideriz” dedi. “Evden kirlenmiş  amaşırlarım ve bazı eşyalarım var. Onları alıp geleyim” diyerek onlardan müsaade istedim. Onlarda, “Tamam” dediler.

Eşyalarımı alıp geri döndüğümde traktörün yerinde yeller esiyordu. Traktöre koyduğum eşyaları da alıp götürmüşler. Telaşlanarak, ‘şimdi ne yapacağım?’ diye kara kara düşünmeye başladım. O esnada yoldan geçen bir taksiye el ettim. Sağ olsun adam durdu beni aldı. Biraz gittikten sonra traktöre yetiştik. Fakat ben şimdi inip traktörün soğuğunu  ekmeyeyim köye dönen yolda inerim dedim. Nasıl olsa traktör geliyordu. Bir müddet sonra taksiciye teşekkür ederek yol ayrımında indim. Traktörün gelmesini bekliyorum, fakat bir türlü bizim traktör gelmez. Hava karardı, akşam ezanı okundu. Yolun başında bir başıma kaldım. Köye varmaya daha da 30 km falan vardı. Hava iyiden iyiye iyice kararmaya başlayınca ben iyice telaşlandım.

Biraz ileride küçük nahiye gibi bir yer vardı. “En iyisi oraya kadar gideyim. Belki orada bir merhametli alır, evinde misafir eder” diye düşündüm. Bu arada gözüm yolda ama bir türlü traktör gelmiyordu. O anda yoldan tesadüfen geçen bir minibüse bindim. O yerleşim yerine vardım. Açık bir kahvehane vardı, oraya girdim. Fakat bir Allahın kulu,

“Sen kimsin, necisin? Burada bu saatte ne arıyorsun?” demedi. Yatsı ezanı da okunmaya başlamıştı. Bir kenarda otururken yukarı köylerin birine traktör gidiyor diye bir ses işitir gibi oldum, hemen dışarı  ıktım. Hakikaten de bir traktör hareket halindeydi. Yakın bir köye gideceğini söyledi. Oranın az ilerisinde bir akrabamız imamlık yapıyordu. Saatte bir hayli ilerlemişti. Bizim geriden gelen traktör hala gelmiyordu. En iyisi bu traktörle oraya kadar gideyim bu geceyi şayet evdeyse orda geçireyim diye düşünerek bindim. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Akrabamızın görev yaptığı yere beş yüz metre mesafede trakt rc  beni indirdi. Bende; “Ne olursun amca beni o hocaanın evine kadar götürü ver. Ben bu saatte oraya gidemem korkarım” diye yalvardım. Dağın başındaydık. Yolun kenarında mezarlık, ormanlık bir alan var. O saatte kurt, kuş, köpek her şey olabilirdi.

Bütün yalvarmalarım kar etmedi. Adam beni oracıkta indirdi. Gecenin o saatinde yolun ortasında kala kaldım. Hafif de ay ışığı vardı. Bütün cesaretimi toplayarak başladım yürümeye. Y r m yor, sanki yere basmıyordum. Korkudan bir çıt dahi çıkarmıyor, sanki yolun üzerinde kayıyordum. Allaha şükür bir şeye rastlamadan hocaanın evine vardım. Her yer karanlıktı ve gece bir hayli ilerlemişti. “Hocaanın evi acaba bu ev miydi değıl miydi?” diye bir tereddüt ediyordum. Artık çarem kalmamıştı, kimin olursa olsun kapıya vuracaktım. Epeyce bir süre kapıyı vurdum. Evlerin hiçbirinde ışık görünmüyordu, herkes yatmıştı. Bir zaman sonra evden sesler gelmeye başladı, kapı açıldı. Doğru yere gelmişim. Akrabamız olan hoca efendi kapıyı açtı. “Allah razı olsun” beni içeriye almıştı. İçimden bir “Oh!” geçirdim.

ışığı a tığında her yerimin traktörün tozundan bembeyaz olduğunu gördük. Tekrar “Allah razı olsun” diyorum hiç yüz, göz eğmeden hanımıyla beni içeri aldılar, karnımı doyurdular. “Bu saat de hayırdır inşallah?” diye sorduklarında; başımdan geçenleri anlattım. Anlattıklarımı duyunca onlarda üzüldüler, “Inşallah bir gün m k fatını görürsün” diye dua ettiler. Bir hayli geç olmuştu yemekten sonra hemen yattım.

Çok yorulmuşum. Akrabamız, “Eğer traktör şayet gelirse gidecek misin?” diye sorduğunda bende gideceğimi söyledim. Tam uykuya dalıyordum ki, bir ses “Ramazan traktör geliyor, gideceksen kalk” diye seslendi. Hemen kalktım, üzerimi giyindim. Dışarıya çıktığımda birde baktım, bizim traktör ağır ağır geliyor. Neyse bindim. “Nerde kaldınız bu saat hangi saat?” diye sorduğımda, traktörün lastiğinin patladığını, yol üzerinde lokantaya girdiklerini söylediler. Hayır için gelenler birde lokanta da alem yapmışlar. Allah’a çok şükür ki o gece saat   te sağ salimen köye çıkmışım.

Aradan onca sene geçmesine rağmen bu hatıramı hiç unutamıyorum. Hatırladıkça içimden buruk bir tebessüm ediyor ve hayretler içinde kalıyorum.

Ramazan  Z

Bağcılar Müftülüğü
Bağcılar/İSTANBUL

İzmit

Seyfettin Kırmızı

 l mle Gelen Hidayet

Din görevlileri, toplumun sosyal hayatında önemli bir görev üstlenmişlerdir. İçinde bulundukları toplumu din konusunda bilgilendirmek, İslam'ın iman, ibadet ve ahlak esaslarını, doğru zaman ve mekânlarda insanlarımıza aktarmak durumundadırlar. Bunu yaparken öncelikle ve özellikle mesleki liy kat, bilgi donanımı yanında; mesleğe uygun temsil ve tecrübe gerekmektedir.

Mesai mefhumu gözetmeksizin, yedi gün yirmi dört saat, yaşadığı çevrede, toplumla birlikte görev yapan din görevlisi, onlarla birlikte güler, birlikte acı  eker ve birlikte ağlar. Düğün, sünnet, nişan ve nik hlarda rehberlik eder. Hastalandığımızda ilk halimizi soran,  ld ğ m zde başımızda ilk bulunan odur. Aile hayatımızda, sosyal hayattaki sıkıntılarımızı paylaşan, dertlerimizi aktardığımız kişidir. Doğumdan  l me hayatın merkezinde görev yapan din görevlileri, birer sosyal bilimci, psikolog gibi çalışır. Görev yaptığı mahallede, cami hizmetleriyle, vaaz ve hutbeleriyle dini hayatı diri tutarken, sosyal hayatta bilgi ve yol gösterici olur.

Din görevlisinin ağzından çıkan her sözü, sosyal yaşantıdaki davranışları, hatta kılık ve kıyafeti, insanlar tarafından takip ve taklit edilir, örnek kabul edilir. Müspet davranışlar takdir görürken, olumsuzluklar anında eleştiri konusu olur. Öyle ki, Müslüman toplum, din görevlilerini peygamber varisi olarak görür. O'nun hayat prensiplerini ve ahlakını bizlerde görmek ister. Din görevlisi de ardında sahabe gibi samimi bir cemaat arzu eder.

İçinde bulunduğu toplumla i  içe, değişik bölgelerde, farklı kültür ve anlayışta insanımıza hizmet ederken yaşadığımız birçok hatıra ve olaylardan bir tanesini sizlerle de paylaşmak istiyorum.

Bir cenaze vesilesiyle tanımadığım bir aileye taziyede bulunmak üzere gitmiştik. Seçkin bir topluluk bizi bekliyordu. Kur'an-ı Kerim tilaveti s k -

netle dinlenildi. Adeta Kur'an ilk nazil oluyor, oradakiler de Kur'an'ı ilk defa dinliyorlardı. O an, "Ölüm ve Ahiret" konulu bir konuşma yapmanın yararlı olacağını düşündüm. Hayatın ölümle son bulmayacağını, aksine ölümle anlam kazanacağını; gerçek ve sonsuz hayatın ölümle başlayacağını, ayet ve hadisler ışığında aktardım. Akabinde dualar ederek taziye ziyaretimizi tamamladık.

Bir hafta sonra görevli bulunduğum camiye, benim bulunmadığım bir saatte bir kişi gelerek benimle görüşmek istediğini ifade etmiş. Caminin müezzinine not bırakarak kartını vermiş. Camiye geldiğimde ilgili kişiyi telefonla arayarak, görüşme ile ilgili talebini ve kim olduğunu sordum. Görüşmek isteyen, bir hafta önce taziye için evlerine gittiğim cenaze sahibiydi. Benimle görüşmek ve konuşmak istediklerini, konunun önemli olduğunu söylediler. Cenaze ile ilgili, ölen kişinin ardından yapılması gerekenleri konuşacağımızı düşünüyordum. Israrlı talepleri üzerine, ilgili kişinin işyerine görüşmeye gittim.

Belirtilen adrese vardığımda kapıda beni sekreter karşıladı. Anladığıma göre, görüşeceğimiz kişi makam ve unvan sahibiydi. Samimi bir karşılamamanın ardından tanışma faslına geçildi. Makam ve ünvanının belirtilmesinin uygun olmayacağını düşündüğüm kişi, sekreterine içeri kimseyi almaması ve telefon bağlamaması konusunda tembihlerde bulunduktan sonra söze şöyle başladı: "Bir hafta önce vefat eden annemdi. Çok sevdiğim annemin ölümü, onun ardından yapılanlar bizi çok sarstı. Ölümle yakinen ilk defa karşılaştık. Bizim eve gelen, ölüm ve ahiret ile ilgili bir konuşma yapan ve dua eden kişinin kim olduğunu araştırdık; bizi size yönlendirdiler. Annemin ölümü ve sizin konuşmalarınız bizi çok etkiledi. O günden beri iç dünyamızda şimşekler çakıyor, fırtınalar esiyor. Sizinle Allah, ahiret ve ölüm kavramları üzerine konuşmak istiyoruz." dedi. Ardından, yaşantılarında Allah ve ahiret inancının bulunmadığını, hayatlarında ilk defa bir din görevlisiyle yüz yüze geldiklerini itiraf ettiler. Son derece saygılı ancak, zihinlerde varlık, kainat, Allah, din ve inanç konularıyla ilgili şüphe ve itirazlarını ortaya koydular.

Uzun bir görüşme oldu. İslam dininin inanç esaslarını, Allah'ın varlığını ve birliğini, İslam'ın evrensel mesajını, hayatın ve ölümün Allah'a imanla anlam kazanacağını bilimsel ve akli delillerle kendilerine anlattım. Buradan yola çıkarak din görevlisinin bilgili ve donanımlı olması gerektiğini bir kez daha anladım. Anlatılanları kavramada güçlük çektiklerini ve zamana ihtiyaç olduğunu hissettim. Yaklaşık iki saatlik görüşmenin ardından olumlu ve mutlu bir şekilde oradan ayrıldım.

Bir süre sonra aynı aileyi, bu kez hazırlıklı olarak, Kur'an-ı Kerim, İslam İlmihali ve peygamberimizi anlatan kitaplarla ziyarete gittim. Aile

Kur'an-ı Kerim, İslam, Allah ve peygamber konularında araştırmalarda bulunduklarını, şüphe ve tereddütlerini gidermek için sık görüşmek istediklerini bildirdiler. Üniversite hayatı ve bulundukları  evre itibariyle dini kavramlardan çok uzak, inançları küllenmiş bir aileyle beraberdik...

Amacımız, bir aileyi İslam'ın kurtarıcı ve kucaklayıcı mesajıyla buluştırmaktı. Maddi bir beklenti söz konusu değildi. Hatta bu görüşmemizde, bürokraside yapılması gereken ne varsa yapabileceklerini, tayin ve terfide yardımcı olacaklarını da dile getirmişlerdi. Biz bu ailenin iman ve ibadet noktasında, tebdil ve terfi etmesini arzu ediyorduk. Kur'an'la buluştırmak, peygamberle tanıştırmak istiyorduk. Çünkü bu görevi bize hem Rabbimiz vermiş, hem de devletimiz bizi bu görevde istihdam etmişti.

Bir cenazede taziyeden sonra tanıştığımız, aynı mahallede ama ayrı dünyalarda, farklı inanç ve d ş n deki bu aile ile diyaloga devam ettik. İlerleyen zamanlarda, bu ailenin namaza başladığını ve Ramazan ayında da oruç tuttuğunu müşahade ettim.

Din görevlisi olarak bizler içinde yaşadığımız toplumun siyasi, kültürel, ekonomik, ideolojik konumlarını birer zenginlik olarak kabul edip, İslam'ın insanlığı kuşatan evrensel mesajını, içinde bulunduğumuz zaman ve mekanı iyi değerlendirerek aktarmalıyız. Hz. Muhammed (s.a.v)'in İslam'ı tebliğini örnek alarak, hizmet ve tebliğ görevimizi yerine getirdiğimizde, kararan kalpler, taşlaşan gönüller hidayet bulacak; hem dünyamız güzel, hem de ahiretimiz mutlu olacaktır.

Seyfettin KIRMIZI

M. Ali Paşa Camii İmam Hatibi
İzmit/KOCAELİ

Kahramanmaraş

Murtaza Selçuk

Hisarın  tesi

01.05.1991 Tarihinde Batman ili Gercüş ilçesi Gürpınar köyü Imam-Hatibi olarak atandım. Terör olayları nedeniyle Gürpınar'ın emniyetli bir köy olmadığı için köy muhtarı ile müftülük bir görüşme yaptı. Muhtar, 'Tamam, hoca efendi gelsin köyde tehlike yok' diyemedi. M ft  Bey de beni oradan daha güvenli (köy de köy koruyucusu) olan Hisar köyünde kaymakam oluru ile göreve başlattı.

Fakat bu köyde daha önceleri  creti köylü tarafından ödenen şahışlar imamlık yapmıştı. Bu şahışların hep yaşlı insanlardan oluşması, imamlığın yaşlı insanlar tarafından yürütülmesi gerektiği imajı köyde yerleşmişti. Benden önce görev yapanlara göre genç yaşta olmam nedeniyle köylü, 'Böyle genç imam olmaz. Bu ne bilir? Olsa olsa bu MIT'dir' diye dedikodu yapmaya başlamıştı. Bu dedikoduları ben de duyuyordum.

Camiye gelen cemaat sayısı köye göre çok sayılırdı. Yavaş yavaş cemaati tanımaya başlıyordum. Köy şafi mezhebine mensuptu. şafi mezhebi ile ilgili bilgim ise yetersizdi. Bunun için de sıkı bir şekilde şafi mezhebi hakkında araştırma yapıyordum. Her sabah kalktığımda bu gün bana soru sorar, beni denerler düşüncesi beni daha çok araştırmaya sevk ediyordu.

Bu arada bir ayı aşkın zaman geçti. Bir namaz sonrası cemaatin içinden yaşlı biri bana soru sormaya başladı. Yeni okuduğımdan soruları güvenle cevapladım. Sorulara verdiğim cevaplar cemaatte hayret ve hayranlık uyandırdığını bakışlarından fark ediyordum. Daha sonra öğrendim ki o yaşlı adam, yıllarca orada fahri görev yapmıştı. Hala da yakın bir mezrada imamlık yapıyormuş. Köylüye benim hakkımda çok olumlu bilgiler aktardı, bende çok memnun oldum. O günden sonra sık sık o zatı köyünde ziyaret ettim. Beraber kitap okuduk, onun sayesinde de köylünün bana bakış açısı değişti.

Bir gün namaz sonrası ben cemaate soru sordum. 'Kur'an okumasını bilenler var mı?' Aldığım cevap beni çok etti, çünkü böyle büyük bir köyde

Kur'an okuyabilen altı kişi ydi. Onlar da okuyabildiğini zannediyordu. 'İlk Cuma namazında çocuklarınızı camiye gönderin kur'an öğreteyim' diye söyledim. Ertesi gün seksen çocuk camiye okumak için geldi. Çocukları okutmaya başladım, sabandan akşama kadar onlarla ilgileniyorum. Zamanla çocuklar belirli seviyeye geldi. Artık çocuklar camide müezzinlik yapmak için birbiriyle yarışıyorlardı. Köylü bundan son derece memnundu.

Çocukların okuduğı cami hücresi yetersiz ve havasızdı. Bunun için bir kur'an kursu yapılması gerektiğini cemaatime anlattım. Büyük bir sevinçle karşıladılar. Akabinde hemen inşaata başladık. İnşaat devam ediyordu. Ancak inşaat beni çok oyalıyordu. Kurs ilerledikçe okumayı öğrenen çocuklar bana çocuk okutmada yardımcı oluyordu. Bu esnada kurs binasının tablasını dökeceğiz, 200 torba çimentoya ihtiyacımız var, ama paramız yok. Daha önce köyü ziyaret eden mühendis Mustafa Bey, 'Sıkışırsan bana uğra' demişti. Bana bıraktığı reklâm kartını buldum. Mardin çimento fabrikasında çalışıyormuş. Mardin'e vardığımda fabrikaya gittim. 'Burada yok' dediler, durumu izah ettim, mutlaka görüşmem lazım, dedim. O esnada bir telefon çaldı. Arayan Mustafa beydi ona benden bahsettiler telefonla görüştük ama 'Fabrikadan çimento veremeyiz' dedi, Ben ısrar ettim. İsrarlarım sonucunda, 'Midyat ilçesine, filan çimento bayisine git selamımı söyle, 200 torba çimento al, Ben telefon ederim' dedi. Midyat'a gidip, çimento bayisine gittim. Mustafa Bey, telefon etmiş ve 'Bir araç getir yükle götür' dediler. Bir kamyonu yükledik yola çıktık ama akşam oldu. Şoför nereye gidecektik dedi. Dedim Hisar köyü- dedi ben o köye gitmem- Gercüş e indirelim parada istemiyorum dedi. Gidelim benim misafirim ol dediysem de yok. Sonra, bir şartla giderim dedi .-ney söyle, dedim.

— sen tekrar benimle beraber dönersen giderim

— başka adam vereyim sana

— yok, sen geleceksin dedi.

Çare yok tamam dedik. Köye geldik çimentoyu indirdik. Gece saat 12 oldu burada kal yok, köylülerden kaç kişi istiyorsan al:

- Yok, ille sen geleceksin.

- Neden ille sen diyorsun dedim.

- Hocam sen hocasın sen olursan karşımıza kimse çıkmaz yoksa beni alırlar dedi

Yanımıza köyden birini daha aldık çıktık yola, adamı götürdük. Zaman geçti ..

İnşaat belirli seviyeye geldi bu arada köyde bulunan gençlerle de kurs inşaatında çalışıyoruz bu sayede onlarla Samimiyet kurduk şakalaşıyoruz. Onlara dedim sizlerle de bir şeyler yapabiliriz. Olumlu cevap aldım. Birkaç arkadaş akşamları bir araya geliyor konuşuyor sohbet ediyoruz. Bunu rutin bir şekilde haftada iki sefer evler de toplanıyor her toplantımızda bize yeni katılan arkadaşlar oluyor neticede yirmi kişi ile toplanır olduk en küçüğü 20 yaşından 50 yaşına kadar var. İnşaatımızda ilerledi bir odayı tamamlayıp düzenledik artık her gün yatsı namazından sonra toplanıyor bir saat ilmi-hal, hadis, tefsir kitapları okuyoruz zamanımız dolu dolu geçiyor. Öyle bir konumdayım ki ne istesem köylü reddetmiyor. Köylülerden ilkokuldan sonra okuyan hiç yok. Öğrencilerimden zeki beş kişiyi ailesini ikna ederek ortaokula kayıt ettirdim. Köyün ağası tepki koydu ve aramız açıldı. Ama ben işimi isteyerek ve severek yapıyorum ve bu beni çok mutlu ediyordu.

. Bir gün toplandığımız binaya en yakın komşu olan Hüseyin EFETÜRK bana,

— hocam konuşabilir miyiz, dedi.

Ben de,- elbette, dedim.

Bana :- hocam akşamları burada toplanmayın, dedi.

—neden. Dedim.

—hocam boş ver toplanmayın, dedi.

—dedim acaba buraya gelenler sizin evinizi rahatsız mı ediyor? Hayır dedi

—ya niçin dedim.

— Kafana takma dedi.

Fakat ben düşünüyorum ve bir anlam veremiyordum. Akşam yine topladık, fakat katılım azdı. Konuyu arkadaşlarla paylaştım onlar da bana bir şey söylemek istemediler. Ama ben o aile ile buraya gelenler arasında bir mesele var herhalde dedim. Kendi kendime:

— Bunu aşarız, dedim.

Ertesi gün haber geldi beni müftü bey istemiş. Ben de müftü beyi ziyaret ettim. Sordu sual etti, inşaatı sordu, talebeleri sordu. Soruları dilimin döndüğünce cevaplamaya çalıştım. Epey zaman geçti. Ses tonu değişmeye başlamıştı. Kısık ve endişeli bir sesle,

—hoca efendi geceleri evinde kal buralar çok güvenli sayılmaz hatta endişe duyarsan yatsı ve sabah namazına da gitme, dedi.

—bir şey mi oldu, dedim.

-Tabii ki bir Şey yok, dedi ama ben çok etkilendim, endiŐelendim adeta yıkıldım.

Köye geldim. Hemen Hüseyin Bey'e vardım m ft  beyle aramızda geçen konuşmayı aktardım. Sen biliyorsun olup biteni lütfen bana söyle diye ısrar ettim. O da bana bir Şey yok sadece ben bir dedikodu duymuŐtum. O da daŐdakiler gelmiş köylüye sizin bir Türk hocanız varmış onun sesi çok çıkıyor neci bu demiŐler diye bir dedikodu g ya... O da bizim bir hocamız var o da Türk deŐil demiş. Hepsi bu dedi: O zamana kadar buralarda terör var biraz dikkatli oluyum veya iki sene oldu tayın isteyim düşüncesi aklıma dahi yetmedi ama o saat den sonra görevden istifa etmeyi bile düŐünür hale geldim. Evime geldim eŐime olup bitenlerden bahsetmedim. Ama buralardan sıkılıyorsan söyle görevi bile bırakır gideriz dedim. O da bir sorun yok idare ediyoruz biraz sıkılıyorum ama o her yerde olur dedi iyi o zaman dedim. Ama akşam oldu camiye gitmedim. Namaz  ıkıŐı, köyde- muhtar hariç- sözü dinlenir bütün kabile büyükleri evime geldi. Dediler ,-- -hocam bizi bırakıp gitme sana biri kurŐun atsa hepimiz sana siper oluruz. Aman hocaya deŐmesin bize deŐsin deriz. Sürekli kapıda nöbet tutarız.

Dedilerse de rahat olamıyorum. Tayın aldırma  için araŐtırıyorum. Fakat memlekete tayın aldrabilmem.. için    yıl dolması gerek diyorlar. Bana yirmi ay oldu. Kalıyorum ama zoraki akşam olunca pencereye battaniye çekiyor.. Dışarı hiç ışık sızdırmıyorum... Kitaplarla oyalanıyorum... DıŐardan ses dinliyorum. Aradan on gün geçti ilk günlerdeki gibi endişeli deŐilim ama hala geceleri ol görüp uyuyamıyorum. Bir gece saat 23 suları ayak sesleri konuşma sesleri duymaya başladım çok korkuyorum ses kapıya yaklaŐtı bana sesleniyorlar ama ben yerimden kıpırdayamıyorum bir de silah mekanizması sesi duydum. Ben artık bittim ne olacaksa olsun ses vereyim hiç olmazsa komşular duyar dedim

. O anda komŐulardan birinin onlarla konuŐtuŐunu fark ettim ne konuştuklarını Kürtçe olduŐundan anlamadım. Ama onların terör olmadıkları kesin yinede temkinli kapıya gittim kim o dedim. Hocam ceneze var dediler. Bende kapıyı açtım onlara çok kızdım. Baban ise de deden ise de gitmiyorum diyerek baŐırdım. KomŐularında telkinleri ile sakinleŐtim kim bu ölen dedim öğrendim ki köyde kimsesi olmayan yaşlı biri vardı oymuŐ. Dedim peki olanları biliyorsunuz burada silahla niçin oynadınız

- Hocam ne olur ne olmaz diye silahla gelmiştik buraya da gelince hoca endişeli silahı görmesin dedik silahın azından mermiyi çıkardık,meŐer sen uyumuyormuŐsun dediler.

Gittik cenazeyi yıkadık camiye bıraktık. Bu olay, komşuların bana sahip çıktıklarını gösterdi. Biraz rahatlatı. Zamanla bu sıkıntıları geride bıraktım.  nceki gibi olmasa da gençlerle bir araya geliyoruz. Benim birinci önceliğim ter rd  Bu konuda köylünün nabzını yokluyordum. Çoğunluk, terörün iyi olduğunu mensuplarının hep abdestinde namazında olup amaçlarının İslam Kürt devleti kurmak olduğunu söylüyorlar. K yl rinizi basıp sizin halkınızı yaşı çocuk demeden öldürüyorlar dediğimde: hocam onları asker öldürüp apocuların üstüne atıyor diyorlar.

Gördüm ki beş vakit namazını camide kılanlarda aşığı yukarı bu fikirde, beraber olduğumuz sürekli konuşığumuz insanların çoğunluğu bu düşüncede. Ben de artık açıkça. Terörün ama ının ne olduğunu samimi olduklarıma anlatıyorum Bana haklısın diyenler çok ama beni kırmamak adına bunu söylediklerinin farkındayım ve temkinli hareket ediyorum. Ama her fırsat da samimi olduğum insanlara bunun dini yönden yanlışı ve hatta haram olduğunu anlatıyorum. Zamanla birkaç kişıyi ikna edebildik ama onlarda çevrenin etkisinden bir başkasına bunların yaptığı yanlışı diymiyorlar. Ama zamanla bu konuda baya bir mesafe aldık. Köyden 15–20 kişı gerçekten PKK'ya karşı çıkıyor. Böylece köyde yeni bir dönem başlamış oldu. Cemaatimi korkularından uzaklaştırmak ve dinimizin ortak paydamız olduğunu kavratmak için uğraşıyordum.

1993 yılının miraç kandilinde kandil münasebetiyle yatsı namazından sonra kur'an kursu binasında bütün erkeklerin katılımı ile mevlit ve sohbet programı düzenledik. Diyebilirim ki köyde bulunan herkes mevlide katıldı. Ama o gün dağdan PKK 'lı bir grup köyü bastı. Bu esnada bizim kandil programımız da bitmişti. Halk evine gidiyordu. Fakat ben ve yaklaşık yirmi kişı daha kursta kalmıştık. O anda silah sesleri gelmeye başladı. Cemaatten biri: -.arkadaşlar: bu terör baskınıdır hemen ışıkları söndürüp yere yatalım, dedi. Öyle de yaptık. Yaklaşık bir saat köyü taradılar, bizim içinde bulunduğumuz kur'an kursunu her taraftan ateş altına aldılar. Bir tane sağlam cam kalmadı. Bazı evlere roket atıldılar, yaralı vardı ama çok şükür  l  yoktu. Ertesi sabah askerler geldi olay yeri tespiti yaptılar. Daha sonrada bütün köylüyü bir araya topladılar. Köylüye hitaben bir  steğmen konuşma yaptı, konuşma köyde olan tahribatın etkisi ile sert ve birazda hakaret içerikli idi. Bende bu olayın şokunu atlatmak için izin alıp memlekete gittim. Ramazan ayında köye döndüğümde PKK bu konuşmayı kullanarak köylüyü kendi saflarına çekmiş PKK ya karşı olduğu belli olan birkaç aile köyden g  m şt  artık benim içinde orada kalmak mümkün değildi. Ben tayin istedim. M ft  beyde hizmet içi kursa gönderdi, kursun bitimin de tayında geldi böylece oradan ayrıldım. O gün beni muhteşem bir şekilde bütün köylü ağlayarak uğurladılar. Hala o köylülerle telefonlaşıyoruz beni ziyarete gelenler oldu bu senede gelecek olanlar var.

Sanayi Camii İmam-Hatibi
Elbistan /K.MARAŞ

Karaman

Muhammet Ali Tekin

Din Görevliliği Bir İmkandır!

Din görevlisi/gönüllüsü olmanın şerefini taşıyan bir babanın oğlu olmanın güzelliğini tattıran Allah'a hamd olsun. Kendimi bildiğimden bu yana –babamın görev yaptığı camii/mescid başta olmak üzere- camiiler ile irtibatım iyidir.  u anda benim de görevlisi olduğum bir camiim var.

Her türlü fikir cereyanlarının panayırı haline gelmiş ihtiyaç dünyanın insanları, birer hız tarikatının müritleri olarak s rat yaparken gerilememektedir. Böyle bir ortamda insanın anlam arayışı serüveninde kutsal yitirmeme derdi, camilerin  onemini bir kez daha hatırlatmaktadır. İki yakası bir araya gelemeyen, kafası karışık, i leri dağınık toplumda insanın kendisini toparlayabileceği kendisine; ‘Sen k inatın göz bebeğisin! Nedir bu halin?’ sorusunu sorabileceği kutsal mek nlardandır camiiler. Kutsal mek nlardandır şeklinde belirtmemizin sebebi Peygamber Efendimizin bizlere yüzyıllar öncesinden düştüğü bir not sebebi iledir: “Yeryüzü bana mescit kılındı.”¹

Bir başka ifade ile İslam insanı için,  ciz kulun az z olan Allah karşısında  cizliğini itiraf ederek, izzet ve  eref imkânını yakaladığı secde mek nıdır yeryüzü. İman etmiş bir kul için mescidler/camiiler, yeryüzünde âlemlerin rabbine yapılan secdenin ne büyük bir imk n olduğunu hatırlatan ve bu muhteşem imk ndan faydalanması için kendisinin davet edildiği mukaddes yerlerdir.

“ eraf 'l-mekan bi'l-mek n/Bir yerin  erefi sakinleri sebebi iledir” kelam-ı kibarından esinlenerek, bu mekânların kutsiyetini, içersinde bulunan insanlardan ve bu insanların yaptıklarından aldığını söyleyebiliriz. Kulluğun zirvesi ve insanın yaratıcısı karşısındaki teslimiyetinin ifadesi olan secde hali, bu mukaddes mekânların merkez  hareketidir. Zaten ‘mescit’ kelimesi, secde eylemini ve bu ulv  eylemin yapıldığı yeri ve zamanını ifade etmektedir.

¹ Buhârî, Teyemmüm, 1.

Secdenizin bir anlam ifade edebilmesi, kıyamınızın niteliğine bağlıdır. Niçin ayakta duruyorsanız secdeniz de onun için olacak ve karşılığı o yönde olacaktır. “Ey iman edenler! Sizi hayat verecek şeylere çağırdıklarında Allah ve Rasûl’ün çağrısına koşun ve şüphesiz bilin ki Allah kişi ile kalbinin arasına girer. Unutmayın ki O’nun huzuruna götürüleceksiniz.”²

‘Saadet Asrı’nda olduğu gibi, insanı hayata bağlayan, bu hayatta bir anlamın varlığını insana hatırlatan Kur’an ve sünneti anlama çabaları, bu şirin olduğu kadar mübarek mekânlarda merkeze alınmalı ve elde edilen bütün güzellikler, buradan yayılmalıdır topluma. İşte o zaman bu mekânların gerçek manada imârı söz konusu olacak; mümin kul bu kutsal mekânlarda hayat bulacak, ömrüne ömür katabilme imkânını yakalayabilecektir.

Yıl 1998. Ay, âlemlerin yaratıcısı Allah c.c.tarafından insanlığa açılmış ilâhî kredi ayı Ramazan. Yer; muhterem babamın adeta birinci adresi, benim de çocukluk ve ilk gençlik yıllarımın ruhumu okşayan tatlı mekânı; Karaman Merkez Gürcüoğlu (Göcerli Hoca’nın) Camii. Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi 2. sınıfta okuyorum. Ara dönem tatilindeydim ve sabah namazı başlayıp ikindi namazına kadar devam etmesini planladığım bir program yaptım. Bu ara tatilde Dârimî’nin Sünen’ini okuyacaktım.

Kitabıma not düştüğüm tarihe göre Ocak ayının 24’ü. İkinci namazına yaklaşık 45 dakikalık bir vakit var. Zor gördüğünü belli eder bir hareketle, bitkin olduğu her halinden belli bir ihtiyar amcanın girdiğini fark ettim. O da beni görmüştü ve selam verip oturdu. Bu arada ben henüz “Biriniz mescide (camiye) geldiği vakit, oturmadan önce iki rek’at namaz kılsın.”³ hadîs-i şerifini okumuştum.

Bugüne kadar kendisini ilk defa gördüğüm bu ihtiyar amcanın hali bana, Peygamberimizden nakledilen şu duayı hatırlattı: “Allahım! Âcizlikten, tembellikten, korkaklıtan ve ihtiyarlayıp bunamaktan sana sığınırım...”⁴ Bu nebevî yakarıştaki sığınılan meseleler –birini diğerinden bağımsız kılmak yanlışına düşmeden- hayatın belli dönemlerini ve bu dönemlerde söz konusu olabilecek olumsuz vasıfları ifade ediyor gibiydi.

Nebevî duada sığınılan “âcizlik,” insanın bebeklik dönemine işaretle bir şey yapabilme gücüne sahip olamamayı anımsatırken, “tembellik ve korkaklık”; insanın gençlik ve orta yaşlılık dönemine tekabül etmekte idi. Bu dönemlerinde insan, mükellef bir varlık olarak yapması gerekenleri yapabilmek ve kaçınılması gereken durumlardan kaçınabilmek akıl ve beden gücüne sahipti. Ama kendisine irade verilmiş insan, sahip olduğu bu

² Enfal 8/24

³ Dârimî, Namaz, 114.

⁴ Buhârî, Daavât, 38; Müslim, Zikr, 48.

imk nları kullanmayabilir ve imtihanını kaybetme tehlikesine düşebilirdi. Sığınılan “ihtiyarlık” ise kendisine ömür verilmiş insanın karşılaşacağı bir sünnetullah. “Kime uzun ömür verirse onu yaratılış çizgisinde tersine çeviririz. Hiç düşünmezler mi?”⁵ Kur’an’ın insanın organik ve zihinsel yeteneklerinin gitgide zayıflamasına değinen ve ileri yaşlılık çağını “ mr n en düşkün dönemi” olarak niteleyen ifadeleri⁶ de bunu hatırlatmakta ve Efendimiz (s.a.v) de bunun sığınılması gereken bir durum olduğunu vurgulamaktaydı.

Bana gençliğimi hatırlatan yaşlı amcanın o “ ciz” hali, bir şeyler yapmam gerektiğini haykırıyor gibiydi. Bir şeyler yapmam gerekiyordu! Hem dünyam hem  hretim adına bir şeyler! Bir ben vardım bir de yaşlı amca... Bir gürültü koptu içimde! O içerisinde bazen ihtiya ını hissettiğim sessizliğin yoğunluğunu yaşadığım camiimizde ne yapabilirdim ki bir ihtiyar ile! Toplumun genelinin bir ayağı çukurda, yaşı ermiş işi bitmiş olarak gördüğü bir ihtiyar ile! Aklıma düştü son okuduğum hadisi/sünneti onunla paylaşmak. Aman Allahım! I imde bir mücadele daha... Işi bitmiş gibi gözüken birine bir hadis okumak, işi mi değil mi? Değer mi, değmez mi? Aktarılan sünneti uygular mı, uygulamaz mı? Her şeyden önce beni işitebilecek mi? ...

Deneyecektim. Işin sonucunda Peygamberimin s.a.v., yüzyıllar sonra yaşayan ümmetin bir ferdi olarak duasını almak vardı: “Allah, benim sözümü işiten, iyice kavrayan, ezberleyen ve bunu başkalarına ulaştıran kişinin yüzünü ağartsın/nurlandırsın.”⁷ Işte böyle buyurmuştu peygamberim aleyhisselam. Aslında yapacağım işi; ömür verilirse geleceğime yatırım yapmak manasını da taşıyordu aynı zamanda. “Bir genç bir ihtiya a yaşından dolayı hürmet ederse cen b-ı hak o gence yaşlandığı vakit ikram edecek kimseleri mutlaka bahşeder.”⁸ demişti rahmet peygamberi.

Kalktım, yanına gittim ve, “Hoş geldiniz amca. Size bir hadis-i şerif okusam olur mu?” diye sordum. Zihni bulanmış, yüreği yorulmuş, dermanı kalmamış, gözlerinin de ferdi gitmiş gibi gözüken ihtiyar amca, kısık ama vurgulu bir ses tonu ile, ‘Buyur yavrum!’ dedi sadece. Ben de; ‘Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem : “Sizden biriniz mescide (camiye) geldiği vakit oturmadan önce iki rek’at namaz kılınsın”⁹ buyurmuşlar. Amcacığım! Allah c.c. hepimize ömrümüz boyunca peygamberimizin sünnetlerini uygulamayı nasip etsin. Dualarında bizleri de unutma olur mu?’ dedim. ‘ min yavrum!  min!’ dedi ve kalktı. ‘Nasıl niyet edeceğiz yavrum?’ diye sordu.

5 Y sin 36/68

6 Bkz. Nahl 16/70; Hac 22/5.

7 Tirmizî , İlim, 7.

8 Tirmizî, Birr ve s la, 75.

9 Darim , Namaz, 114.

Bu soru ve aynı zamanda bir istek ifadesi, benim için o anda her şeyden daha değerli oluverdi. “Hayra rehberlik eden onu yapan gibi (sevap alır).”¹⁰ nebevî haberi, benim yüreğime bir rahmet damlası olarak dökülüyormuştu.

‘Allah rızası için dersin amca; Allah rızası için!’ dedim. Kalktı ve hayatın omuzlarına yüklediği bütün yüküne rağmen kıyam etti. Rükûsuna vardı, secde etti. ‘Allahu Ekber’ dedi. ‘Allah en büyüktür!’ dedi. Bu arada ben yerime geçmiştim. Oturdum ve okumama devam ettim. Ama benim için oturmak ve okumak eylemleri, o ana kadar hiç bu derece bir anlam ifade etmemişti sanki. Zevk almıştım oturmaktan. Benim vesilemle bir insan Allah rızası için kıyamda idi. Zevk almıştım okumaktan. Benim vesilemle bir Müslüman, Allah’ın Rasûlü’ne ‘hali ile ittibâ’ ediyordu.

Selâm olan Âlemlerin yaratıcısına kul olmanın hazzını ifade eder gibi bir selâm vermişti. Mutlu olduğu hareketlenmesinden belliydi. Her şeye rağmen ‘rızâ-i Bârî’ için kılınan bir namazın sonundaki selam neymiş meğer! Hayatının merkezine, Allah’a kulluğu esas almış İslam insanının, güvenlik bunalımına girmiş ihtiyar dünyanın batısına ve doğusuna seslendirdiği silm/selamet/teslimiyet/İslam çağrısı; selam!

‘Yavrum! Sen kimsin? Kimlerdensin, adın ne?’ diye sordu yaşlı amca. ‘Amca adım Muhammet Ali, Bu camiinin ‘imam’ının oğluyum’ diye cevap verdim. ‘Hah! Bin Yaşa, Allah razı olsun! Ne kadar güzel!. Aman oğlum okuyun. Şu memlekette okuyan adamlara ihtiyaç var!’ dedi.

.....

Yıl 2004. Aylardan Haziran. Vekâleten görev yaptığım Karaman Merkez Parmaklı Camii’nde ikinci namazını kılmiştık. Camii çıkışında gençlerle, haftalık yaptığımız sohbet programının bu haftaki konusu hakkında istişare ediyoruz. Bu sırada nefes nefese kalmış, gözünün biri alelâde bir sargı ile kapatılmış, oldukça da zayıflamış bir amcanın selâmı ile istişare mahiyetindeki muhabbetimize ara verdik.

- ‘Aleyküm selam amca.’
- ‘Oğlum! Aranızda hanginiz Muhammet!’ Dedi. Ben de latife olsun diye:
- ‘Hangi Muhammet amca!’ Dedim.
- ‘Göçerli camii imamının oğlu Muhammet, oğlum.’
- ‘Buyur amca, benim.’
- ‘Tanıdın mı?’ Dedi. Şaşırmıştım ve emin değildim.
- ‘Amcacığım; yardım etsen de çıkartsam...’

¹⁰ Müslim, İmâra, 133; Ebû Dâvûd, Edeb, 124; Tirmizî, İlim, 14.

- ‘Çok zaman oldu oğlum. Göcerli...’ Aman Allahım! Hayret etmiştim... Zor da olsa o amca hala ayakta! Nasıl olur? Evet, evet o! Tam altı buçuk sene sonra...

- ‘Tanıdım. Helim amca! Sensin değil mi?’

- ‘Yaa .. Oğlum işte benim.. Seni sordum. Burada görev yaptığını söylediler. Bir görevim dedim; ölmeden önce! Bak oğlum ben, o senin bana bir hâdis (ihtiyar amcam okunuşunu bile bilmesede de...) okuduğun günden beridir ne zaman bir camiye girdiysem o iki rek’at namazı kıldım. ALLAH SENDEN RAZI OLSUN. Sen de beni unutma! Namazlarının arkasında arada bir bizleri de anıver olur mu yavrum.’

- ‘Allahu ekber! Amca asıl sen bizleri unutma! Sensin bizim cennetimiz! Bizleri unutma ne olur!’ dedim ve ellerinden öptüm. O da bizleri alınlarımızdan öptü ve yüreğinin derinlerinden kopup geldiği belli olan dualar etti.

Bu hâdis beni ve şimdi kendileri de din görevlisi olan genç arkadaşlarımı hakikaten etkilemişti. İnsanlığımız, İslamlığımız ve din görevliliğimiz açısından kayda değer bir durum söz konusuydu. Bu durum sadece hafızalarda bir tatlı anı olarak kalmamalı, muhafızı olmak zorunda olduğumuz ‘iyiliği emretmek kötülükten nehyetmek’ vazifemize dair bir anlam ifade etmeliydi. Din görevliliği bizim için bir imkândı. Her insan bizim için bir imkândı. Camiiler bütün bu imkânlardan en başta faydalanabileceğimiz mukaddes mekânlardı bizim için.

Bilindiği gibi toplumumuz teknolojik ve ekonomik olduğu kadar, sosyal ve kültürel alanlarda da gelişme ve değişmelerle karşı karşıyadır. Bu gelişme ve değişmelerin dinamiği içerisinde günümüz insanının bunlardan etkilenmemesi mümkün değildir. Hatta bunlar arasında dinî inanç ve yaşayışları ile ilgili çeşitli bunalımlara düşmüş veya yeni yeni arayışlar içine girmiş, fakat aradığı mutluluğu bulamamış pek çok insanın bulunması da söz konusudur. İnsanların içine düştükleri bu manevî sıkıntı ve huzursuzluklardan kurtarılmasında, dengeli bir gelişim sürecini devam ettirmesinde hiç şüphesiz din görevlilerini önemli görevler beklemektedir. Esasen çok yönlü ve kaliteli bir şekilde yetişmiş din görevlilerine toplumun her seviyesinde ihtiyaç hissedilmektedir.¹¹

İslam tarihi içinde belirli dönemlerde geniş anlamda imam/din görevlisi, birçok dinî, sosyal, kültürel ve siyasî hizmetlerde rehber, önder olarak görev almış kişidir. Dolayısıyla bugün de din görevlisi/imamı, sadece belirli ve sınırlı dinî pratikleri yerine getirilmesinde cemaate rehberlik eden kişi olarak görmek mümkün değildir. O, halkın din konusunda aydınlatılması

11 Buyrukçu, Ramazan, Din görevlisinin Mesleğini Temsil Gücü, Ankara 1995, Önsöz’den.

için, dinî eğitim ve öğretimde  ğitici ve öğretici, dinî pratiklerin yerine getirilmesinde rehber ve örnek, halkın dinî, sosyal birçok problemlerine çözümler arayıcı, milli ve dini bir bütünlüğü sağlayıcı ve koruyucu olarak birçok görevleri  stlenmiſ bir kiſi olarak karſımıza çıkmaktadır. O halde onun, bu özellik ve görevleri içinde bir bütün olarak tahliline ihtiyaç vardır.¹²

Muhammet Ali TEK N

Karaman Merkez Salur Köyü Camii Imam-Hatibi
Merkez Salur Köyü/KARAMAN

¹² Buyrukçu, Ramazan, a.g.e., s.13.

Kars

Adnan Yıldız

Din Görevlisi ve Toplum

Ben 1975 Sarıkamış Gecikmez köyü doğumluyum. İmam-Hatipliğe Ocak 1997 tarihinde başladım. Kamu Yönetimi (Lisans) ve ayrıca İlahiyat( nlisans) mezunuyum. Bu şerefli göreve kendimi hiçbir zaman layık bulmadım ama Allah'ın l tf  keremiyle bu görevi yapmaktayım.

Ben milletimize toplumumuza yeterli derecede dinimizi tebliğ etmediğimizi düşünmekteyim. Mademki konu din görevlisi ve toplum ise halen toplumun büyük çoğunluğu din görevlisini  nder, sözü dinlenir, örnek kişi olarak görmektedir. Bilinmelidir ki din görevlisi sadece namaz kıldır n, ezan ve hutbe okuyan olmamalıdır. Ağaç diken, çevreyi temiz tutan, fakire-fukaraya ulaşan, zalime-mazluma ulaşan, barışa elçi olan, örnek olan, aynı zamanda çok sabırlı olan olmalıdır.

Ben bugüne kadar 2 ay kadar bir zaman Sarıkamış ilçesinde geri kalan yıllarda ise sırasıyla Karaköse, Eşme ayır, Beşyol ve Karapınar köylerinde görev yaptım. Daha yolun başında olmama rağmen her günü anı ile geçen, ama çoğunlukla sıkıntı veren olaylarla karşılaştım. Allah' a sonsuz şükürler olsun ki sıkıntı çektim. Allah (c.c) beni seçtiği için ona sayısız kez hamd-  senalar olsun. Bizim sıkıntılarımıza, Peygamber Efendimiz ve sahabe-i g zisinin çektiği sıkıntılar yanında sıkıntı demek bile anlamsız olur.

Siz değerli kardeşlerime başımdan geçen asla unutamadığım birkaç anımdan bahsetmek istiyorum. 1998 yılı Kurban Bayramının birinci günü, daha önce nazımın geçtiği birkaç komşuya kurban derilerini Kur'an kursuna vermelerini aynı köyde de kursta okuyan iki yetim çocuğun olduğunu söyledim ve severek kabul ettiler. Meğerki muhtar haberdar olmuş. Hava Kurumuna az deri verilirse itibarı sarsılır düşüncesi hakim. Karakola haber etmiş. Birde baktım ki cami hoparlörlerinden anons yapılıyor. "İmam neredesin acele camiye gel" diye. Ben de o sıralarda dargın olan iki komşuyu barıştırmaya gitmiştim. Cami kapısına geldiğimde Jandarma, muhtar ve ihtiyar heyetinden birisi vardı. Hakkımda tutanak tutmuşlar, imzalamamı ve evimi arayacaklarını söylediler. Sonra mahkemelik olduk bu olaya köylü

tepki verince muhtar haklıdır görevini yapmıştır deyip toplumu yatıştırdım.

Yıl 1998 Temmuz ayı. Dinimiz ırkçılığı yasaklamasına etnik kökene karşı olmasına rağmen ne yazık ki 21. yüzyıl Müslüman diyarında halen bu sorun devam etmektedir. Görev yaptığım köy T rkt  benim kurt olduğumu söyleyip Kürtlerle kız alıp vermeyeceklerini, Kürtleri sevmediklerini s yl yordular. Her defasında m ft m ze beni köyden almasını istiyorlardı. Bir gün m ft m z beni çağırdı 6 kişinin hakkımda dilekçe verdiğini beni istemediklerini belirtti. Yaşlı bir imama ihtiyaçları olduklarını belirtmişler. Bu sorunu aşarım diye sabrettim. Teravih namazı çıkışı evime gidip kapıyı a ınca baktım ki kapı arasına sıkıştırılmış bir zarf. Açıp baktım, baştan sona hakaretler, küfürler yazılmış. Vaazlarımda insan sevgisini, barışı, hoşgörü İslam kardeşliğini, üstünlüğün takvada olduğunu, hiçbir ırkın hiçbir ırka üstün olmadığını defalarca anlatmama rağmen başaramadım. Tayin aldım ve  ıktım.

Yıl 1999 bir öğle namazından önce Rize'den    kişi köye gelip R.ř. isimli şahısla görüşüp Camide anons yapacaklarını söylemişler. R.ř. olur gidip yapalım demiş. Minare kapısının sürgüsünü koparmışlar ve anons sesine irkildim. Kur'an kursuna talebe, yağ, peynir, tahıl istiyorlar. Camiye gittim    kişi ve R.ř. isimli şahıs. Kapıyı niçin kırdıklarını anons yapamayacaklarını söyleyince R.ř. isimli şahıs, 'Sen kral mısın, sen kimsin? Terbiyesiz herif devletin camide neyi var? Hoparlörleri biz almışız. Sen misafirime nasıl yasak dersin, seni sürgün etmek bana borç olsun" diyerek camiden  ıktı. Cami cemaatime ben haksızdım sorun bana aittir ben hallederim sizler karışmayın diyerek olası bir kavgayı (benim yüzümden) engelledim.

Yine bir öğle namazı çıkışı köy bakkalına gidecektim. Cemaat hep gitikten sonra ben de bakkalın yolunu tuttum.  n md  biraz evvel beraber namaz kıldığımız cemaatimden yaşlı bir amca sesi bana geliyor birisine lanet okuyor, sinirlenmiş küfrediyor. Olan hoca senin diyence iyice yaklaştım baktım ki bana küfrediyor. Kendini rahatlatınca yavaşca önüne çıktım. Çok kızardı çok utandı, kendisine bulaşacağımı zannetti. Niçin k frettiğini sordum, namazdan sonra yapılan duayı duymadığı için k frettiğini söyledi. Çok bağırmam gerektiğini ağır işittiğini belirtti. Kendisine küfür etmenin günah olduğunu bir daha aynı şeyi yapmamasını söyledim. Çok pişman olduğunu söyledi. Benden  z r diledi. Bu yaşlı amcamız halen hayattadır ve beni gördüğü zaman çok utanıyor.

Yıl 2001, Ramazan ayı namazdan sonra mukabele okuyoruz. Caminin sıcak olmasından da olacak ki cemaatten bazıları uyuyor. C z sonunda Tilavet secdesi var. Kendinden habersiz uyuyanların abdestlerinin

bozulduğunu belirttim. Tilavet secdesinin abdestsiz yapılamayacağını söyleyince cemaatimden S.Ç. isimli kardeşim, “Bunu sen bana söylüyorsun, benim abdestimin bozulduğunu sen nereden biliyorsun sen kahin misin diyerek?” bana saldırdı. Cemaat bırakmadı. Baktım ki bazıları camide olmaz dışarıda S.Ç.nin ifadesini alalım dediler. Köy imamına nasıl karışabilir. S.Ç.nin elini öptüm barıştığımızı, uykusuzluğun insanda strese yol açtığını, kardeş olduğumuzu söyledim ve muhtemel bir kavganın çıkmasını böylece önlemiş oldum.

Yine unutamadığım bir başka anım şu: Beşyol köyünde görevliyim. Yanımda evi bulunan komşu Edirne’ye göç etti. Evini D.K. isimli şahsa sattı. Kablolu telefonunu da D.K.ye bıraktı. D.K.isimli şahıs bir ay kadar yeni aldığı evi tamir etti ve sonra hayvanlarını getirtti. Bu arada telefon faturası 210 YTL gelmiş. En yakın komşusu ben olduğum için ev bacasına makineyi takıp telefon hattıyla benim konuştuğumu söyledi benden başka kimsenin konuşamayacağını söyledi. Yemin etmeme rağmen fatura düzenleme tarihinde izinli olmama rağmen benim ödemem gerektiğini kendisine icra gelmesi halinde beni kurşuna dizeceğini söyledi. PTT’den doküman istedik. Dokümanı veren cihaz bozukmuş. Fatura ödeme son günü kapıma gelip eşimin yanında ağza alınmayacak küfürler etti. Orada bulunanlardan iki tanesini şahit tutup davacı olacağımı söyledim. Hacılardan ikisi D.Knin belalı biri olduğunu söyleyip şahitlik etmeyeceğini belirtti.

Bir nevi yalnız kaldığımı anladım. Telefonda haberim olmadığı halde faturayı ben ödemezsem köyde büyük bir bela çıkacağından korktum ve ödedim. O insanı Yüce Allah’a havale ettim. Allah şahittir ki o telefonla ben ve eşim konuşmamışızdır. Sonradan başkalarının konuştuğu ortaya çıktı ve sorunlar yaşandı.

Yıl 2003, aylardan Ağustos, bir Cuma namazı öncesi cami kapısı önündeyken 50NC bir Kamyon üç kişi ve köy muhtarı camiye geldiler. İçlerinden birisi vaaz edeceğini, muhtardan izin aldığını söyledi. Ben ise izini müftülüğün vereceğini söyledim. Müftüyü aradım asla olamaz dedi. İzin vermeyince muhtar, “şimdiye kadar sen yaptın da ne oldu. Bu kez bunlar yapsın” dedi. Üç kişi ise bana terbiyesiz seviyesiz olduğumu söyleyerek köyde tahıl toplamaya başladılar. Muhtardan ismimi öğrenmişler. Aradan bir ay kadar zaman geçti. Muhtar savcılık seni istiyor dedi. İfade vermeye gittim. Savcı Atatürk aleyhinde faaliyetlerde bulunduğumu, Hizbullah örgütüne yardım ve yataklık ettiğimi, gençleri devlet aleyhine kışkırttığımı vs belirten bir dilekçe gösterdi. Dilekçeyi yazan hayali birisi. Yaklaşık 9 ay soruşturma geçirdim. Istihbarat birimlerince takip edildim. Telefonlarım dinlendi. Allah’a şükürler olsun ki aklandım. Müftü Bey çok üzücü bir durumla karşılaştığımı belirtti ve tayin almamın en iyi yol

olduğunu söyledi. Nihayet o köyden de  ıktım. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra aynı o    kişi tekrar köye geliyorlar. Birisi o terbiyesiz saygısız imamınızı nasıl sürgün ettim demiş. Cemaatten birisine kimseye söylemeyeceğine söz ver anlatayım der ve anlatır. İstanbul -Gaziosmanpaşa PTT'sinde mektupla Sarıkamış savcılığına dilekçe yazdığını yazan şahsın ise Nuri AKSU diye bir isime yazmış. Bu anlattığım sendika y neticimizin dikkatini çekmelidir. Çünkü Memur-u Muhakemat-ı Usul kanunu sadece imamlara yoktur. Isimsiz ve imzasız dilekçelerin işleme konulamayacağını sendikamız ba armı tır. Takdirle kar ılıyorum.

Yıl 2006 Be yol köyünden Karapınar köyüne tayin aldım. Be yol köyünden N. Y. isimli bir şahıs tayin aldığımı duymuş. Karapınar köyünden kimi bulmu sa aleyhimde konu mu . Görev yapmadığımı, kültürsüz, ba ı açık, bir şey bilmediğimi vs. söylemiş velhasıl ne bilmi se anlatmış. Resmi yazı geldiğinde ilişki kesmeye gidiyorum Sarıkamış'a. Telefonum çaldı aldım Karapınar köyü muhtarı sakın köye gelme gelersen köyde cinayet çıkar. Ben fahri imam tutacağım. Sen Be yol köyünde kal yerinden ayrılma. M ft m z  aradım duruma çok kızdı mutlaka git. Devlet seni oraya vermiş. Aynı günün ak amında gittim. Evimin eşyalarını indirmeye dahi kimse yardım etmedi. İki gün sonra muhtar evime geldi benden çok özür diledi. Seni bize çok yanlış tanıttılar. Köylü ezanı çok iyi okuduğumu ve görevime bağlılığımı görünce çok beğendi. Benim bu durumumu m ft m z toplantıda gündeme getirdi tayin alırken hemen kaldığınız yerde duyurmayın ve bir yerde çok kalmayın. Sendikamızın yetkili değerli ağabeylerimiz kırsal kesimde görev yapan arkadaşlar muhtarlardan çok çekmektedir. Ayrıca şehirlerde görev yapanlar yıllarca bulunduğu mevkiyi terk etmiyor. Özellikle torpil sonucu yerle enler biz köyde görev yapanları üzüyor.

Ba ımdan geçen bu anılarımı anlatırken biraz olsun rahatladım. Sorunlarımızı dile getirip ilgilendiğiniz için sizlere teşekkür eder saygılarımı sunarım. Selam ve dua ile.

Adnan YILDIZ

Karapınar Köyü Sarıkamış/KARS

Kastamonu

Ahmet  nal

 arbon

İki sene evvel bir göz zamanıydı. Bir ak am vakti namazdan sonra komşu mahalleden Fehmi Amca'nın kızı aradı. "Ahmet Hocam, babam çok hasta, yarın doktora götürebilir misin?" dedi.

Ben de; "Tamam, sabah erkenden gelirim" dedim. Sabah erkenden Fehmi Amca'yı d n r  ile beraber alıp ilçeye indim. M ft l kten izin alıp Kastamonu'ya doğru yola çıktık. Bir yandan yolculuk edip bir yandan da konuşuyoruz ne oldu ne gitti diye. Aynı köyden komşusunun ineği  lm  . Veteriner  ağırmı lar ancak veteriner "Herhangi bir şey yok" diyerek ineğin iki budunu köpeğine yedirmek üzere alıp oradan ayrılmış. Fehmi Amcalar ineğin derisini satmak için ba lamı  deriyi yüzmeye. (1500 liralık inek gitmiş ama 15 liralık deriye tenezzül ediyorlar)

İ e bak! Derken Fehmi Amca deriyi yüzerken eline bıçağı kaçırmış. Hemen acile gitmişler.

Oradaki doktora ekmek keserken elinin kesildiğini söylemiş. Doktor da hal böyle olunca iki ağrı kesici bir antibiyotik yazıp göndermiş evine hastayı. Aradan bir hafta on gün geçmiş; ancak Fehmi Amca'nın eli  i mi  ve kararmış. İşte bu zaman zarfında Kastamonu'ya doktora gitmeye karar vermiş, çok   k r.

Konu a konu a sonunda Kastamonu'ya geldik. Özel bir hastaneye götürdüm. Acilden giriş yaptırdım. Acildeki doktor hastanın Ortopedi doktoruna muayene olması gerektiğini ancak Ortopedi doktorunun izinli olduğunu söyledi. Tabi bu arada "Ortopedi doktoru! Ne al ka?" dedim içimden. Daha sonra başka bir özel hastaneye gittik. Orada da aynı şekilde acilden giriş yaptırdım. Buradaki doktor da Ortopedi doktorunu çağırdı. Anlayamadığım hastanın kırığı çıkığı olmadığı halde Ortopedi doktorunun bakması gerektiğiydi. "Tabii her için bir uzmanı var ve ben ne anlarım" dedim kendi kendime. Ortopedi doktoru hastayı muayene ettikten sonra doktor; hastanın hemen hastaneye yatırılıp tedaviye ba lanması gerektiğini yoksa hastanın elinin kesilebileceğini ya da hastayı kaybetme riskinin

olduğunu söyledi. Sağlık güvencesi olup olmadığını sordular hastanın. Yeşil kartı vardı ama özel hastanede o zamanlar geçerli değildi. Masrafların ne kadar tutabileceğini sordum doktora. Yaklaşık 1500 YTL civarında bir meblağ tutacağını söyledi. Fehmi Amca yorgun ve hastalığın vermiş olduğu bir bitkinlikle başını yukarı doğru kaldırarak bu parayı ödeyemeyeceğini söyledi. Galiba devlet hastanesine gitmekten baēka  are yoktu. Devlet hastanesine doğru yola koyulduk hiç vakit kaybetmeden. Ben arabayı park edene kadar Fehmi Amca d n r  ile beraber acilden giriē yaptırmışlar, doktor muayenesini yapıp elindeki iltihabı temizleyip ‐Gidebilirsiniz‐ demiē. Doktoru aradım, bulamadım. Oradaki sağlık memuruna hastayı uzman doktora gösterdiğimizi ve acilen hastaneye yatması gerektiğini izah ettim ancak o, ‐Bana bir Şey söyleme kardeēim git doktorla g r ē‐ dedi. Doktoru arayıp buldum, durumu ona da izah ettim. Bir doktor ciddiyetine yakışmayan bir üslupla ‐Ortopediye mi baēka bir yere mi gidersin bilemem ben‐ şeklinde karēılık verince ben de ‐Sabır ver YARABBI‐ dedim içimden. Oradan Ortopedi polikliniğine gittim. Muayene bitmiş. Hemēire hanıma durumu anlatınca o da numara kalmadığını ancak numara alabilirsen kayıt yapabileceğini söyledi. Ancak benim de çıldırma az kaldı. Hasta olan Fehmi Amca yorgunluktan bitap bir Şekilde bekleme salonundaki koltuklara uzanmıştı. Ben bu arada zar zor numara alabildim. Ortopedi doktoru hastayı muayene ederken ceketini  ıkarttırdı. Şaşkınlıkla kollarına iliēti gözlerim. G z göz yaralar oluşmuş. Doktor bu hastanın kendi alanıyla ilgili olmadığını İntaniye servisine götürülmesi gerektiğini söyleyip oraya sevk etti hastayı. İntaniye polikliniğine vardık ki Şükür orada sıra filan yoktu. İntaniye doktoruna bütün olan biteni anlattık. Doktor muayene ederken birden ‐Bu hasta Şarbon mikrobi taşıyor‐ dedi. Hemen hemēire hanıma hastanın karantina odasına yatırılıp tedavisine başlanması talimatını verdi. Bana da eczaneden on adet serum yüz tane iğne aldırdı. İl Sağlık Müdürlüğüne Şarbon vakası olduğunu haber verdiler. Hemen köyü karantina altına aldılar. Giriē  ıkış yapan arabaların lastikleri ila landı. Süt ve süt ürünlerinin tüketimi yasaklandı, hayvanlar ila landı.

Sonuçta Fehmi Amca sağlığına kavuştu. Ben de Őarbonun hastayla veya hastalıklı hayvanla çıplak elle temas halinde olunduğunda bulaēan bir hastalık olduğunu öğrendim.  ğrenmesine öğrendim ama bir kere huylanmaya g r; arabamın tavanından yer ve koltuk d ēemelerine kadar her yerini güzelce yıkadım.

Ahmet  NAL

Gökbelen Köyü Bekirli Mahallesi Camii
Hanönü/KASTAMONU

Kayseri

Halime Kızıltan

Altınoluktan Akan Rahmet

2006 senesinde ailemle hacca gitmek nasip oldu. Benim için dönüm noktası olan kırk be  günlük bir süreçti.

İlahiyat mezunuydum ama henüz hiçbir görev yapmıyordum.  ocuklarımla dört duvarın arasında depresif günler geçiriyordum. Hac yolculuğu benim için yeniden do u  oldu. Babama bir hayat daha bor lanmı tım. Hacı kafilelerimizde gördüğüm erkeklerin, hanımların her bir sözleri, davranışları beni hayrete d   r yor, üzülüyordum. Bu halkın eğitimi için dirsek   r tm   ken, hiç emek veremeden gördüğüm manzara- lar gerçekten  z c yd : Asansöre binemeyen, yolunu bulamayan, otobüs- ten iner-inmez kaybolan, parası varken bile alı  veri  yapamayan, abdesti bozulsa tazelemeye gidemeyen, e inden arkada ından ayrılamayan hanımlar yarama tuz basıyordu. Kırk be  gün boyunca, gönüllüce, hiç yüksünmeden -Allah'ın izniyle- onların elleri, ayakları oldum. Bunu kendime verilmiş özel bir görev olarak addettim ve zevkle yerine getirdim.

Mekke'de hanımlara hatta eşlerine dahi yaptırdı ım tavaflarda özellik- le dedim ki "Ya Rabbi! Bu insanların günahı yok,   renememi  olabilirler ama a kla gelmişler senin mübarek beldelerine. Bize bu insanlara hizmet edebilecek bir kapı a . Bu cehalette payımız olmasın. Kılı ımızla- kıyafetimizle u ra mayan bir kapı... Ya Rabbi!"

Altınolu un altına her gelişimde benzeri dualar ederek tamamlıyordum tava ı. Ne mübarek yerlerdir ki ne istersen veriliyor. Kalbinden ge irdiklerin bile sana sunuluyor. A kla,  evkle geçen günlerin ardından hac d n   , aya ımızın tozuyla Diyanet İ leri Başkanlığı'nın ilahiyat mezunlarına Kur'an Kursu   reticili i vereceğini duyunca hayretten nutkum tutulmuştu. Hamd makamında kalbim çırpınıyordu. Resmi işlemleri hallettikten sonra bir ay zarfında göreve ba ladım. Mal bulmuş ma ribi gibiydim. Kar ımda kendilerini çok iyi anladığım ev hanımları vardı. D ne kadar onlarla aynı tela ları ya adı ımı ama artık hep beraber eğitime ba layaca ımızı, bu hizmetten en yüksek seviyede faydalanmamız gerektiğini ve hanımlarımızın istidadının bu

konuda erkeklerden daha fazla olduğunu onlarla her fırsatta paylaştım. Günlük gailelerden bunalan hanımlarla ortak paydamız olan Kur’ân’ın ve güzel dinimizin bereketiyle eğitime dört elle sarıldık. Kalpten çıkan kalbe giriyordu ve Mevl na gibi, ne olursan ol, yine gel deyişlerime yankı geliyordu.

İşte böyle bir yankıydı. Hatice Kara... Kursun bulunduğu muhite yerleşmiş emekli bir ebeydi. Onunla otobüste tanıştık. Gelme arzusu var fakat dışlanma ve mahcup olma korkusu vardı. Ona sakince böyle bir şeyin asla olmayacağını anlattım. Bizim sınıfımızda kendini evinde, arkadaşlarıyla beraber gibi hissedeceksin. “Yalnızca bir gün gel, yeter” dedim. Hiç zorlamadan davet edişim korkularını biraz bastırmıştı. Ertesi gün başına bağladığı bir yazmayla tam saatinde sınıfta oldu. Çocuklar gibi sevindim. Onu diğer hanımlarla tanıştırdık ilk dersimizi yaptık. Ve Hatice abla her gün saatinde sınıfta oldu. Onunla önceden tanışmış da yeni kavuşmuş gibiydik. Dikkatli ve m kemmeliyet ciydi. “Biliyorum,” demedi hiç. “Doğrusunu sizden öğrenmek isterim,” dedi ve öğrendi...

Zaman içinde birbirimize iyice alışıp, itiraflarda bulunuyorduk. Hatice abla: “Kursa gelmeden önce, camdan bakınca, Kur’ân’ı bağrına basıp giden hanımları görürdüm ve ağlardım. “Ya Rabbi! Ben ne zaman bu kitabı bağrıma basıp giderim, diye. Çok şükür buraya gelmek nasip oldu,” diyordu. Ve beraber ağlıyorduk. Yaşaran yeşil gözleri beni her seferinde yaralıyordu. Aramıza bu kadar mesafeyi kimler, nasıl da koymuştu!.. Aynı Allah’ın kulu, aynı kitabın meft nu, aynı peygamberin hayranı iken nasıl korkar olduk birbirimizden? En asil davranış örnekleri kendinde bulunan bir peygamberin  mmetiyken hem de... Un var, yağ var da helva mı yapmıyorduk? İşte biz kendi sınıfımızda böyle bir insanlık helvası yapmaya çalıştık. Hadi, deyince gelen dostlarla beraber...

Bizim sorunumuz, kendimizi, birbirimizi tanımıyor olmamızdı. Acizane, hedefimizin kendimizi tanımak, yeniden kendimiz olmak ve kendinde olan nesiller yetiştirmek olduğunu sundum hanımlarımıza. Hangi anne “Hayır” diyebilir bu hedefe? Hayat mutfağında insanlık yemeği için yeniden aşçı olduk... Severecek, mum gibi kendini de eriterek yapılmalıydı bu iş... Elhamdülillah...

“Aşk odur ki, gerisi vesairedir” deyu cami bodrumunda mütevazi sınıfımızda Kur’ân okudu hanımlarım ve Hatice abla. Her okuyuşunda ağlayışı, hamd edişi ve elime sarılışı beni daha da duygulandırıyor, manevi doyumunu yaşıyordum. Zaten hep el eleydik okurken, birbirimizden enerji depoluyorduk. Korkular ellerimizin arasında can veriyordu.

Sene sonunda sade bir hatim töreniyle vedalaşacaktık. Sohbet ortamında bir sene sonu değerlendirmesi yaptık. Sonra kurstan önce, kurstan sonra

diye herkesin hissettiklerini kağıda dökmesini istedim. Daha yazmaya başlamadan samimice “Biz ne biliyorduk ki hocam, iyi ki gelmişiz keşke daha önce de olsaydı...” sözleri havada uçuşuyordu. Ama Hatice abla sessizdi. O ince ince düşünüyordu... Akabinde hatim duası için süreleri okumaya başladık. Kur’ân’a yeni geçtiği için Hatice ablaya İhlas S resi’ni okutmuştum. Güzelce okudu ve gözlerinden yaşlar s z lmeye başladı. Neden ağladığını bilmiyordum. Ortamın duygusallığından her birimiz ağlıyorduk. G le ağlaya belgeleri dağıtırken, henüz iki aydır gelen ve belgesi olmayan Hatice abla veda esnasında birden “Ben sizin elinizi  peceğim” deyiverdi. “Aaa o nasıl söz, olur mu öyle şey?” diye direkttim. O ısrarla “Siz olmasaydınız ben böyle bir ortamda açıktan Kur’ân okuyamazdım, asla buralara gelemezdim. H l  camdan gidenleri seyrediyor olurdum.” dedi. Ve devam etti: “Ben de artık Kur’ân’ımı bağrıma basıyorum, tam olmasa da Yasin’imi okuyorum.  mr m olursa seneye kayıtlı geleeğim. Siz olmasaydınız, siz sebep olmasaydınız ben bunu yapamazdım.” Ağlıyordu, daha doğrusu ağlıyorduk. O duygusallıkla Allah-u Teâlâ’nın, onun içinde zaten var olan cevheri benim sebebimle ortaya çıkardığını, asıl m sebbibin ondaki a k olduğunu anlatmaya çalıştım ama nafile. Ağlaşırken elimi kapıp öyle candan öptü ki, onun kızı yaşındayken bu m te vaziliği beni titretti. Memnuniyetim, mahcubiyete dönüştü. Ne gamdı artık, bir cami bodrumunda yaşanan manevi nazların doruğuydu bunlar...

Ailemizden ayrılıyor gibi ayrıldık. Yeniden buluşma vaatleriyle şimdilerde telefonla görüşüyoruz. Ve Hatice abla kandillerde beni arıyor, “Ellerinden öpüyorum hocam, şimdi Kur’ân okudum sana da dua ettim.” diye. Gözlerim doluyor, her seferinde mahcup oluyorum. Bu ne güzel meslektir ya Rabbi! Bu ne güzel nimettir! Kıymetini bilenlerden eyle! Sevgiyle, görev bilincini yitirmeyenlerden eyle! Beni ve tüm arkadaşlarımı... İki aşığın ellerini birleştiren el olmak ne güzel!

Altınoluğun altından geçerken ettiğim duaları hamd ile hatırlayıp, kutsal bir göreve memur edildiğimi hatırlatıyorum kendime. Ve yine, yeneden istiyorum o kutsal beldeleri. A k ile... Zaten gerisi vesaire...

Halime KIZILTAN

İnci Kızıklı Kur’ n Kursu Öğr. ve Y n
Kocasinan /KAYSERİ

Kırıkale

Halit Kartal

Gönül Doktorları

1969 yılında Anadolu'nun küçük bir köyünde dünyaya geldiğimde, rahmetli ninem:

“Bu  ocu un adını ben koyaca ım, bunun adı Halit Hoca, babamın adı” der ve köylerinin hocası olan babasının adını bana ninem verir. Küçükken bana hep Halit hoca derdi. Sanki ismimle beraber mesle im de kulağıma fısıldanmı tı.

İlkokul yıllarında köyümüze Ramazan Ayı için veya kısa süreli hocalar gelirdi. O zamanlar kadrolu hocamız yoktu. Amcam muhtardı ve evimiz müsait olduğu için gelen hocalar bizde kalırdı. 70'li yılların sonlarıydı ve mübarek Ramazan ayı o yıllarda yaz mevsimine rastlardı. Teravih namazından sonra sahura kadar odada sohbet eder, dualar okur, oyunlar oynar, çok güzel saatler geçirirdik. Hocamız sanki evimizin bir  yesi olur, onu ağabeyim gibi, kardeşim gibi görürdüm.

Sekiz ya da dokuz ya larındaydım. Ali Kaya isminde bir hocamız bana “Müslüman  ocu un Din Kitabı” isimli bir kitap hediye etmişti. İ  kapağına da benimle ilgili duygu ve düşüncelerini yazmıştı. Ailem dışında aldığım ilk hediye idi. O kitabı yıllarca sakladım.

Yine Ali Cerus isminde bir hocamız vardı. Yazın teravih namazından sonra bize Elif c z  okuturdu. Yorgun olduğumuzu ve uyukladığımızı görünce, “Yarın koyunları ne tarafa g t recekseviz söyleyin gelip merada okutaca ım” derdi. Kitaplarımızı yanımıza alırdık, gelir ve okuturdu.şimdi d    n yorum da ne biz hocalarda, ne de çocuklarda böyle fedak rlıklara maalesef çok rastlayamıyoruz. Allah onlardan razı olsun.

Sıcak bir yaz günü, Ramazan ayı ve oru luyduk. Sahur vaktinden   leye kadar tarlada  alı mı , rahmetli babamla birlikte eve geliyorduk. Hocamız da caminin bahçesinde gölgede namaz vaktini bekliyordu. Babam bana Hocayı göstererek;

“Bak oğlum, eğer okur da hoca olursan sen de bu gölgelerde oturur, ibadetlerini de rahatça yaparsın. Yok, eğer okumazsan, bizim gibi yıllarca bu taşlı tarlalarda sıcağın altında çile çekersin” demişti.

Babam asla çalışmaktan korkan ve kaçan birisi değildi. Ancak çiftçinin emeğinin karşılığını alamadığını, hakkını savunamadığını ve ibadetlerini rahat yapamadığını söylerdi. Kendisi hiçbir zaman iş bahanesiyle ibadetlerini terk etmedi. Nihayet 2006 yılında 69 yaşında, yine o taşlı tarlaların birinde Temmuz sıcağında çalışırken, elinde kendi emeği olan bir tutam ekin başağıyla beraber emanetini Rabbine teslim etti. (Allah Rahmet eylesin).

Babamın o nasihati beni çok etkilemişti. Ortaokul öğrencisi iken edebiyat öğretmenimiz; “Büyüyünce ne olmak istiyorsunuz, nedenleriyle beraber yazın” demişti. Düşünmüş, taşınmış yine din görevlisi olmak istediğimi, neden olarak da, toplumda gördüğüm bir takım yanlışlıkların beni rahatsız ettiğini, din görevlisi olup insanlara doğruları anlatmak istediğimi yazmışım. O yıllarda Gönül Doktoru isimli, bir köy hocasının yaptığı hizmetlerden bahseden bir kitap okumuştum. Çok hoşuma gitmiş ve beni çok etkilemişti.

Bu kısa hatıralarımı neden yazdım? Çünkü doğduğum günden itibaren hocalık sanki benim için bilinen bir kader olmuştu. Nihayet İmam Hatip Lisesi biter bitmez birkaç ay sonra göreve başladım. Yaşım henüz 17 olduğu için mahkemeden Kaza-i R şt belgesi istemişlerdi.

Bir anda kendimi mesuliyeti ağır fakat kutsal ve şerefli olan imamlık görevinin içinde buldum. Rabbim bana mabedinde, mihrabında yüce dine hizmet etmeyi nasip etmişti. Herkes “Hocam” diye hitap ediyordu. Gerçi alışkındım, rahmetli ninemle babam k    ken de “Halit Hoca” derlerdi ama artık işin şakası yoktu. Artık yaptığım işler, söylediğim sözler sadece beni bağlamıyor, kutsal bir görevi temsil ediyordum. Yapabileceğim yanlışlar yüce dinimize mal edilebilirdi. Önümde iki yol vardı: Ya işin başında “Bu yük bana ağır gelir” deyip vazgeçmek, ya da çocukluğumdan beri i  i e büyüdüğüm hocalığı şerefle, haysiyetle temsil etmek.

İkincisini seçtim. Başta annem, babam ve ninem olmak üzere sevenlerimin duasını almışım. Yüce Mevlam beni mahcup etmezdi inşallah. İşin henüz başındaydım. Çok okumam, çalışmam ve kendimi geliştirmem gerekiyordu. Hatta mutlaka ilahiyat eğitimi almam gerektiğini göreve başlayınca anladım. Beş altı yıl görev yaptıktan sonra İzmir İlahiyat Meslek Yük. Okulu’nu kazandım. Bu okulun ve hocalarımızın görev hayatıma çok olumlu etkileri oldu. Bilgiyle birlikte kendime güvenim arttı. Olaylara, insanlara ve hayata bakış açım değışti. Ortaokulda edebiyat dersinde bir

hayal olarak yazdığım, toplumda gördüğüm yanlışları düzeltme ve doğruları anlatma imkanı artık bir görev olarak omuzlarımdaydı.

D N G REVLİS  VE TOPLUM.

Din; bireylere dünya ve ahirette mutluluk, topluma da düzen ve barış getiren ilâhî bir kanundur. Allah (c.c.) bu ilahi hakikatleri insanlığa tebliğ görevini Peygamberlere vermiştir. Alimler ve Din görevlileri bu işin varisleridir. Din görevlisinin öncelikli vazifesi, önce nefsini ıslah edip, sonra toplumun hayrı için çalışmaktır. Bunun için de yeterli bilgi birikimi ve donanımının olması esastır. Edilgen değil etken olmalıdır. “Cemaat ne der?” diyen bir imam değil, “İmamımız ne der?” diyen bir cemaat olmalıdır. Konumuz Din görevlisi ve toplum olduğu için Anadolu’da güzel bir kasabada görevliyken yaşadığım birkaç hatıramı daha sizlerle paylaşmak istiyorum. Görev yerimin adını yazmıyorum.       isimler ve şahıslardan ziyade olayların ve olaylara yaklaşımların daha önemli olduğunu düşünüyorum. Güzel vatanımızın her köşesinde arkadaşlarımız değişik örf ve adetlerle karşılaşmış, yalnızsa düzeltmeye, dinimize aykırı ise uygun hale getirmeye gayret etmişlerdir.

İlahiyat meslek yüksek okulu bitince Anadolu’da kasaba olmaya hazırlanan büyük bir köye tayin oldum. Bir cami, bir ilköğretim okulu, bir sağlık ocağı, yol ve su gibi birçok imkana sahipti. şehre yakın olduğu için memurlar genellikle köyde durmuyordu. Daha çok kendi içine kapalı, örf ve adetlerine sıkı sıkıya bağlı bir toplumdur. Ben iki ya da       kadrolu görevliydim. Yakın zamana kadar köy Kuran kurslarında okumuş, köylü tarafından tutulan hocalarımız görev yapmışlar. Yeni hocalarından farklı bir hizmet ve yaklaşım bekleyenler olduğu gibi, “bu hocalar düzenli görev yapmaz” gibi peşin hükümle yaklaşanlar da vardı.

Unutamadığım ilk olayı bir mevlid yemeğinde yaşadım. Göreve başlayalı bir ay kadar olmuştu. Kalabalık bir ortamda birisi bana: “Hocam; halk senin hakkında dedikodu yapıyor.” dedi. “Neden?” diye sorduğumda: “Sokakta başı açık ve kısa kollu gömlekle geziyorsun, Bu bir hocaya yakışmıyor” deyince gülümsedim. “Nasıl bir kıyafet giymemi istiyorsan al onu giyeyim” dedim ve orada şu fıkrayı anlattım. Nasreddin Hocaya yaşlı bir kadın bir mektup getirir ve okumasını ister. Hoca mektuba bakar ki mektup Arapça, Hoca ise Farsça bilmektedir. Bunu okuyamadım, başkasına okut deyince, Kadın: “Başındaki sarıktan utan hoca, bir mektubu okuyamadın” der. Hoca sarığını çıkarır, kadının başına kor ve şu tarihi sözü söyler: “Eğer keramet sarıkta ise buyur sen oku bakalım” der. Bu fıkranın arkasından şunları ekledim: “Eğer bu topluma hizmeti giydiğim elbise yapacaksa en kalitelisini giyelim.”

Bana bu köyde cahil demesinler, ahlaksız demesinler, tembel demesinler de varsın kısa kollu geziyor desinler. Mutlaka giyim kuşam önemlidir. İnsanlar giyim kuşamlarına göre karşılanır fakat edep ve ahlakına göre  ğurlanı r. Ben ayrılırken denecekleri önemsiyorum.

Yeni görev yerimde ilk kez bir cenazeye katılacaktım. Bazı olayları gözlemlemek için biraz geri planda kaldım. Yaşlı hocalardan ilgilenenler var.  nce cenazeyi evin avlusuna çıkardılar. Halk etrafı sardı ve herkesin bakışları arasında cenazeyi yıkadılar. Sonra orada bulunanların hepsi cenazenin üzerine birer tas su döktüler. Kefenleyip tabuta koyduktan sonra yaklaşık yarım saat tabutun başında sal , ilahi ve naat okudular. Cenazeyi defnettikten sonra tekrar cenaze evine geldik. Kur n okuduktan sonra cemaatten biri; “Hocam, rahmetlinin altını üstünü yazar mısın?” dedi. Ben köyün eski hocasını işaret ederek onun yazmasını söyledim. K ğıdı kalemi aldı eline ve başladı alt alta yazmaya “Namaz borcu, oruç borcu, yemin borcu, cami sal sı, su sal sı, yıkayan, su koyan, mezar eşen, talkın veren, hatim okuyan vb. on civarında madde yazdı. Orada bulunanların da onayını alarak hepsinin karşısına belli rakamlar yazdı. “Evet, altı üstü bu” diyerek cenaze sahibine verdi. Ben orada herhangi bir şey söylemedim. Daha sonra Cuma vaazlarında ve oda sohbetlerinde gördüğüm olumsuzlukları ve doğrusunun nasıl olması gerektiğini anlattım. Cenazenin mutlaka kapalı bir ortamda yakınları yardımıyla yıkanması gerektiğini; tabutun başında uzunca sal  vermenin insanları usandıracağını, cenaze sahibinin kendi gönlünce vereceğı paraların toplum içinde tespit edilmesinin yanlışlığını her ortamda anlattım. Önceleri bunları halkın cenazeden ibret alması için yaptıklarını söyleseler de daha sonra ikna oldular. Nihayet bir müddet sonra halkın yardımlarıyla şofbenli, morglu güzel bir cenaze yıkama aracı aldık da iş yoluna girdi.

Ramazan ayı yaklaşıyordu. Bir gün muhtar ve heyeti beni köy odasına davet ettiler. Muhtar: “Hocam; senden iki ricamız var. Birincisi; yıllardır köyümüzde halk sahura sal  ve ilahilerle uyanır, senden de bu adeti devam ettirmeni istiyoruz. Ikincisi ise yine eskiden beri köyümüzde bayrama iki gün kala bütün evler dolaşılarak her evde Kur n okunur.”

Dedim ki: “Tamam sahurda sala vereyim ama 350 hanelik köyü kiş günü oruçlu bir halde nasıl dolaşırım, bu mümkün değıl. Muhtar: “Hocam, bu işte senin çok k rın var. Yanına bir bek iyle bir de merkep katarız, her evden yumurta, tereyağ, bulgur vb. hediyeler verirler.” Böylesini hiç kabul edemeyeceğimi söyledim. “Evinde Kur n okunmasını isteyenler beni davet eder gider okurum. Bana hediye vermek isteyenler varsa, evime gönderir, kabul ederim. Ama eski köy abdalları gibi peşimde merkeple kapı kapı asla dolaşmam” dedim.

Bir gün camide namazı beklerken  adırvanda abdest alanların kendi aralarında şöyle konuştuklarını duydum.

“Duydunuz mu? Hoca arife günü evleri dola mayacakmı .

“Olu rmu öyle şey, evlerimizde Kur’ân okunmayacak mı?”

“Ben dememi  miydim, bu hocalar düzenli görev yapmaz diye”!

Bu konuyla ilgili Ramazan boyunca birçok istekle kar ıla ınca bir kez daha düşündüm. Acaba güzel bir adete mi karşı geliyordum? Nihayet bayrama yakın bir Cuma günü; evleri ziyaret edeceğimi fakat asla evlerden herhangi bir şey kabul etmeyece imi söyledim. Bayrama iki gün kala yanıma bir arkadaş aldım, ba ladım evleri dolaşmaya. İlk eve girdik. Evde ya lı bir teyze vardı. Ben odada Kur’ân okumaya ba ladım, o dışarı  ıktı. Okumayı bitirip dışarı çıkarken teyze elinde birkaç yumurtayla geldi ve: “Hocam  u yumurtaları lütfen kabul eder misin?” dedi. “Teyzeci im, ben bir şey alamayaca ım, sadece Kuran okuyorum. Acele etmem lazım” diye itiraz edince, “Hayır, bunları alman lazım, evden bir şey almadan  ıkman olmaz” diyerek ısrar etti.

“Teyzeci im, bana bir şey ikram etmek istiyorsan evim var, oraya g nder” diyerek evden  ıktım. Daha sonra on kadar ev gezdik, hepsinde a a ı yukarı aynı manzaralarla kar ıla tım. Bayram  ncesi olduğu için erkekler genellikle şehirde, evlerde kadınlar var ve benim Cuma günü söylediklerimden hiç haberleri yok. 5 dakika Kur’ân-ı Ker m okuyorum, 10 dakika evdekileri ikna etmeye çalışıyorum. Yanımdaki arkadaş: “Hocam, bu köy böyle dola makla bitmez. Müsaade et yanıma bir sepet alayım da yumurta olsun alalım,” dedi. Mecburen “Tamam” dedim. “Hocam, ne topluyorsun?” diyenlere; “O i le arkadaş ilgileniyor” dedim. Arkadaş iki gün boyunca topladığı yumurtaları bizim eve gönderdi. Yüzlerce yumurta birikti. Satsam satamıyorum, atsam atamıyorum. Arkada a, e e dosta fakirlere ikram ederek ancak bitirdim. Ko u turmaktan     t m, herkes bayram yaptı ben hasta yattım. Kurban Bayramında ise Kur’ân-ı Ker m okumasını bilenlerden    dört ekip olu turdum ve birkaç koldan bu işi daha rahat atlattım.

Bu arada camide   renci okutmaya da devam ediyorum. Kı  mevsimi olduğu için ilkö retimi bitirmiş elli civarında talebem var. Yazın bu rakam yüzü geçiyor. Tek görevli için   renci sayısı hayli yüksek. Caminin hemen karşısında yirmi yıl önce Kur’ n Kursu niyetiyle yapılmış fakat bir türlü kurs olarak kullanılamamı  iki katlı bir bina var. Muhtarlık kahvehane olarak kiralamı , halk tepki gösterince tarım kredi kooperatifi yapılmış, daha sonra da sağlık ocağı olarak kullanılmış. Muhtarla g r   t m ve “Artık buranın Kur’ n Kursu olarak hizmet vermesinin zamanı geldi” dedim. O

tarihler de 28 Şubat diye bilinen, Kur’ân Kursları ve İmam Hatip Liselerinin en sıkıntılı dönemi. Ben resmi m racaatımı yaptım. Binayı ve sınıfı çok güzel hazırlamamıza rağmen açılış izni için gelen memurlar her seferinde bir bahaneyle i i ertelediler. Otuz kadar öğrenciden dilekçe almıştım. Son olarak sağlık müdürlüğünden gelen memur, sınıfın bir derste kullanılacak nefes açısından yetersiz olduğunu söyleyince ona şunları hatırlattım. “Memur bey; Bu standartlar kahvehaneler ve okullar için de geçerli, bu ülkede kahvehanelerde boş yer yok, yetmiş kişilik sınıflar var. Siz buraya izin verseniz de vermeseniz de ben camide çocukları zaten okutuyorum. Ben istiyorum ki, çocuklarımız ders için daha uygun ortamda, düzenli müfredatla öğrenim görsün. Kim bir hayırlı i e vesile olursa ona da sevap vardır. Gelin bu sevaba siz de ortak olun.”

İkna oldular ve olur verdiler. O Kur’ân kursumuz hâlâ gençlerimize hizmet veriyor.

Bir bahar mevsimiydi.    gündür bekçi ilan veriyordu: “Muhtarlığa bin beş yüz adet  am fidanı gelmiştir, her evden bir kişi kazmasını küreğini alsın fidanlar dikilecek.” Kimse gitmiyor. Cuma günü muhtar bir de benim hatırlatmamı rica etti. O gün ağaç dikmenin dinimizdeki önemini anlattım ve “Yarın sabah ben ağaç dikilecek yerde olacağım. Sizleri de bekliyorum” dedim. Ertesi gün yüzden fazla kişiyle fidanları iki saatte bitirdik.

Dinimiz İslam bizlere; “Halka hizmet Hakka hizmettir” hakikatini öğretir. Çocukluğumuzda hocalarımızdan bunu gördük, okulda derslerimizde bunu dinledik, biz de öyle olmaya gayret ettik. Din görevlileri bu toplumun hayrı için çalışan, çok da fark edilmeyen sessiz kahramanlarıdır. Yaptıkları hizmetleri anlatmak bile istemezler.

Beklentileri sadece Allah rızasıdır. Bütün dertleri ve gayretleri toplumun bilinçlenmesi, huzuru, barışı ve kardeşliği içindir. En  zl  ifadesiyle Din görevlileri bu toplumda Gönül Doktorlarıdır.

Halit KARTAL

Azap oğlu Camii İmam Hatibi/KIRIKKALE

Kütahya

Kadir Fidan

Hey Gidi Günler!

Yıl 1985, Isparta'nın E irdir ilçesinin Yukarıgökdere Köyüne Imam-Hatip olarak tayinim  ıktı. Türkiye'nin g l bahçesi... Da larına, ovalarına, g llerine şiirler yazdığım  ehir... Ne zaman aklıma gelse yüreğim  rperdi i, hayatımın en güzel yıllarını orada yaşadığım, en güzel hatıralarımın olduğu  ehir...

Tayinim çıktığında a abeyimle beraber E irdir M ft l  'ne gittik. E irdir Müftüsü Osman Oktan ve müftülük memuru M. Vasıf  nal bizi güler yüzle kar ıladılar.

Müftülük memuru, M. Vasıf  nal: "Hocam gidece in yer, Yukarıgökdere Köyü gerçekten çok güzel bir yer. Gerçekten çok şanslı bir ki iyim sin, çünkü Yukarıgökdere köyü sadece E irdir'in değil, aynı zamanda Isparta'nın en güzel ve örnek köyüdür" dedi. O gün ak am otobüsle köye vardık. Köyün E irdir'e uzaklığı 23 km. köyün üst tarafında E irdir Gölü, alt tarafında ise Kovada G l . Köyün  n tarafında, yani doğu tarafında elma ve şeftali bahçeleri. Yukarıdede Köyü ise sırtını adeta ormana dayamı . Çünkü köyün batı tarafı ormanlarla kaplı, zümrüt gibi yeşillik. G  n mavisi gerideki dağların manzarası ile bir bütünlük olu turmu . Yukarıdere Köyüne gelen bir   retmen: "Cennet herhalde böyle bir yer olsa gerek" demiş.

İleride görünen dağların biraz gerisinde baktıkça insanın gözleri dinleniyor iki tane yayla var. Belkuyu ve Be kuyu yaylaları... İ te Yukarıdere Köyüne ilk vardığımızda a abeyimle birlikte böyle bir manzara ile kar ıla tık. Aylardan  ubat ayı idi. Köylüler beni öyle bir candan kar ıladılar ki... İlk gittiğimde eşya g t rmemi tim. A abeyimle beni birkaç gün evlerinde misafir ettiler. Köyde iki cami vardı. Merkez camide Hafız Memiş isminde bir Hocaefendi vardı. Emeklili i yakındı. Benim tayin olduğum cami ise biraz küçüktü. İlk kadrolu imamı bendim. Caminin hemen yanında Diyanet İ leri Başkanlığı'na bağlı Yukarıgökdere Kur'an Kursu

vardı. Kur'an Kursu ile cami aynı avlu içerisinde idi. Köyde ilkokulun yanı sıra ortaokulda, sağlık ocağı ve ziraat teknisyenliği, Orman Bölge  efliği de vardı. Isparta'nın köyleri içerisinde Cumhuriyet tarihinde ilk önce açılan ilkokul, Yukarıgökdere Köyü İlkokuluydu...

O günleri köylüler şöyle anlatıyor; "Hocam, Isparta'nın köyleri içinde ilkb nce okul yapılan köy bizim köyümüz. Cumhuriyetin ilk yıllarında devletin imk nları çok kısıtlı olduğu için bütün evre köyler ile bu ilkokulu beraberce yaptık. evre köylerden kimisi kumunu, kimisi taşını, kimi ağacını üstlendi. ukurk y'de kirecini  stlenmi ti. Dağda kireç yaktlar. uvallara doldurup merkeplere yüklediler. Fakat  yle bir yağmur yağdı ki merkeplerin üzerinde kireçler yanmaya başlayınca merkepler zor kurtarıldı."

Gerçekten köy halkının tamamı okuma yazma biliyor. Yeni yetişen nesil ise eğitim yönünden büyük bir mesafe kaydetmiş. Üniversite bitirmiş ve üniversitede okuyan çok sayıda insan vardı.

Yukarıgökdere köyüne alı makta fazla zorluk çekmedim. Kur'an Kursu  ğreticisi  mer Hocam otuz altı ya larındaydı. Çok esprili,  akacı ve sevecen bir insandı. Göreve ba ladığımdan itibaren  mer Hocanın ve cemaatimin çok yakın ilgi ve desteğini gördüm. Her namaz vaktinde   saf cemaatim oluyordu. Bir safı mahalle halkından, diğer iki safı ise Kur'an kursu  ğrencileriydi. Kur'an kursu öğrencileri içerisinde kendimi hiçbir zaman yalnız hissetmedim. Öğrenciler Kur'an kursunda yatılı kalıyorlardı. Ben her ne kadar cami imamı olsam da öğrencilerle aramızda aşırı bir ya  farkı yoktu. Öğrencilerle arkadaş gibiydik. Her gün sabah namazından sonra dershanenin sobasını yakıyor, arkasından sabah kahvaltısı ve saat sekizde hafızların dersi... Hafızların dersini dinledikten sonra diğer öğrencilerin dersini dinliyorduk. Kur'an Kursunda Ömer Hocama bu konuda destek oluyordum. Asıl kendim hafızlarla birlikte ezber yapıyor ve eksik olduğum konularda kendimi yetiştirmeye çalışıyordum. Her gün ikinci namazından sonra öğrencilerle birlikte ellerimizde kitaplarımız köyün üst tarafına çıkıyor ve doya doya Kovada G l 'nün maviliğini seyreliyorduk.

Bir ya lı amca, "Hocam bir yere gittiğin zaman etrafına iyice bak, eğer gittiğin yerin otu saz, ku u da kaz ise sakın oradan ayrılma. Yok, eğer otu kekik, ku u da keklik ise, kaç oradan kaabildiğin kadar" demişti. Yukarıgökdere'nin otu saz, ku u da kaz idi.

Yukarıgökdere'de  mer Hocam ve Kur'an Kursu  ğrencileriyle birlikte günlerimiz böyle geçiyordu. Orada bulunan kom ularımı minnet ve dua ile anıyorum. Çünkü orada bulunduğum süre içerisinde bize gurbet hissi

yaşatmadılar. Bize her zaman yardımcı oldular. Yukarıgökdere halkının geçim kaynağı elma ve şeftali idi. Dolayısıyla Kur'an Kursunda sebze ve meyve eksik olmuyordu. Yukarıgökdere köyünde dikkatimi çeken hususlardan biriside kesinlikle kimsenin arkasından konuşulmuyordu. Herkes kendi işiyle meşguldü.

Kur'an kursu öğrencileri içerisinde hayatım boyunca unutamayacağım simalardan biriside hafızlığa  alışan Ali Yaman idi. Hafızlığa  alışırken Kur'an kursunun mutfak işlerine de bakıyordu. M kemm l yemek yapıyordu. Öyle bir marifeti vardı ki, su g ğ m  ile çok güzel darbuka çalıyordu. Ramazan ayı geldiği zaman Davulcu Süleyman bütün köy halkını sahura kaldırıyor, Hafız Ali Yaman ise turşu bidonu ile mahalle halkını sahur için uyandırıyor. Hafız Ali Yaman aynı zamanda çok şakacı ve matrak bir kişiliğe sahipti. Bir keresinde Isparta'nın Sav Kasabasından Kel Ahmet lakabında biriside bir akşam vaktinde Kur'an kursuna gelmişti: "Ben yatacak bir yer bulamadım, bu akşam burada kalmak istiyorum" dedi. Hafız Ali mutfakta onun karnını doyuruyordu. Ama etmediği işkenceyi de bırakmamıştı.

Hafız kendisi anlatıyor: "Hocam, bir gün Eğirdir'den çok güzel bir çift ayakkabı aldım. Köye geldikten sonra yeni ayakkabıları soba boyasıyla bir güzel boyadım. İki gün sonra ayakkabılar ayağımdan çıkıp gitti" dedi.

Kur'an kursundaki öğrencilerle kardeş gibiydik. Hafızlarla birlikte Kur'an-ı Kerimden epey ezber yapmıştım. Kur'an kursu öğreticisi  mer Hocamdan ise Osmanlıca okuyup yazmayı öğrenmiştim. şiir okumayı çok sevdiğim için önemli şairlerin kitaplarını okuyordum. şiir bana göre ölümsüzlük demekti. Çünkü Yunuslar, Mevlanalar  rnek yaşamlarıyla ve şiirleriyle kıyamet kopuncaya kadar yaşamaya devam edecekler. Bende 20'li yaşlarımda Yukarıgökdere'nin dağlarına, yaylalarına bakıp en güzel şiirimi yazdım. Bazı şiirlerim Isparta'nın yerel gazetesi olan, Isparta Gazatesi, Diyanet Gazetesi, Diyanet  ocuk Dergisi ile Hakses Dergisinde yayınlandı.

Birgün babamdan telefon geldi:

- Oğlum artık Kütahya'ya tayinini iste yanına gidip gelemiyoruz. Babam haklıydı.

1990 yılının Nisan ayında nakil için sınava girdim. Neticede Emet ilçesinin Yağcık Köyüne naklen tayin oldum. Fakat Kur'an kursundaki öğrencilerden devamlı mektup aldım. şunu iyice anladım ki iyilik ve hizmet hiçbir zaman zayı olmuyor ve mutlaka bir şekilde karşılığını alıyoruz. O günleri çok özlüyorum. şuan, yaklaşık beş yıldır Yoncalı kaplıcalarındayım.

Geçen yıl telefonum çaldı. Telefondaki kişi; “Hocam; siz Eğirdir’in Yukarıgökdere Köyü Kur’an kursunda talebe okutan Kadir Fidan mısınız?” diye sordu. “Evet” dedim. “Hocam ben Eğirdir’in Çay Köyünden, öğrencinizdim.” “Ramazan Erdoğan, sen misin?” diye sordum.

“Hocam 22 yıl sonra ismimi nasıl hatırladınız?” diye sordu. “Çünkü senin gibi zeki bir öğrenciyi unutmam mümkün değil” dedim. “Hocam Yukarıgökdere’den ayrıldıktan sonra sizi çok aradım. Yerinizi çok araştırdım ama bir türlü size ulaşamadım. Daha yeni Emet’ten Eğirdir’e bir memur geldi, telefon numaranızı ondan alabildim, size dua ediyorum, Ömer Hocamı da rahmetle anıyorum” dedi.

Ben şaşkınlıkla: “Ömer Hocaya he oldu?” dedim. Ramazan, “Ömer Hocam, 2001 yılında vefat etti” dedi. Ben inanamamıştım. Ramazan Erdoğan devamla: “Ömer Hoca guatr kanserinden vefat etti” diye söyledi. Yıllarca beraber aynı hatıraları paylaştığım Ömer Hocam vefat etmişti. Mekânı cennet olsun.

Geçen yıldan bu yana eski öğrencilerimizden Ramazan Erdoğan’la sık sık görüşüyoruz. Ömer Hocamla iyi ki beraber yıllarca talebe okutmuşuz. Böyle bir ortamı hazırladığı için Rabbime şükrediyorum. Aradan yıllar geçti ama ben hala o hatıralardayım. İyi insanlarla beraber olmak sağken cennette yaşamak gibidir. O insanlar ne güzel insanlarmış, bunu şimdi daha iyi anlıyorum.

YALNIZLIK

İnsanlardan uzak
Yapayalnızım ben

Yapayalnız
Durmuşum dağlara karşı
Sesime ses veren yok
Suallerime cevap
Bulutlar üstümden geçer
Rüzgarlar eser saçlarımda
Çiğdemlere şebnemdir
Başaklara nem
Mendilsiz gözyaşlarım

Bir ışık devri getirir ayaklarıma
Mevla dedikçe cenneti görürüm
Baksam sağıma
Bir an dağlar secdeye eğilir.

Aĝalar kıyama durur
Bir aydınlıkta erir yalnızlık
Kuşlar can verir aĝladığıma

Kadir FİDAN

Yoncalı Ececik Cami İmam Hatibi
KÜTAHYA

Malatya

Mehmet Emin Ya ğmur

Din Görevlisi Olabilmek

1984 yılında İmam-Hatip Lisesi'ni bitirtmiş, Hekimhan İlçesi'nin bir köyünde vekil İmam-Hatip olarak göreve başlamıştım. Aynı yılın temmuz ayında Diyarbakır ilimizde açılan İmam-Hatiplik Yeterlilik sınavını kazanarak o yıllarda henüz ibadete açılmamış olan; ülkemizin en büyük camisi olan Kocatepe Camimizin bodrum katında kura çekerek Anadolumuzun şirin bir vilayetinin şirin mi şirin bir köyüne tayinim çıktı.

1985 yılımızın Ocak ayında tayininin çıktığı köyde göreve başladığımda köyümüzün muhtarı başta olmak üzere neredeyse köyün tamamı mevsim kiş olmasına rağmen şahsıma öyle bir sahip çıktılar ki; kelimelerle anlatmam imk nsız. Zaten her aklıma geldiğinde duygu seline kapılıyorum.

Köyümüzde cami lojmanımız yoktu. Bir aile çok yakın bir zamanda İstanbul'a taşınmıştı. İstanbul'a taşınan ailenin boş olan evine taşındım. İnanın Anadolumuzun kadirşinas insanların orada tanıdım desem yeridir. Aynı yılda camimize lojman yapan bu kadirşinas insanlar şahsımı lojmana taşdılar.

G revime yeni başlamıştım. Cemaatimle tanışmaya, onlarla kaynaşmaya gayret ediyordum. Henüz 18 yaşındaydım. Y z mde henüz sakal-bıyık sayısı sayılacak kadar azdı. Bir an önce sakalımın bıyığının çıkması için sabah akşam tıraş oluyordum. Zira cemaatimin beni biraz da olsa fiziksel olarak olgun görmemesi endişesini taşıyordum.

K y m zdeki köy odalarında, camimizde, sabah-akşam yapmış olduğum sohbetlerin karşılığını görmem beni görev yaptığım bu yöreye çok bağladı. Zira bu yörede her şey hocayla başlayıp, sanki hoca ile bitiyordu. Düğünler hocanın yapacağı dua ile başlatılıp, nik h merasimi ile biterken, asker   urlama, asker karşılama, nişan merasimi, kız isteme merasimi, düğün hazırlığı, çocuğa isim koyma, cenaze hizmetleri, hayır işleri, tutanak tutma, dilekçe yazma, senet düzenleme, k sleri barıştırma, arazi

bölme, arazide çıkan sıkıntıları halletme, mektup yazma, mektup okutma daha birçok güzel faaliyetler... Görev yerimde birçok öğrencilerim oldu. Hepsini özlemle anıyorum.

Günler çok çabuk geçmeye başlamıştı. Zannımca altı ayı devirmiştim. Günlerden bir gün sabah namazı vaktinde cemaatimle beraber sabah namazının farzını eda ediyorduk. Caminin kapısı sesli bir şekilde açıldı ve kapandı. Bizde o esnada kaide-i ahirede bulunuyorduk ki, çok kısa bir müddet sonra zaten selam verdik. Selam sonu cemaate yüzümü dönmemle beraber, biz sabah namazının farzının kaidesinde iken sonradan gelen cemaatinin Ali Osman Amcam olduğunu gördüm. Bir köşede sabah namazının sünnetini kılmakta olduğunu gördüm. Yani sünneti terk ederek cemaate uymamış olduğunu anladım.

Ali Osman Amcamız da Kur'ân-ı Kerim'i güzel okuyan, dini bilgisi köyde olanlar içinde en iyisi olan kişiydi. Hatta ben izinli olduğum zamanlarda cami hizmetlerini yerine getiren okumuş bir insan, aydın bir insandı.

Tesbihatımızı yapmamızla beraber Ali Osman Amcamız da namazını tamamladı. Sonra ayağa kalkmak suretiyle kendine doğru yönelerek Ali Osman Amcamın elinden tuttum. "Rabbim kabul buyursun" diyerek biraz sessizce diğer cemaatimizin işitemeyeceği bir sesle: "Ali Osman Amcamız, zannımca hata yaptınız" dedim. "Ne Hatası?" deyince, "Ali Osman Amcam! Camimizin kapısının açılıp kapanması ile camiye bir cemaatin geldiğini anladım. O esnada biz kaide-i ahirede idik, yani son oturuştaydık. Sizin sünneti kılıp farza kavuşma zamanınız da yoktu. Bu nedenle siz bu durumda sünneti bugün terk edip cemaate iştirak edecektiniz. Böylece cemaat sevabına da nail olacaktınız." dedim. "Böylece siz burada hata yaptınız" dememle beraber, iki kişilik konuşma tonumuz, sağ olsun Ali Osman Amcamızın sesli konuşmasıyla diğer cemaatimden birçok kişinin de başımıza toplanmasına sebebiyet verecek kadar yükseldi. Ali Osman Amcam çok ciddi bir şekilde savunmaya geçti. Hem de baya kızarak, sinirlenerek; "Öyle şey olur mu? Sabah namazı sünneti çok sağlam bir sünnet, nasıl olur da terk edilir? Ben şimdiye kadar böyle şey duymadım," gibisinden onlarca söz, ben çok şaşırdım. Hatta "keşke bir şey söylemeseydim" diyordum içimden; ama bir kere söylemiştim. Ali Osman Amcam hâlâ söyleniyor, bir yandan da diğer cemaate ben haklıyım derçesine, kendine taraftar toplama edasıyla konuşuyordu.

Elini göğüs üzerine getirerek "Buraya kadar sakallı hocalarımız, bir kucak sakalı olan hocalarımız şimdiye kadar böyle bir şey söylemediler, şimdiye kadar böyle bir şey anlatmadılar da; şimdi sen mi (tabî ki gençliğimizi kast ederek "çocuk" derçesine) böyle diyorsun?"

Hocamız, “Sabah namazının farzı cemaatle eda edilirken kadede cemaate yetişmeyeceğinden korkarsan sünneti kılmayarak kadede imama uyar, farzını cemaatle kıalarsın ve ayrıca sünneti kaza etmene gerek de yoktur.” diyerek şöyle izah etti: “Cemaate geç gelen cemaat de; Sabah namazının sünneti mutlaka kılınacak sonra farz eda edilecek diyordu. Sabah namazının sünneti kılınmadan farz eda edilmez, diyerek hocamıza karşı gelmeye devam ediyordu. Bunun üzerine hocamız kitap getirdi ama kitabın yeni yazı olması hasebiyle, kabul etmedi. Ben de doğrusunu sizden öğrenmeye geldim deyince, Durak Hocam da, ”Var git köyüne o inanmayan cemaati hocanın önüne getirin, hoca bir daha anlatsın, bir daha inanmıyorum derse hocamız kitabıyla o cemaatin kafasına birkaç defa vursun” dedi. “Bir de hocamıza selamımı söyleyiniz, hocamız Evvabin namazına devam etsin”.

“Şimdi ben, hocamın karşısında ismimi vermeyerek başka bir cemaatle hocamız arasında böyle bir olay geçti diyerek kendimi gizledim. Bu durum karşısında Rabbime tövbe istiğfar ederek hocamızın benim başıma kitabıyla istediği kadar vurması için başımı hocamın önüne eğiyorum” dedi. Ali Osman Amcamız kafasını önüne eğdi. Ben bu manzara karşısında; “Aman efendim! Olur mu böyle şey!” dedim. Dedim ama Ali Osman Amcamız çok kararlı. Ben “böyle bir şey olamaz” dedikçe Ali Osman Amcam daha çok kararlı bir tutumla “başıma kitabınla vuracaksın” diyor başka bir şey demiyordu. Bu durum karşısında ben asla böyle bir şeyin olmasının mümkün olmayacağını kararlı bir şekilde söyleyince; “O zaman hakkını helal et, yoksa başımı önünden kaldırmayacağım, diyordu.

Ben o zamanlar on sekiz yaşındaydım, önümde altmış yaşını çoktan devirmiş Ali Osman Amcam vardı. Bu durum karşısında estağfirullah, diyerek ne hakkı ne hak ihlali dediysem de, “yoo hakkını helal etmedikçe boy-numu önünden kaldırmayacağım” ısrarları üzerine; hakkımı helal ettim, diyerek ayağa kalktık. Baba-evlat, uzun süre ayrı kalırlar da, ilk karşılaşmaları anında nasıl kucaklaşırlarsa, biz de öyle bir kucaklaştık ki, kucaklaşmamız dakikalarca cemaat önünde devam etti.

Bu durum karşısında o kadar rahatladım ki, sabah namazı vaktinde meydana gelen bu olay beni çok mu çok üzmüştü ki, belki de saatlerce keşke Ali Osman Amcamı uyarmasaydım. Böyle sıkıntıya sebep olduğum için hep kendimi suçladım ve belli bir süre moral bozukluğum devam etmişti. Rabbime şükürler olsun ki, sonu çok tatlıya bağlanmıştı.

Sonra mı? Evvabin namazını o gün duymuş o akşam araştırmıştım. Evvabin namazının, Akşam namazının sünnetinden hemen sonra, iki rekattan altı rekata kadar kılınan bir namaz olduğunu öğrendim ve bir daha bırakmayarak kılmaya gayret gösteriyorum. Zira peygamberimiz bu

mübarek namaz hakkında şöyle buyurmaktadır: “Bir kimse Ak am namazından sonra hiç konuşmadan altı rekat namaz kılsa, o namaz (sevap bakımından) on iki senelik ibadete denk olur.” (Tirmizi, Mevakit, 204)

O köyde kaldığım müddet zarfında Ali Osman Amcamızla hiçbir konuda artık ayrı d  şmedik. Dostlu umuz derinle tik e derinle ti. Şöyle ki birbiri-miz arasında ya  farkının fazla olmasına rağmen şöyle güzel anla ıyorduk ki sanki yıllarca can dostu iki sadık arkadaş konumunda ya adık.  u an kendisi ile değil ama miras ılarıyla g r   yoruz.

Mehmet Emin YAĞMUR

Orduzu Kireç Ocağı Camii İmam-Hatibi
MALATYA

Manisa

 aban Ay

Gerçeği Rüyada Görmek

Mübarek bir Ramazan gecesi, Cami'yi dolduran cemaat saf tutmuş, Yaratana   krediyordu.  akir amca da camimizin devamlı cemaatlerinden-
di. Ahali arasında aksi diye tabir edilen, kendini toplumla sorunlu göste-
ren, geçmişteki sıkıntılar yüzünden yalnız kalmış birisiydi. Aslında çok iyi
bir kalbi vardı. Fakat o gece camimize gelen bir misafirle olan diyalogu
bizleri  zm   ve gecemizde acı bir hatıra olarak kalmıştı.

Camimize gelen genç, vücudunun sağ tarafı tutmayan engelli bir
arkada tı. Namaz kılariken zorlandığı belliydi; ama bu ilk gecede namazı
cemaatle omuz omuza kılmayı istemişti belki de.  akir amca onun namaz-
da yakınında bir yerlerde saf tutmuştu. Çıkışta onun çevresine rahatsızlık
verdiğini ve camiye gelmesinin namazdan ziyade kendini acındırmak
olduğunu ve böyle  z rl  kişilerin bunu adet haline getirdiğini söylemişti.
Herkes onun bu çıkışına çok çağırdı. Cemaatten birkaç kişi görüşünün
yanlış olduğunu söylese de bu sözler genci zedelemiş, yaralamı  ve
ağlatmı tı. Bu hareketine tepki gösterenler olmuş ve onu tanıdıkları için
fazla   t ne gitmemi lerdi. Bir ara ona: “ akir amca neden böyle yaptın
 z n çocuğu?” dediğimde bana:

“Olsun hoca, o zaman gelmesin camiye bu haliyle, otursun oturduğu
yerde, onun nazını mı çekeceğiz burada” diye cevap verdi. O gün ne s y-
lediysem  akir amca kabul etmedi.

Her ne kadar çevreden hal ve hareket olarak tepki alan birisi de olsa
aramızda  akir amcanın yeri farklıydı. Biraz acımasız biri olarak tanınırdı,
durumuyla alakalı pek konuşmak istemezdi. Engelli olan kızına karşı hare-
ket ve tavırları onu adeta toplumdan soyutlamı tı. Kızının bir kolu ve bir
ayağı yoktu, yangında kaybetmişti. Onun derdinden sinirleri devamlı ger-
gindi. Kom ular bazı geceleri kızın hıçkırıklarını duyar; ama ellerinden pek
de bir şey gelmezdi. Ben ise farklı şekillerde onunla bu konuyu konu mu ,
fakat her seferinde içine karı ılmamasını istediğinden elim boş d nm  t m.

Kızını da hepimiz çok severdik. M tevez  bir çocuktu. Ona Efendimizin (s.a.s) kızlarına olan sevgisinden bahsetti imde, mahzun bir halde a lardı. Babası da görürdü bu halini.  akir amcaya da Efendimizden (s.a.s)  ok bahsederdim. Ama nafile.

Duydu uma göre bazen kızını ciddi şekilde d v yormu . Bir kaç kere beni durumdan haberdar ettiler, gidip köyün ileri gelenleri ile konuştuk; ama nafile. Belki de onu bu durumdaki kızıyla bırakıp giden hanımınaydı sitemi. Bazen yalnızken yanına gider dertle meye  alı ırdım. Bu durumdan ho lanmaz “Artık u ra ma benle hoca” derdi. Ben de; “Ben  lmeden sana kurtuluş yok” derdim ve  akala ırdık.

O geceden sonra kimse onunla konu muyor,  akir amca da bunu hak ettiğini düşünerek, ses çıkarmıyordu. Böyle olması beni üzüyor, nasıl yap-sam da ona yardımcı olabilsem diye türlü yollar deniyordum. Onun iyi birisi olduğunu bildiğim için dua ediyordum.

İki hafta kadar sonra sabah namazı  ıkı ı  akir amcanın bedi benzi atmış bir şekilde gelerek benimle konuşmak istediği söyledi. “Hocam, yaptın yine yapacağını. Senin söylediklerin ve sözlerin fark ettirmesem de aklımdan  ıkmiyordu. Dün gece teravihten sonra evdeki yavrumu  zd m. Ne yalan söyleyeyim hoca yoktan sebebe d vd m onu. A ladı zavallı, ne yapsın. Gece bir rüya gördüm. Rüyamda elleri ve ayakları olmayan sadece göğüs ve baştan ibaret biriydim. Her kes bana acıyor, farklı bakıyorlardı adeta her gün ölüp ölüp diriliyordum. Kızım ise sa lamdı, artık bana bakamayaca ını ve en kısa zamanda evden g nderece ini söylüyordu. Ben evimde kendimi bir fazlalık hissediyordum, kimse beni anlamıyordu. Bir şey isteyemiyor, istesem dahi kendimi y km   gibi görüyordum.

Neyse hocam, sonunda kızım beni otobüse bindirdi ve benimle ilgilen sin diye muavine birkaç lira tutu turdu. Diğer eline bir numara verip bu numarayı arayiver gelip alır dedi. O da bunu bir kısa gün karı olarak bilip parayı cebine attı. İnanmazsın hocam o yolculuk beni bir yıl daha ya landırdı sanki. Ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa muavinin nefret bakışlarıyla kar ıla tım. Su isterken bile yüzüne bakamıyordum. Yanımdan gelip geçenlerin yüz ifadesini tahmin edemezsin. Ben onlarla konuşmak istiyordum ama bana yakla maktan dahi çekiniyorlardı. Bir ara molada  of r bana bakıp muavine: “İndir  unu da ihtiyacı varsa gidersin” dedi. O zaman kendi  l m m  istedim hocam.

Yolculu um sonunda bitti insanlardan kaçmak, uzaklaşmak istiyordum ama nasıl? Beni alacak olan kişinin de aynı şekilde davranacağını adım gibi emindim. Bekledim hocam, çok bekledim. Sonunda sen geldin. Beni sırtına aldın ve camiye götürdün. Birlikte namaz kılalım, sonra yemek

yeriz dedin. Camide herkes bana selam veriyor ve sohbet ediyorduk. ‘Allah-u ekber’ dediğinde kan ter içinde uyandım, ezan okunuyormuş. O an Şükür ettim. Bu geceden sonra, “Hocam ben kendimi inşallah  z rl  kişilere ve yavruma adadım” dedi.

Bu durum beni de çevredeki dinleyenleri de çok etkilemişt . “Hocam adamın üstüne çok gittin, zavallı mecbur bu hale gelmek zorunda kaldı” diye şaka yapanlar dahi olmuşt .

Birkaç yıl sonra Şakir amca rahatsızlanıp kötü bir hastalığa yakalandı. Ölüm anında beni yanına  a ırd . Hemen yola çıktım ama yetişemedim. Bana bırakt   küçük notunda ise, çok fazla değeri olmayan varlığını bu gençlere bırakt  n  söylüyordu. Sonradan duydu uma göre kızı da, bir Ramazan gecesinde camide a latt   o gençle evlenmiş, çocukları da nur topu gibilermiş. Bir insanın bir gecede bazı hisleri bu derece yaşaması bizlere rahmet diye düşünüyorum. Allah rahmet eylesin.

Şaban AY

Seyirdim Köyü / MANİSA

Mersin

Ahmet Şam

20 Yıllık Bir İmamın Meslek Anıları

Meslek anıları dedik ama mesleğe başlamadan bir sınav anısıyla başlamak istiyorum.

O zamanlarda hangi m ft l kte boş kadro var ise orada sınava girer, kazanırsan da o il m ft l ğ nde iki yıl çalışır daha sonra muvaffakiyet almaya hak kazanırdık. Mersin’de boş kadro yok diyecek kadar az, ama Doğu illerinde çokmuş diye duyduk. Yanıma bir arkadaş alarak Mersin otogarına vardık. Daha nereye gideceğimize karar vermemiştik. Otogarın bir kenarında bir Diyarbakır firmasının reklam tabelasını görüp Diyarbakır’a gitmeye karar verdik. Akşam bindik otobüse, sabah Diyarbakır’dayız. M ft l ğ e vardık 350 açık kadro, 35 müracaat var. Yazılı sınavı geçtik sıra geldi mülakata. Mülakat’ta bana öyle bir zor soru sordular ki bilmek ne mümkün. Ne sorsalar dersiniz. Adn ne? Çok hazırlıksız yakalanmıştım. Bu soruya hiç çalışmamıştım bilemedim, tabi  ki de. Kaybettim, yapacak bir şey yoktu. Döndüm geldim. Artık hırslanmıştım.   -dört ay iyi çalıştım ve derece yaptım.

19 Mart 1990’da Diyarbakır ili Kulp İlçesi, Temran Köyü, Korukçu Mezrası Camii İmam Hatibi olarak göreve başladım. Göreve başladığım ilk gün Ramazan Arifesiydi ve akşam vakti köye vardım. K y de beni Hacı Abdalbaki Can adında bir amca misafir etti. Hacı amcanın evinde akşam namazımızı cemaat olup kıldık. Arkasından yatsı vakti geldi. Yatsı ve teravih kılacağız. Gene aynı mek nda namaza başladık Yatsının farzını cemaatle kıldık. Cemaatin yarısı teravihden vazgeçti. Kenarlara çekilip herkes tütün sarıp  ıgarasını yaktı. Biz başladık teravih namazına ama ne namaz. Ben Hanefi mezhebinden olduğumdan başladım dörder dörder kılmaya ama cemaatin farkındayım her iki rekatta bir selam verip tekrar bana uyuyorlar. Dedim ki “Allah’ım bu nasıl cemaat. Bu böyle olursa yandık.”

Zor, zahmet namazı bitirdik. Evdekilere dönüp, “Bu nasıl namaz, hem imama uyarsınız, hem de ayrılıp tekrar uyarsınız?” Meğer Şafii mezhebinde sünnet namazlar ikişer rekat kılınırmış. Tertip sahibi olmayanlar da sünnet kılmazlar kaza kılarlarmış.

Sabah oldu. Bizim Abdalbaki amca “Hocee sen Hanefi, biz Şafii. Sen Türk, biz Kürt. Nasıl olacak bu iş” dedi. Şöyle bir durakladım ve bende dedim ki “Bak amca siz beni, bende sizi seversek gerisi kolay.” Bu cevabım amcanın çok hoşuna gitti.

Bende boş durmadım hemen Şafii mezhebiyle ilgili birkaç tane eser temin edip Şafii cemaatin rahat edeceği şekilde vazifemizi yapmaya çalıştım. Evden camiye hiç abdestli gitmedim ola ki eşime dokunurum. Abdesti hep camide almaya gayret ettim.

Köyde peyniri Mart-Nisan aylarında toprağa gömerler, kiş gelince de oradan çıkarırlardı. Yine böyle bir esnada Fadıl amca da bu iş için toprağı kazmış. (Fadıl amca Türkçeyi hiç bilmez ayrıca da 100 kilonun üstünde bir adam) Fadıl amcaya dedim ki Türkçe olarak; “Fadıl amca seni kesecek-sin bir kavurma yapıp buraya koyacaksın ne güzel olur değimli?” Anlamadı ama tabi ki diye cevap verircesine kafasını salladı. Yanındakiler tercüme edince fes bhanellah diyerek tepkisini dile getirdi.

Derken araya askerlik girdi, daha sonra il  merkezinde geçici görevle görevlendirildim. Benim köyde kalan eşyalarımı, Şubat ayının başlarında kar yağışlı bir günde getirmeye gideceğiz ama araba bulmak ne mümkün. Belediye başkanından araç istedik,   p traktörünü verdi. Sabah hafiften kar yağışıyla birlikte yola koyulduk, (26 km)  Ğle sonuna köye yakın bir yere kadar varabildik. Oradan yaya olarak yaklaşık 3 km gidip bir kısım eşyamızı bir katıra yükledik derken akşam yaklaştı. Tekrar yola koyulduk ama kar yağışı şiddetini iyice artırmıştı. Şehre yaklaşık 5 km kala artık traktörde gitmez oldu. Etrafımıza bakındık. kalacak yer aradık. Yaklaşık 200 metre ötede tepebaşında bir ışık gördük. Karda yüze yüze 45 dakikada ışığın olduğu yere vardık. Kapıyı  aldık ama içerden ses veren kadınlar “Erkeğimiz yok” diyerek misafir almak istemediler. Ama gidecek yerimizde yok, yalvar yakar derken, terörist olmadığımı, imam olduğumuzu, çaresiz olduğumuzu anlatınca içeri aldılar. Erkekleri varmış, ama bizi terörist zannetmişler. İzzet, ikram derken sabah oldu. Tekrar yola koyulduk. Biz iki kişi traktörün yolunu yapıyoruz, traktör arkamızdan 5 km lik yolu öğle sonuna kadar ancak gidebildik

Bahar gelmişti geride kalan kitaplarımı getirmek için tekrar aynı köye akşama yakın minibüs ile gittik. Kitap kolilerimizi omzumuza koyup mini-b s n gideceği yakın bir köye gelip orada yatıp sabahleyin Kulp’a gidecek-

tik. Kitap kolileri ağır olduğundan aynı yöne giden bir yaşlı amca yardım etmek istedi. Gene akşama yakın alacakaranlık bir vakit idi. Tepelerin üzerinden askerin nöbetçi kulübesi gözüküyordu. Yaşlı amca “Nasıl olsa asker bizi teröriste iaşe götürüyor diye vurur bari abdestli gidelim” diyerek abdest almıştı.

Cuma namazı için camiye gittik. Farzın ikinci rek tında iken sokakta asker-PKK  atışması başladı. Gökte kuş ve kelebek yerine kurşun ve mermi uçuyor. Evde ailem ekmek bekliyordu. Çatışma hiç durmadı. Camiden çıkmak ne mümkün. İkinci oldu, acıkmıştık. Cami tıklım tıklım hiç kimse dışarı çıkamıyor. Caminin altında bir bakkal vardı o bakkal amca d kk nında ne kadar bisküvi vb varsa hepsini getirdi, üçer tane bisk viyle karnımızı iyice doyurduk. Akşam vaktine çok az bir zaman kala ya Allah deyip dışarı  ıktım. Evim yaklaşık 200 metre de. Yolun yarısını kat ettim ama kurşun bir sağıma bir soluma düşüyor. şöyle bir durakladım camiye dönsem de aynı tehlike eve doğru devam etsem de. Ya Allah deyip yola devam ettim. Sonunda evime varmayı başarmıştım.  nce eşim ve kızımın sağ olduklarını görünce rahat bir nefes almıştım. Ama eve isabet eden kurşunlar balkonumuzu yıkmış tavanı delmiş, kesedeki bulgurumuzu bile dökmüştü yerlere.

Bizim alt katta oturan bir imam arkadaşlar vardı onlara akşam misafirliğine gider geldik. Evin merdiveni dıştan idi. Bir gün akşama yakın bir zaman bir manga asker bir astsubay geldi. “Burada siz mi oturuyorsunuz?” dedi. “Ben de evet” dedim. Astsubay bana dedi ki “Bak kardeşim, akşamları dış kapınızın açılıp aşağı kata indiğinizi görüyoruz bir kaza kurşunu yerseniz karışmam.” O günden sonra bir alt kata misafirliğe gideceğimizde akşamdan önce tüm hazırlıklarımızı yapar yatılı misafirliğe giderdik.

Daha sonra Mersin Mut  zk y Köyüne tayinimiz  ıktı. Camiden çıkarız, cemaat sanki yeniden dua ediyormuşçasına kapıda ellerini açar bir şeyler okur. Biraz bozuldum ama birkaç gün sonra, “Yoksa beraber yaptığımız duayı beğenmiyormusunuz?” diye sordum. Cemaat dedi ki, “Hocam karşı tepede mezarlık var da o mezara bir fatiha okuyoruz.”

Yine aynı köyde Bir çocuğu hırsızlıkla suçlamışlar. Çocuğun abisi benim şehre gittiğim bir günde camiye gelir hoparlörü açar ve başlar küfretmeye “Benim kardeşime hırsız diyenin “tabii ki köylü duyar yakalayıp bir güzel haşlarlar. O köyde    sene kaldım ve mutun  altılı köyüne atandım.

 altılı köyünde de çok anılarımız oldu ama iki tanesini anlatacağım. Bir gün sabah namazına kalkamama korkusuyla erken kalkmışım saati de

uyku sersemliğiyle kontrol ettim geç kalmışım diye al elcel koşarak ezan okudum tam sabah namazının sünnetine niyet ettim o ara gözüm saatime takıldı saat 2.22

Bir de bizim Duran amca var bir gün Duran amcanın karısı ırpına ırpına ağlıyor ve “babam ölmüş de bir bardak su bile veremedim” diye. Hemen sala okudum ilan ettim hazırlanıp başka bir köyde olan cenazeye katılacağız. Yola çıktık bir telefon daha geldi Duran amcanın oğluna başka birisi şaka yapmış deden öldü sen hala buradasın diye.

Köyde sekiz yıl kaldıktan sonra asıl maceranın yeni başladığını gördüm. Oradan Mut ilçemize 2 km yakınlıkta bir köy var. Ortaköy Köyü. Köy alevi müzikle uğraşan. Halk arasında aptal veya ingen denenlerden. Köyde 4 tane Gazino iki tane de Cami var. Her iki Camiye de merkezi sistem cihazı koyarak beş vakit ezan okunmasını sağladım.

Birkaç tane de buradaki maceramdan anlatmak istiyorum. Ortaokul ağındaki gençlere biraz eğitim filan derken camiye alıştırdım. Ama hik yedeki gibi abdest filan diye zorlamıyorum. Bir akşam teravih namazına bizim baraj müdürü Hacıbey de geldi. Camide abdest almaya su yok. Hacı bey abdest için su isteyince gençlerden biri “Amca biz zaten abdest almıyoruz” dedi biriside koşarak evlerine gitti, az bekledik Elinde bir şişe buzlu suyla çıktı geldi. Hacı beye buzlu suyla bir abdest aldırmıştık.

Yine bir gün camide ocuklara, Müslüman’ın özelliklerinden bahsediyorum çocuğun biri kalktı ve “Ama hocam biz aptalız” dedi.

Saygılarımla....

Ahmet şAM

Mersin İli Mut İlçesi
Ortaköy Köyü Camii İmam-Hatibi

Muş

Dursun Ali şeker

Elmas Gibi Elma

Umre'ye gitmek üzere 13.12.1987/Pazar günü Diyanet İşleri Başkanlığı Umre Organizasyonu ile 28. katile başkanı olarak, 5 otobüs ve 168 kişi ile Konya'dan hareket ettik. Adana, Gaziantep ve şanlıurfa yolu ile Habur'a, oradan da 16.12.1987/ arşamba günü gece saat   te Bağdat'a geldik. A'zamiyye'de otobüsleri uygun bir yere park ettirip otobüsten indik. 04:30'da ezan okundu. Peşinden sabah namazını İmam-ı Azam Camii'nde kıldık. Dıştan çinilerle kaplı olan miğfer biçimindeki kubbeli caminin mimari ihtişamı, fıkihta ekol İmam-ı A'zam'ın, içinde sandukası bulunan gümüşten türbesini kucaklayıp kanatları altına almıştı ve biz buradaydık. Müminlerin günlük ibadetlerini formüle eden z tın huzurunda ve yanındaydık. Bizi bağrına bastığını düşünüyorduk. Çünkü evindeydik, ev sahibimiz oydu. Biz de misafiri idik. Selam verdik, dualar ettik, edeple ve huzur içinde ayrıldık.

Başta, gönül sultanlarından Abdülkadir Geyl ni Türbesi ve Camii olmak üzere, ziyaret edilecek yerleri görmek için arabalara bindik. Taksi plakalı bir minibüs bize yol göstermek için önümüze düştü. Minibüsün sürücüsü genç bir kızıdı. İsmi Sar'ye idi. 18-20 yaşlarında idi.  st nde eski püskü bir ceket ve pantolon vardı. Başı açıktı. Ayakkabıları güneşte kalmış çarık gibi idi. Minibüsü de eski, kıyafetine uygundu. Ziyaretlerimizde bize çok yardımcı olmuştu. Cana yakın ve samimi idi. Ziyaretlerden sonra para vermek istedik ama almadı. Belli ki g nl  zengin, gözü toktu. Hiçbir şey dilemedi. Sadece elma istedi. Kafilede bulunanlarda da elma çoktu. Elma verdik. Çok sevinmişti.  at pat Türkçesiyle "Alma  ook gozel, Türkiye  ook gozel" derken gözleri dolmuş, duygulanmış ve minnettar tavırlarını sergilemişti. Yanındaki gençler,  eker alır diye sıkıca tutuyor, hasret yüklü duygularla koklayıp öpüyordu elmaları. Sanki avucundaki elma değil, en değerli mücevher "ELMAS" idi. Umreci hacılarımız da çok duygulanarak ülkemizdeki bolluktan dolayı Yüce Allah'a ş krettiler.

Hurafelerin Cazibesi

Aynı gün saat 13:00'de Kerbela'ya geldik. Hz. Hüseyin'in türbesini, yanındaki Ali Akber ile Ali Asğar'a ait sandukaları, 500-600 metre ileride Hz. Ali'nin oğlu Abbas'ın medfun bulunduğu minareli, kubbeli türbesini, diğer çocukları Cafer, Ebu Bekir, Osman, Abdullah, Muhammed, Fâdıl, Avn ve Avfı ziyaret ettik. En büyükleri Abbas, en küçükleri de Ebu Bekir'di. Hepsi, küçükken öldürülerek şehit edilmişler... Niye şehit edildiklerini bilen de yoktu.

Iraklılar, özellikle de kadınlar, türbelerin etrafında ağlayarak dönüyorlar, göğüslerini türbelere dayayıp hıçkırarak dua ediyorlar, türbeleri öpüp kokluyor, ellerini, yüzlerini sürüp dilek tutuyorlardı. Sebebini anlayamadık, ama iki erkek başlarının üstündeki boş tabutu türbenin etrafında dolaştırıyorlardı. Umreciler de onları görünce etkilenip aynı şeyleri yapmaya, hatta yerlere kapanmaya başladılar.

Uygun bir yerde umrecileri toplayıp türbelere karşı böyle davranmanın yanlış ve günah olduğunu anlatınca "Hocam onlar öpüyor, günah olsa, bunlar Arap, böyle şeyler yaparlar mıydı?" diye yapılanları tasvip eden sözleri söyleyince, türbelerde mum yakmanın, ip bağlamanın, sarılıp öpüp koklamanın hurafe olduğunu, hiçbir faydasının olmadığını, birer Fâtiha okuyup dua etmelerinin uygun olacağını söyledim. "Hocam burada yatanlar büyük insanlar. Bir Fâtiha yeter mi?" diye yaptıklarına sahip çıktılar.

Defalarca anlatılsa bile âdeta insanların genlerine kadar sinmiş hurafelerin dayanılmaz cazibesinden yine buralarda da kurtulamamıştık.

Bunun çaresi, dinin doğru bir şekilde ve ehil insanlar tarafından doğru yerde ve uygun zamanda öğretilmesi ve eğitiminin yapılması ile mümkündür.

Beceriksizliğin Faturası

16.12.1987 Çarşamba günü saat 20:40'da Suudi Arabistan gümrüğüne geldik. Konya- Ar'ar kapısı arasındaki mesafe 2023 kilometreydi ve 4 günde gelmiştik. Pasaport ve liste işlemleri bittiğinde, ertesi gün yani 17.12.1987/Perşembe günü saat 03.06 olmuştu. Bu sefer gümrük kuyruğuna girildi. İşlemler ağır yürüyordu, görevliler gidip yatıyordu. Bekle Allah bekle... Gece çok soğuktu. Çünkü çöller, geceleri dayanılmaz derecede soğuk olur. Bekleme salonu da yoktu. "Sabah olup âh bir güneş çıksa da ısınsak" diye söyleniyorduk. Görevliler işlerini umursamaz gibiydiler. Battaniyelere sarılarak dışarıda bekledik. Titreye titreye abdest alıp 04:10'da sabah namazını kıldık. Kapı sorumlusu Doğubeyazıt Müftüsü ile Ahmet Akkaya idi. Onlar çay yaptılar, içtik. Biraz içimiz ısınmıştı. Aslında onlar da üşümüş ve dertliyidiler. Sabah olunca kahvaltı derdine düşülmüştü. Herkeste bir telaş... Bu arada çay yapan umrecilerden birinin tüpü alev alınca bir panik yaşandı. Kaçışmalar, bağırıp çağrışmalar oldu. Battaniye

yok mu? diye bağıranlar vardı, fakat o soğukta kimse battaniyesini vermek istemiyordu. Tüpün sahibi de paniklediğı için battaniyesini bulup getirinceye kadar biraz zaman geçti ama üzerine battaniye atılarak t p s nd r l nce biz de rahat bir nefes aldık.

İşlemler ağır aksak yürüyordu. Sıradaki otobüsler sağı sola kaydırılarak t rlara geçiş veriliyordu. Sebebini de anlayamamı tık. “Eşya yolculardan daha mı önemliydi?” bilinmez. Otobüslerin tekrar sıraya girmesi için  of rlerde bir tela  ya anırdı. Benim kafilemdeki  of rlerden birini o kargaşa esnasında bulamadık. Otobüs yerinde kalsa sıraya girilemeyecekti. Ben hemen bir hamlede otobüsü çalıştırıp sırasını aldım. Nihayet sıramız geç de olsa gelmişti.

Otobüslerde ne var, ne yok bütün eşya indirildi.  antalar, valizler, bağı koliler a tırıldı. Görülecek şekilde sergilendi. Bazen eşyaları kontrol ediyoruz diye dağıtıyorlardı da. Umrecilerin üstlerini de aradılar. Zaten bir şey de yoktu ya. Otobüsleri didik didik aradılar. S k lebilecek yerleri s kt ler. Elektrikli kesici aletle   phelendikleri bazı yerleri keserek açıp baktılar.  of rlerin canı sıkılıyordu ne de olsa mal canın yongasıydı. İsyan edercesine karşı koymak ve engel olmak bo unaydı çünkü. Gümrük görevlileri, zaten yanlarına gidilse bile anlayış göstermeyecekleri belliydi. Otobüs kasalarının böyle tahrip edilmesine biz de  z l yorduk, ama yapacak bir  eyimiz de yoktu, sadece çaresiz seyrediyorduk. İçimizdeki buruklukla kutsal topraklara olan hasret, sevgi ve saygı duyguları, soğuk rüzgarların önünde savrulan kumlara karı ıyordu.  of rlerden biri: “Hocam umrecilerden 250 riyal toplayıp verirsek rahat geçeriz, yoksa bu rezillik ve mal düşmanlığı çekilmez, dayanamıyoruz” dedi.

Para toplanmasına ben sıcak bakmayınca kendisi gidip görevlilere sokularak içlerinden birine para teklifinde bulunduysa da az bulunduğu için kabul edilmediğini söyledi. Fazlasına da gücü yetmemi . Bunun  zerine Suudi görevliler o  of rden   phelenmi  olmalı ki kendisine ait otobüsün s kmedik, kesip bakmadık bir yerini bırakmadılar. Kafilenin son model 302 Mercedes otobüsü de oydu ve yepyenydi. Aslında tahrik vardı ve öfkeyi kabartan davranı lardı bunlar. Bütün bu sıkı aramalardan, kesip doğramadan sonra ayrıca k peğı dola tırarak kontrol ediyorlardı. Biz de seyrediyoruz. Umrecilerden biri duruma bakıp:

“-Hocam halimiz ne olacak?” deyince, ben de:

“-Ne olacağı  u köpeğin insafına kalmış. Uy  sturucu var derse yandık, yok derse kurtulduk” diye cevap verdim.

Allah’a   k r ki bir şey bulunamadı. İzin verildi. Herkes e yasının başına ko tu. Umreciler yitik malını bulanlar gibi sevinmi lerdi. Eşya alelacele yerle tirilince çantalara, valizlere sıgmadı. Evdeki gibi itina ile

yerleştirmeye de zaman yoktu. Bir an önce çıkıp gidin diye de sıkıştırıyorlardı. Bizim de beklemeye zaten tahammülümüz kalmamıştı.

17-18 saat, yani neredeyse bir gün olmuştu. Bu kadar uzun süre bir geçiş için gümrükte beklemek ise büyük bir kayıp... Ve büyük bir ayıp... Nihayet bir iki saat içinde yapılacak işlemler. Fazlası azaptı... Ruhlara dokunan, bedenleri inciten davranışlardı.

Çileli gümrük işlemleri sonunda saat 12.00'de gümrükten kurtulup, kutsal topraklara doğru yelkenlerimizi a tık. Kabe sevgisi, Ras lullah aşkı, mübarek toprakların cazibesi ve kokusu olmasaydı acaba bu  ileler çekilir miydi?

Bekletenler, ağır davrananlar, canın yongası mala zarar verenler, zaman kaybına sebep olanlar, mukaddes yolun yolcularını incitenler acaba pişman olup vicdanen kendilerini muhasebeye çekecekler miydi?

Dursun Ali şEKER

Muş İl Müftüsü

Osmaniye

 nal Aslan

Ne Olur Beni  ik yet Etmeyin

Sanırım 1994–1995 yıllarının baharıydı. İlçemiz Müftüsü Muhterem Hocam Recep ÇOBAN başkanlığında, ilçemizin en büyük eksiği olan İmam-Hatip Lisesi okulunu yapmaya karar vermiştik. Personelimizin büyük özveri ile çalışması ve halkında sağduyusu ile kısa zamanda İmam Hatip Okulu inşaatına ba lamı tık.

İlçe halkının katkılarının yetersiz kaldığı bazı dönemlerde civar il ve ilçelerinin kapılarını  alıyor, başkanlığın izniyle yardımlar toplamaya  alı ıyorduk. Mevla bizi asla yalnız bırakmıyor, hiç akla, hayale gelmeyen yerlerden yardımlar geliyordu. İlçemizdeki bütün insanlar bu onurlu davamızı sırtlanmıştı.

Bütün personelimizin bu İmam-Hatip davasına nasıl sırtlandığına şahit olmak bambaşka bir duygu idi. O dönemler yeni İmam-Hatip okullarının açılmasına izin verilmiyordu. Ancak hiç unutmuyorum bu davanın mimarlarından Mehmet AKKUŞ Hocam mağrur bir şekilde; ‘Arkadaşlar kupkuru bir binadan ibaret de olsa bu gurur tablosunu ayakta tutmalıyız. Olur ya bir gün birileri gelir a ılı ını yapar’ demişti.

Tem o yıllarda Recep ÇOBAN M ft m zden Hatay il merkezinden yardım toplamak için izin almıştık. M ft m z Hatay’a gidecek ekibe ben fakiri de yazmıştı. Kesin tarihini hatırlayamıyorum ama sanırım bahar mevsimiydi. Birkaç araçla yola çıkan ekibimiz, Nurdağı-İslahiye  zerinden Hatay’a ulaştı. M ft m z n önderliğinde daha önce adını duyduğum ancak pek bilgi sahibi olmadığım ‘Habibin NECCAR’ Hazretlerinin türbesini ziyaret ettikten sonra müftülük binasına gittik. Orada görev yapacağımız (yardım toplanacak) camiler belirlendikten sonra, ekibimiz görev yerlerine dağıldı.

Ben ismini hatırlayamadığım, biraz k  k ama çok  irin ve güzel bir camiye geldim. Oradaki görevliye; ‘Hocam müsaade ederseniz bugünkü

görevi bana bırakın. Kendi derdimizi kendimiz anlatalım. İnşallah daha hayırlı olurda bu kadar yoldan gelişimize değ r’ diye söyledim. Cami görevlisi hoca efendi; ‘Hocam elbette güzel olurdu. Fakat ben buranın görevlisi değ lim. Bende başka bir camide Müezzin-Kayyum g revindeyim. Hocamın izni bitinceye kadar vekaleten yerine bakıyorum. Zaten sende yapsan bende yapsam değ ş en bir şey olmaz. Genelde toplanan para bellidir. Zaten ilin mülki amirleri de burada namaz kılıyor. Olur ya ağızınızdan çıkacak olumsuz bir söz beni zor durumda bırakabilir’ dedi. Bunun  zerine ben bir sorun çıkmayacağını taahhüt ederek hocamın görevini aldım.

O gün namazdan sonra hutbeye çıktım, ama o ana kadar hiçbir yerde bu kadar heyecanlanmamıştım. O heyecanla, irticalen bir hutbe okuyarak, ş nları söyledim: “Cemaat. Biz Osmaniye’nin 10–15 bin nüfuslu, çok güzel ancak fakir ilçesi olan Bahçe’den geliyoruz. Yaklaşık 250–300 km’lik bir yolu teperek sizler ile dertleşmeye geldik. Bizim Bah eliler olarak yüreğimizde kanayan bir yaramız var. Bugün sizlerden kanayan bu yaramıza parmak basmanızı diliyoruz. Imam-Hatip Lisesi Okulu aşkımızı maddi ve manevi gücünüzle desteklemenizi istiyoruz.”

Hutbede daha da ileri giderek ‘Hatay ilinizde medfun bulunan Habibin NECCAR Hazretlerini ziyaret ederek hayır dualarını aldık. Bugün bize gerekli ilgiyi ve misafirperverliğı g stermezseniz, yarın öbür alemde sizleri Habibin NECCAR Hazretlerine ş kayet ederim’ deyip hutbeden indim.

Namaz bitmişti, dışarıya çıkıp, kutunun başında para toplayanların yanına gittim.   -beş dakika bekledikten sonra gayet güzel giyimli, halinden önemli biri olduğı belli olan, hoş yüzlü bir adam bana doğıru yaklaşıyordu. Hemen aklıma görevli hoca efendinin söylediğı ‘Mülki erkan burada namaz kılıyor’ sözü geldi. O anda, ‘Bu adam vali ya da o makamda biri’ diye düşündüm. Adam, bana gelerek: ‘Hocam, dillerinize sağılık. Çok güzel bir hutbe irat ettiniz. Allah razı olsun. Bahçenin neresinde görev yapıyorsunuz? Bahçe’de Recep ÇOBAN hocam mı m ft ?’ diye sorunca biraz rahatlayarak, sanırım bizleri ve Recep ÇOBAN Hocamı tanıdığını göre bizim camiadan biridir diye düşündüm ve özür dileyerek tanıyamadığımı söyledim. Adam, ‘Ben, Din İşleri Yüksek Kurul  yesi Mustafa Varlı’yım’ demez mi?

Hemen eline sarıldım, elini öpmeye müsaade etmedi. Simasını o zamana kadar hiç görmesem de hocamla gönüldaş olduğumuzu biliyordum. Ortaokul yıllarında ders kitabı olarak onun kitaplarını okurduk. Hülasa vedalaşıp Recep ÇOBAN hocama da selam alarak ayrıldık.

Görevli arkadaşlarla caminin avlusunda oturarak, toplanan paranın sayımını yapıyorduk. Biraz sonra, birinin bana dokunduğunu hissettim.

Sırtım balkonun yanından geçen yola dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Adam biraz sert dokunmuŐ olacak ki irkilerek dönüp baktım. Bir adam elinde bir miktar parayı uzatarak dedi ki; ‘Hocam şu parayı al. Üzerimde para yoktu. Gidip evden alıp, geldim. YetiŐemedim diye çok korkmuŐtum. Ne olur sizden ricam öbür alemde beni Habibin NECCAR Hazretlerine şikayet etmeyin.’

Adamın söyledikleri karşısında çok duygulandım ve bir kez daha anladım ki, Allah’a giden yol asla kesilmiyor. Bu samimiyetle, ihl sla yapılan okulları Allah elbette ki boş bırakmayacaktır.

O gün orada görevli arkadaşların söylediğine göre her zaman toplanan paranın dört katı para toplamıŐtık. Toplanan bu paralarla çok geçmeden okulumuzu eğitim ve öğretime a tık.

 nal ASLAN

Zeynel KaŐı Camii.
Bahçe/OSMANIYE

Samsun 1

İdris G l  ek

Çaldıran

İlk görev yerimdi. Çok  etin bir kıştı. Ömrümde hiç görmediğim bir kar manzarasıyla karşı karşıyaydım. Ne idealist duygularla yola çıkmıştım. Geçen zaman benden bir şey götürmemiştir; bilakis içimdeki vatan sevgisi gün geçtikçe daha da per inleniyordu. Gitmeseydim, görmeseydim acaba bu duygularım körelir miydi? Terör olaylarının had safhaya ulaştığı bir dönemde, 1992 yılının Mart ayında gittiğim ve ilk görev yerim olan Van'ın Çaldıran ilçesinden kim derdi ki gözü yaşı ayrılaca ım...

Karadeniz sahil şeridinin giriş kapısı konumundaki Samsun'un  arşamba ilçesinde doğup büyümüş, güzel vatanımın bana göre en güzel, en bereketli topraklarında yaşıyordum. Kendimi şanslı hissediyordum; ama bu beni mutlu etmeye yetmiyordu. Bir şeyler yapmalıydım. Herkes benim kadar şanslı olabilseydi keşke. Keşke herkes başını yastı a koydu unda huzur içinde uyuyabilseydi. Acaba bu gece evlerimiz basılacak mı? K y m z talan edilecek mi? Acaba bu sefer hangi sevdi imi kaybedece im? İşte herkes bu korkudan uzak yaşıyabilseydi. Yapılacak bir şeyler olmalıydı. Sonunda bir gün Rabbim bana böyle bir şans tanıdı. Van'a atanmıştım. Oradaki insanımın dertlerine ortak olacak, onlarla a layacak, onlarla gülecektim. Aldı ım eğitimin tohumlarını ilk orada ekecektim. Onlara faydalı olacak, körpecik evl tlarına Allah ve Resulünü anlatacak, bu imanla vatan ve millet sevgisini kazandıracaktım. Varsa cahillerine yol gösterecek, yoldan sapmışların gözündeki perdeyi aralamaya  alışacaktım. Henüz 20 yaşındaydım. Tüm bunları gerçekleştirmek için gerekli cesaret ve azmi kendimde fazlasıyla görüyordum.

Yaşadığım yer ile Çaldıran arasındaki fark sadece co rafî koşullardan, mezhep farkından, gelenek ve göreneklerden ibaret değildi. Asker ve korucu her an tetikte, insanlar tedirgin, insanlar yılmış... Örgütten her gün olumsuz haberler ve tehditler fısıltı gazetesiyile kulaktan kulağa yayılıyordu. Tabi bu durum beni de tedirgin ediyordu. Yılmamalıydım. Yılmayacaktım. Onların istediği de bu değil miydi? İnsanları yıldırıp pes ettirmek, teslim

alarak her istediklerini yapttırmaktı. H lbuki onlar bile bu işin birer maşasıydı. B L-PARÇALA-YUT. Bu vatan hepimize yetiyordu. Sadece dış mihrakların kirli emellerine  let ediliyorduk. Onlar dağlarda birilerinin maşası olduğunun farkında değildi. Farkına vardıklarında ise her şey için ep y artık çok geç oluyordu. Mehmet iğimiz ise bu oyuna yenik düşmemek için can veriyordu. Benim gibi devletin değişik kademelerinde görev almış birçok vatan evl dı da oradaydı. Biz zoru seçmiştik. Pes etmeyecektik. Buralarda yaşayan insanlarımızın da en az diğer bölgelerdeki insanlarımız kadar eğitilip öğretilmeye ihtiyaçları ve hakları vardı.

Henüz 6–7 yıllık bir mazisi ile yeni il e olmuştu Çaldıran. Merkezinde bir cami ve Kuran Kursu’nun olmayışı büyük eksiklikti. Halk bu ihtiya ı karşılamak adına camii inşaatına başlamış; fakat madd  yetersizlik inşaatı yarıda bıraktırmıştı. Bize belediye binasının zemin katında bir yer tahsis edilmişti. Bir meslektaşımla daha çocukları okutmaya başlamıştık. Onlara Allah’ın kel mını öğretmek, Peygamber (s.a.v) Efendimizin o mübarek hayatını onlara anlatıp öğretebilmek en doyumsuz vakitlerimdi. Her gün Kuran-ı Kerim, siyer, ibadet derslerinin yanına ilâhî dersi adıyla bir bölüm daha ekledim. Çocuklar bu bölüme daha bir ilgi duydular. şu veya bu şekilde dillerine yerleşmiş kötü sözcüklerin yerini Allah ve Resulünün isimleri almıştı. Bu gelişmelerden veliler de memnun kalıyordu. Çevredeki olumsuzlukları ve yalnızlığımı öğrencilerimle paylaşıyordum. Onlar da bana dünyalarını  arak yalnızlığımı çalıyorlardı. Artık onların yöresel dillerini de öğrenmeye başlamıştım.  ğrencilerimle kurduğum yakınlık bunu daha da hızlandırmıştı. Bunu en çok Seyithan adında asla unutmayacağım öğrencime borçluyum. O da diğerleri gibi  alışkan ve azimliydi. Kısa zamanda Kuran’a geçmeyi başarmıştı. İlçe halkının çoğu köy destekli, küçükbaş hayvan besiciliği ve koruculukla geçimini sağlıyordu. Seyithan’ın babası da korucuydu. Gün geçtikçe aramızdaki bağ güçleniyordu.

Mehmet iğimiz terörle mücadelede operasyonlarını sıklaştırdık a örgütün halka baskı ve tehdidi artıyor, arkadaşlarının öcünü alacaklarını, ilçeyi basacaklarını haber ediyorlardı. Halk korku içindeydi ve nihayet kötü haber gelmişti. İlçe yasa bürünmüştü. Kursa gittiğimde  ğrencilerimin ağzını âdeta bıçak a mazken, ardımdan içeri giren Seyithan’ın gözleri kan çanağına dönmüştü. Tepkisini ağlayarak dile getiriyordu. Içinde bulunduğu duruma isyan ediyordu. Bu nefretin ne zaman biteceğini, ne zaman huzura ereceklerini soruyordu. Babası ve amcasının korucu olmasından dolayı her an yürekleri ağızlarındaydı. İlk  nce Seyithan’ı sakinleştirip, öğrencileri etrafıma topladım ve onlara atalarımızın kahramanlıklarından bahsettım. Onlardan da kahraman olmalarına dair bir söz alarak üzerimizde oynanan oyunlara  let olmamaları konusunda onları uyardım. O an elimden başka

bir Şey gelmiyor, ancak çocukları aydınlık geleceklerine kavuŐturmak için görevimi yerine getirmeye çalışıyordum.

YaŐanılan hadise hi birimizi yıldırmamıŐ; aksine iyice kenetlenerek g  lenmiŐtik. H diseden 2–3 gün sonra başta tabur komutanımız, kaymakamımız, ilçemizde görev yapan müdürlerimiz, M ft  Bey ve din görevlisi diğer arkadaŐlarımızla baskına uğrayan köye taziyye gittik. Köy okulunda Kuran-ı Kerim ve mevlit programı düzenledik. Halka hiçbir zaman yalnız olmadığını, devletimizin tüm kademeleriyle yanında olduğunu hissettirmiŐ olduk. Düzenlenen madd  yardımlarla oradan ayrıldık.

M ft  Bey ilçedeki yarım kalmış camii inşaatı için bizleri harekete geçirdi. Öncelikle maaŐlardan destek verilecekti. Devamında bir yol haritası çizdik. İlçe halkından başlayıp memleketlerimize kadar yardım organizasyonu düzenledik. Herkes gidip memleketinde de yardım toplayacaktı. Tabi bağıŐlar makbuz karŐılığında alınıyordu. Memleketime geldiğimde geçimini pazarcılıkla sağlayan babamla işe koyulduk. Komşu ilçelere de (Salıpazarı-Ayvacık-Terme) gidip bağıŐ topladık. O günün Őartlarında yüksek bir mebl   elde ederek ikinci memleketim  aldır n'a döndüm. Sevin liydim, gururluydum. M ft  Bey yaptığı toplantıda herkese üzerine düşen görevi yerine getirdiği için teşekkürlerini sunarken, en yüksek mebl   benim getirdi imi dile getirdi. Ben de bu vesileyle bu organizasyona emeği geçen  arşamba ve diğer komşu ilçelere teşekkür ediyor, Rabbimin bu sadaka-i cariyelerini karŐılarına getirmesini diliyorum.

Günler su gibi akıp giderken  aldır n'daki hizmetim annemin rahatsızlığı nedeniyle sona erecek ve memleketimde devam edecekti. Artık vedalaşma zamanıydı. Bu benim için çok zor olacaktı. Burada hiç unutmayaca ım insanlarla tanıŐmıŐ ve kaynaŐmıŐtım.  evrem beni u urlamakta zorlanmıŐtı, ben ise vedalaŐmakta. Buradan sevgi ve dualarla u urlanıyordum.

Memleketime vardığında her Şeye kaldığım yerden devam edip Açıköğretim Fakültesi'ni bitirdim. Dört yıllık bir   renimden sonra vatanı görevimi yapmak için önce İzmir; sonra da Muğla Marmaris'e yol aldım. Burada Türkiye'nin her yerinden Mehmet i imiz bulunuyordu. Orada Van'dan arkadaşlarla tanıŐtım ve onlara  aldır n'dan bahsettim. Zaten hiç unutmadı ım yeri bir kez daha anıyordum. Onlardan diğer b l kte  aldır n'dan bir erin bulunduğunu   rendi im an duygularıma h kim olamadım. Ona haber gönderip tanışmak istediğimi ilettim. Bir gün anons edildim. Ziyaretçi yerine gittiğimde karşımda bana p r dikkat bakan, baktıkça ŐaŐıran bir delikanlı bulunuyordu. Evet, bu oydu. Seyithan'dı. Gözlerime inanamadım. Tabi o da. Kader bizi yıllar sonra yeniden karŐılaŐtırmıŐtı. Hem de asker ocağında. Artık asker arkadaŐıydık. Onunla

sık sık buluſup hasret giderirken günlerin nasıl geçtiğini anlamadık. Bana hala orda benden bahsedildiğini ve unutulmadığımı anlattı. Ben de onları unutmamıſtım. Öyle bir delikanlı olmuſtu ki Seyithan, yıllar önce bana söz veren ocuk, verdiği sözü tutmuſ, tam bir vatan evl dı olmuſtu. Allah ve Resulünü seven bir vatanperverdi. Bu manzara beni öyle mutlu etmiſti ki anlatılması çok zordu. Görev aſkıyla gittiğim Çaldıran'da eğittiğim çocukların haberini almak, onları görmek meslek hayatımda aldığım en büyük  d l md . Ne yazık ki bu güzellik de diğerleri gibi kısa s rm ſ ve tezkeresini alan Seyithan'la bir kez daha vedalaſmıſtık.

Yaſadıđımız rastlantılara aldanmamak gerekir. Hepsinde birer mucize saklıdır. Yıllar önce isyan edip ağlayan çocuğa imanı aſılarken, onu karſımda imanı bütün bir kul ve vatan evl dı olarak görmek tarifi imk nsız bir gururdur benim için.

Bu vesile ile tüm meslektaſlarıma nice güzel hatıralar ve vazifeler dile-rim. Rabbim yar ve yardımcıları olsun.

İdris G lecek

SAMSUN

Samsun 2

Abdülkerim Kaya

Sevgi ve Hoşgörünün Getirdiēi İyilik Güzellik ve Başarılar

Allah'a şükürler olsun 38 yıllık görev hayatımın 9 yılı yavru vatan Kıbrıs, Almanya ve Fransa'da insanlarımıza hizmet etmekle geçti. Yüce Allah'ımızın izni ve yardımıyla beni oralarda da hizmette başarılı kıldı. Binlerce öğrenciye yurt içinde ve yurt dışında Allah, Peygamber, İslam ve Kur'an sevgisini öğretmeyi nasip etti. Kur'an Kurslarında, liselerde ve camilerdeki yaz Kur'an Kursları'nda gençlerimize İslam'ı öğretmeyi Rabbim bana lütfetti... Yurt içinde ve yurt dışında başarı için bazı basit gibi görünen zamanları iyi deēerlendirerek hizmette başarıyı yakalamış olduēumu hiç unutmam.

Mesela Konya'da bir camiye yani atanmıştım. Camii  ıkışı adamın birisi, kalabalıktan birini göstererek: "Hocam, bu hep namazı akılı başka yerde olarak kılıyormuş, hep içini gücünü düşünüyormuş. Namazda çok dikkatli deēilmiř. Çok  abuk kılıyormuş. Ne dersiniz, namazı kabul olmaz deēil mi?" deyince "Arkadaşlar, namazımızı Yüce Allah'ı görür gibi kılmak gerekir. Unutmayalım ki, kulun 'Ya Rabbi, Ya Rabbi' diye yalvarması Yüce Allah'ın 'Buyur kulum buyur, seni sevdiēim ve razı olduēum kullarıma dahil ettim' demesi gibidir. Allah'ımız bizi en çok sevendir. İbadetlerimizi noksanlarıyla kabul buyuracaktır. Birde namazda elimizde olmadan aklımızdan geçen şeylerden Rabbimiz bizi sorumlu tutmuyor" demiştim. şöyle bir cemaate baktım, cemaatin gözlerini sevinç ve mutluluk kaplamıştı. Ve o günden sonra camii cemaatinin hayli artmış olduēuna bizzat şahit olmuştum.

Yine Samsun'da vaizlik yaparken, camii cemaatinin çok artmasına sebep olan şu hatıramı da hiçbir zaman unutamam. şöyle ki, K rs de "Allah'a kullukta dikkatli olalım" konusunu anlatmıştım. İbadet ve itaat üzere olanların ebedi kurtuluşa ereceklerini, ebedi saadet yurdu olan cennetle m k fatlandırılacaklarını anlattıktan sonra, şöyle bir kıssa ile dersime son vermiştim.

“Kardeşlerim eskiden bir padişah varmış, bir gün baş vezirine; ‘Son zamanlarda bana bir haller oldu, bende namaz niyaz, dua ve ibadet sevgisi azalmaya başladı. Günahlar ve kötülükler işleme istek ve meyilim fazlaştı. Falan yerde bir İslam alimi var. Onu davet edin de öğütlerinden biraz istifade edelim’ demiş. O âlim de davete icabet ederek gelmiş. Padişah son zamanlardaki durumlarını anlatmış. İslam âlimi de ‘Padişahım eğer müsaadeniz olursa şu parmağınızdaki yüzüğe bir kelime yazdırmak istiyorum’ demiş ve yüzüğe büyük harflerle ‘SONRA NE OLACAK?’ cümlesini yazdırmış. ‘Padişahım, bütün altın ve mücevherler sizin olsa, bütün mevki ve makamlar sizin olsa, Sonra Ne Olacak? Sonu ölüm ve ahiret yolculuğu değil mi? Dünya önemlidir, çünkü ahiretteki ebedi saadet yurdu cennet bu dünyada kazanılır’ demiş ve padişah o eski ibadet, dua, namaz ve niyaz sevgisini yeniden tekrar kazanmış. Bundan ibret alalım da ‘SONRA NE OLACAK?’ öğüdünü hiç unutmayalım.”

Cemaatin arasında bu kıssa hayli yaygınlaşmış ve cemaatin sayısında gözle görülür bir şekilde artma olduğuna şahit oldum. Aradan aylar geçtiği halde gençler, orta yaşlılar ve yaşlılar karşılaştıklarında, selamdan sonra, ‘SONRA NE OLACAK?’ ‘SONRA NE OLACAK?’ ‘SONRA NE OLACAK?’ diye birbirlerine sorduktan sonra başka sohbetlere geçtiklerine şahit olmuştum.

Hayatım boyunca hiçbir zaman unutmadığım hatıralardan birisi ise, yurt dışındaki camiide yine 150’ye yakın erkek ve kız öğrenci okutuyordum. Onlara çok kıymet ve değer verdiğimi ve onları çok sevdiğimi anlattım. “Ben sizi bir öğrenci gibi değil, bir küçük kardeş gibi, birer evlatlarım gibi görüyor hepinizi çok seviyorum. İslami ve Kuran’ı öğrenmek çok önemli. Eğer İslam’ı ve Kuran’ı öğrenir de yaşarsanız, Yüce Allah sizleri üstün ve başarılı eyler, kalplerinizi ve gönüllerinizi İslam’a açar. İslami ve Kuran’ı öğrenip yaşamamanın sonucunda ebedi saadet yurdu olan cennetini nasip eder. İslamı ve Kuran’ı öğrenmemenin ve yaşamamanın sonucunda ise çok büyük pişmanlık, hüsrana, zillet ve aşağılanma vardır. İslam’ı ve Kuran’ı öğrenmek ise çok üstün, çok şerefli ve başarılı olmaya sebeptir. Yüce Allah: “Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” buyurur. Sevgili Peygamberimizde: “Sizden hayırlılarınız Kur’an-ı öğrenen ve öğreteninizdir” buyurmaktadır. Şu yabancı gurbet ellerinde imanımıza, dinimize ve Kur’anımıza sahip çıkalım. Biz Elhamdülillah Müslüman’ız. Bu çok şerefli durumumuzu hiçbir zaman unutmayalım” şeklinde anlattım.

Dersten dağılan öğrencilerden biri diğerine, “Sen geçen sene çok az geldiğin halde neredeyse derslerde bize yetiştin. Maşallahın var” deyince. “Geçen seneki hocanın bağarmaktan, azarlamaktan, aşağılamaktan, tehdit ve dövmekten başka bir işi yoktu. Bu hocamız, yüksek okul mezunu, bilgi-

li, tecrübeli, ihl sl , bize hep sevgi ile yaklaşıyor. Çok güzel sözler söylüyor” demişti. Ve aralarındaki bu konuşmalardan aklıma o an, gönüller sultanı Yunus Emre’nin  u sözleri gelmişti: “Sözü bilen kişinin, yüzünü ak eder bir söz. Sözü pi irip yiyenin, i ini sağ eder bir söz. Söz ola kese savaşı, söz ola bitire ba ı, söz ola ağulu a ı. Yağ ile bal eder bir söz...”

Fransa’da yurt dışı görevimde iken hiç unutamadığım şöyle bir hatıram daha vardır. Karayolu ile İtalya  zerinden Paris’e varmı tık. Gecenin hayli ilerlemiş bir saatinde bizleri gideceğimiz şehirlerden gelen karde lerimize tanı tırmı lardı. Ho be ten sonra arabalara bindik, görev yapacağımız  ehre gidiyorduk. Ben hep dikkatli ve d   nceliydim. Bir ara o    cemaatten biri, “Hayli acıkmı tır hoca efendi, iki saattir yoldayız.  uraya duralım getirdiğimiz tavuk ve yiyeceklerden yiyelim” şeklinde konu unca: “Ben buraya yemek yemek için ve kendime hizmet ettirmek için gelmiyorum. Ben size hizmet edeceğim, ben zaman zaman da inşallah sizlere elimden geldiği kadar ikramlarda da bulunacağım. Yeter ki hep beraber İslam’ı ya ayalım. Çocuklarımızı imansızlık yangınından kurtaralım. İman ve Kur’an sevgisini onlara öğretelim, öğretmeye hemen bir an önce ba layalım” deyince taksidekiler hayretle birbirlerine baktılar ve benim bu sözüm kısa zamanda oradaki bütün Türk karde lerimize ulaştı. Ve orada görev yaptığım müddetçe daha önce hiç camiye gelmeyen birçok Türk kardeşlerimiz camiye gelmeye ba lamı , daha önce sadece 12  ğrenci okutulan camide, 150’yi aşkın öğrenciyi okutma şerefine nail olmuştum. Bu sevgi ve ho g r n n getirdiği iyilik, güzellik ve ba arılardan bir tanesidir diye d   nm  t m.

Yine hiç unutamam yurt dışı görevinde Diyanet beni bir camide g revlendirmi ti. Ben Yüce Allah’ımızın “Sevgili habibim sen anlat, sözlerinin tesirini kalplerde biz meydana getireceğiz” Ayet-i kerimesini ve Sevgili Peygamberimizin “Kolayla tırınız, zorla tırmayınız. M jdeleyiniz, nefret ettirmeyiniz” Hadis-i  erifini düstur edinerek teravihlerden bir saat önce vaaz ediyordum. Birkaç teravih sonra camimizin i i, altı ve avlusu kadın erkek ve gençlerle dopdolu hale gelmişti. Dördüncü teravihten sonra idi. Hayli geniş olan camii lokalinde bir masada birkaç cemaat oturuyorduk. Bir ara dernek başkanı birisine şöyle seslendi: “Ey komünist. Bahri gel buraya!” diye. Ben bu adama şöyle bir baktım, gayet temiz giyimli, kravatlı, 35 ya larında bir kimse idi. Masamıza geldi, oturdu. Ben “Arkada ımızı  zd n, komünist dedin. Bu karde imiz, hiç öyle kom niste falan benzemiyor” deyince Bahri; “Bunlar hep bana komünist deyip duruyorlar hocam” dedi. Ben, “Kardeşim, bak sen komünist falan değilsin. Allah  yle olmaktan da korusun. Asla komünist olamazsın da. Hatta ben şimdi anneni babanı sorsam belki hacıdırlar” diye söyledim. Bahri, “Hocam annem ve babamın

hacı olduklarını nereden biliyorsun?” diye sordu. “Tahminen söyledim. Sen Yozgatlıyım, demiştin. Yozgat’tan ve annesi babası hacı olandan asla kom n st olmaz, sen bal gibi M sl mansın” deyince Bahri; “Hocam sen böyle dedin ya, Allah’ım ve şu arkadaşlarım şahit olsun ki her akşam çevremdeki bütün kom n stleri teravihe getireceğim” dedi.  evresinde sayılan ve itibar gören Bahri, “Haydi kom n st arkadaşlar, hepiniz camiye” der ve bütün gençleri camiye doldururdu. Hatta uzun saçlı ve acayip bıyıklı gençlerle camimiz dolardı. Bir gün cemaatin biri “Hocam, söylesen de uzun sa  ve acayip bıyıklarını kesseler. Camiye gelirken kendilerine çeki düzen versinler” diye söyleyince, “Ben onlarla uygun bir biçimde konuşurum” diye söyledim.

Gençlerin bir arada olduğu bir zamanda, “Bizim Türkiye’imizde sizin gibi sa , bıyıkları çok uzun olan gençlerimiz var. Camiye gelin de sa  ve uzun bıyıklarınız o kadar önemli değil” deyince bazısı: “Hocam ben bu şekilde yaşamayı seviyorum” derken, birisi de: “Hocam ben bu şehrin futbol takımının ileri üçlüsünde oynuyorum, beni herkes uzun saçlı olarak tanıyor, onun için sa larım uzun” dedi. Ben de; “Abdest ve namazınıza dikkat edin. En önemli olan şey budur” diye söyledim. Bu konuşmadan sonra gençler camiye hiç aksatmadan gelmeye devam ettiler. İşte bu da Allah’ın izniyle sevgi ve hoşgörünün getirdiği iyilik, güzellik ve başarılardan birisiydi.

Yavru vatan Kıbrıs’ta hizmet yaptığım yıllarda da, Sevgili Peygamberimizin: “Din  ğ tle ayakta durur”, yani din anlatıla anlatıla, Allah, Peygamber, din, iman, Kur’an, ibadet, namaz, dua sevgisi kuvvetlenir. Anlatılmaya anlatılmaya insan bu kutsal değerlerden soğur gider manasındaki uyarısının büyük bir hakikat olduğuna bizzat şahit olmuştum. Söyle ki;

Kıbrıs’ta kaldığım yıllar boyunca eğitim ve  ğretim seferberliği ilan etmiş durumdaydım. Gazi Magosa Merkez Lala Paşa Camiinde vaazlar veriyor, liselerde din derslerini okutuyor, camilerde ve Kur’an Kurslarında yüce dinimizi canla başla anlatmaya çalışıyordum. Hiçbir zaman unutamadığım 1986 yılının Ramazan ayında Lala Paşa Camii’nde vaazlarıma devam ediyordum. Camiinin, namazın, Allah’a kul, Peygambere  mmet olmanın öneminden bahsediyor. Dinsiz hiçbir milletin varlığını devam ettiremeyeceğinden ve dinsiz hiçbir kimsenin mutlu olamayacağını anlatıyordum. Camide yapılan dua ve ibadetlerin Allah’ımız tarafından mutlaka kabul edilip, asla ret olunmayacağından ısrarla üzerinde duruyor, Cuma, teravih, kandil ve bayram namazlarının manevi yaşantımız ve birlik ve beraberliğimiz için çok önemli olduğunu vurguluyordum.

Hiç unutamam, teravihten önceki her vaazımda: “Müslüman olan kardeşlerimize söyleyin, Allah’ın affı ve rahmeti Kadir gecesinde, cuma namazında ve bayram namazlarında camideki Müslümanların  zerinedir. Bunlar çok önemli zaman dilimleridir. Artık Bende Müslüman’ım diyen bu namazları camide kılmalıdır. Onun Müslümanlığına diğer kardeşleri de şahit olmalıdır” diye ısrarla hatırlatmış durmuştum. Bir de baktık ki Cuma ve teravih namazlarında camii cemaatimizin hayli artmış. Hatta bayram namazında da Kıbrıs’ımızın o en büyük camisi olan Lala Paşa’nın içi ve avlusu cemaatle dopdolu olmuştu. Allah’a şükür  cizane bizim ısrarlı ikaz ve  ğ tlerimiz meyvesini vermişti. Kırk yıldır orada hizmet vermiş olan müezzin Salahi Efendi: “Ben Kıbrıs tarihinde bu kadar cemaate ilk defa şahit oldum. Elhamdülillah bu Allah’ımızın bir l tf d r. Allah’a şükürler olsun” demişti ve bana da dönerek, “Hocam Müslüman olan bayram namazına gelmeli, diğer kardeşleri orada onu görmeli” şeklindeki ikazınızın neticesi bu kalabalık cemaattır” demişti. Bende o bayram günü o yaşlı hoca efendinin o sözünden dolayı çok sevinmiş ve kendi kendime: “Allah’a şükürler olsun. Allah’ın izni ile bu sevgi ve hoşgörünün getirdiği iyilik, güzellik ve başarılardan diğer biridir” diye şükrettim.

Aslında uzun görev hayatımda birçok yurtiçi ve yurtdışı hatıralarım daha vardır. Fakat hiçbir zaman unutamadığım şu birkaç hatıramı da arz etmeden geçemeyeceğim. Yurtdışında Türklerin bir arada olduğu lojmanlar vardı. Sık sık orayı ziyaret eder, oradaki çocuklara ikolatalar verir, hal hatır sorardım. Yine bir gün o bölgeye giderken, baktım karşıdan Türk çocukları bana doğru koşuyor. Amcaları, dayıları olmadığım halde koşa koşa gelip boynuma atılıyorlardı. Bende tek tek hal ve hatırlarını soruyor, onları neşelendirmeye çalışıyor bazen de Türk  rf ve adetlerini öğrenmeleri için elimi  pt r yordum, imanın ve İslam’ın şartlarından soruyordum. Bir ara çocuklar elimi öptü ve sağ tarafıma geçtiler. O sırada 1.5 yaşındaki bir ocuk, d şe kalka yanıma geldi. Abisi gibi benim elimi öptü, orada bulunan annesi: “Hocam bu ocuk ilk defa bir yabancının elini öptü, o da sizin eliniz. Allah sizden razı olsun. Bu ocuklarımızı her zaman ziyaret edin. Gerçekten burada çok garipler” dediğini, Sema isimli 5 yaşındaki bir kız çocuğu ise, “Hocam akşam ellerimi açtım da, Ya Rabbi ne olursun yarın hocamız bu tarafa gelsin diye Allah’a dua ettim” dediğini, çok zaman çocukların anne babalarını dahi bana şikayet ettiklerini de hiç unutamam...

Yurtdışı hatırası denince Atom Fiziği Profesörü olan Prof. Dr. İskender Hikmet’i hatırlamak ve O’nu rahmetle anmayı kendime bir görev sayıyor ve Yüce Allah’ın Onu cennetiyle, cemaliyle m k fatlandırması için Allah’a dua ediyorum. Lille  niversitesi’nde atom fiziği okutmak üzere

atanmış ve bir hafta benim misafirim olmuştu. Kendisi çok dindar, çok ihl slı ve çok dürüst bir kimse idi. Allah, Peygamber sevgisi çok büyük ve çok kuvvetli bir imana sahipti. Hiç unutamam hastaneye yattığına dair bana telefon açmıştı. Hemen ziyaretine gitmiştim. İki gün sonra ameliyat olacağını söylemişti. Ameliyat günü Kur'an -ı Kerim ve dua kitabı elimde hastane odasına girmiştim. Bana, "Hocam az önce doktor geldi. Bana, senin ameliyatın önemli, kritik bir ameliyat. Dolayısıyla eğer istiyorsan papaz efendiyi çağıralım sana telkinde bulunsun, şu çekmecede İncil var. İstersen oradan bazı bölümler oku, moralini daha yükseltir. O zaman bende ona: "Ben Müslüman'ım, şimdi bizim hocamız gelir. Bana Kur'an ve dua kitabı getirir, dedim. Birkaç dakika sonra sen içeri girdin hocam" diye söyledi. Ameliyatı başarılı geçince çok sevinmiştik. Fakat takdir-i ilahi Isparta'daki feci uçak kazasında, iki genç evlat ve gözü yaşlı çok dindar bir hanımefendi bırakarak Allah'ın rahmetine kavuştu. Böyle bir güzel insanın arkasından Fatihalar okumak O'nu rahmetle anmak hepimizin; Müslüman dindar bir kardeşimize önemli bir görevimizdir diye düşünürüm.

Sonuç olarak, çalışmak bizden, başarı ve hidayet Yüce Allah'tandır diyoruz.

Abdulkerim KAYA

arşamba Müftülük Vaizi
SAMSUN

Sivas

Ay seg l Güler

Din Görevlisi ve Toplum

1998 tarihinde e imin Sivas Divri i İlçesine naklen atanması nedeniyle Divri i Süleyman A a Camiinde fahri olarak Kuran öğretmeye ba ladım. Kuran  ğretimi sırasında coğrafi olarak, dine olan ihtiyacın fazla olmasından dolayı  ğretim sırasında çok titiz davranmam gerekiyordu. Süleyman A a Camiinde görev yaparken talebelerimin sayısı günden güne  o alıyordu. Öğrencilerim arasında orta öğretimde okuyan Aynur Dernek adlı talebem, büyük bir azimle gelerek Kuran Kerimi öğrendi ve başarılı oldu.

Divri i M ft l   'n n hazırlamış olduğu Kuran Kerimi güzel okuma ve bilgi yari masında dereceye giren Aynur, bir çeyrek altın ile birlikte çeşitli hediyeler kazanmıştı. Ertesi gün derse annesi ile gelerek hediyelerin benim hakkım olduğunu, hediyeleri almamı istediler. Ben ise ‘‘Kızınızın yari mayı başarıyla kazandığını, bu hediyelerin kızının hakkı olduğunu’’ söyledim. Bir din öğreticisi olarak  ğrencimle gurur duydum, dinime bir ailenin kazanılmasına neden olduğum için Allah’a   k r ettim.

Bu talebemin annesi bundan sonra bize daha sık olarak gelmeye ba ladı. Bir gün kendisinin rüya gördüğünü ve rüyasında ise yüzünün sa  tarafında Hz. Muhammed (s.a.v) isminin yazılı olduğunu, karşıya geçmek istediği ırma ın yeşil renkte aktığını gördüğünü söyledi. ‘‘Bende Kuran-ı Kerim öğrenmek istiyorum. Bana da öğretir misiniz?’’ dedi.  a ırmı , bir o kadar da duygulanmı tım.

Öğrencimin annesi Alevi olduğu için camiye gelmeye çekiniyordu. Diğer talebeler, Alevi olduğu için onunla aynı ortamda eğitim görmek istemiyorlardı. Talebelerime durumu anlattım. Bu insanların da topluma kazandırılarak, dini bilgilerinin tamamlanması gerektiğini söyledim. Böylece camide ve mahallede bir kayna ma meydana geldi, Bu talebem Kuran-ı Kerim’i öğrendi ve bir hatim yaptı. Talebelerimle birlikte evinde hatim duasını yaptık.

Onun böyle başarılı olması mahalledeki diğer bayanlarında Kuran öğrenmesine vesile oldu. E i ise hayvancılıkla u ra ıyordu. Sık sık beni

ararak, hal ve hatırımı soran  ğrencilimin annesi, Kur'an öğrendikten sonra yaşamlarının daha mutlu ve huzurlu olduğunu belirterek, daha önce fakirken Kuran öğrendikten sonra işlerinin açıldığını ve süt mandırası kurduklarını anlattı.

Allah'ım! Dinimize hizmette Kur' anın hadimi olmamızı, sınırsız Kuran hizmetin de bir tuğlada bizim olmamızı nasip eyle Yarabbi...

Ayşegül GÜLER

SİVAS

Zonguldak

Tünay Toprak

Dostum;

Şafak sökerken şöyle bir bak dünyaya. Dünya artık dünkü dünya değil. Her şey bir adım daha ileride. Yeni gelişmeleri, yeni tasarımları yakalayamaz oldun. D ne kadar eski sevdaları konuşurken şimdi çoluk çocuğa karı mı sın. Buhranlara kapılıp ta sürüklenme hoyrat r zg rlarda. Geride bıraktıklarına bir bak. Memnunsan yaptıklarından istikbale de öylece y r . Memnun değilsen şayet, kafanı yırtıkla-s k kle yorma,  unu bil ki zararın neresinden dönersen k rdır. Ardında gülücükler saçan, seni her zaman hayırla yad eden ge mi sin olsun.

Ziya Pa a "Ayinesi i tir kişinin lafa bakılmaz" diyor. Lafın az, için çok olsun. Ellerin cebinde sanal tahttan tebessümle izleme insanları. Sende bir omuz ver, gövdeden su alan gemiye. Unutma ki batan gemiyi ilk terk eden fareler, son terk eden ise kaptandır.

Çağımız teknoloji çağıdır. Teknolojiye uyum sağlamak şarttır. Zamanı teknolojiyle anlamamız ve algılamamız gerekir. İçinde bulunduğumuz toplumu yönetmemiz, teknoloji "aracı" ile olmalıdır. Bu aracın direksiyonunda mutlaka aracı kullanabilen biri oturmalı; araç dış ve i  etkenlerden sıfır hasarla çıkmalıdır. Sürücü bu kutsal yolculukta hasarı sıfıra indirmeye gayret göstermelidir.

Bilişim ve internet bizim için hedef kitleyle yolumuzdaki dikenleri temizlemek demektir. Peygamberimiz "Ya öğreten, ya öğrenen, ya dinleyen ya da ilmi seven ol; be incisi olma hel k olursun." diyor. Bilgi ve iletişim dünyasında bizim de yer almamız gerekmektedir. Bu dünya bize aydınlık yarınları getirecektir. Bilgi dünyasına ne kadar yakın olursak, toplumun  ifresine de o kadar yakın oluruz. Akademisyenlerden tutun da  ift sinden çobanına kadar toplumun büyük bir kesimini kucaklamı  oluruz. Bilgi ve iletişimin enerjisi, değişimi ve gelişimi tetiklemelidir. Böylece bilgi akışı büyük bir yelpazeye yayılacaktır. Kumbaraya attığımız her bilgi bize gelecek olarak geri dönecektir.

Bilgi akışı toplumun en dindarından en ateistine kadar ulaşmalıdır. Bilişimle bilgiler güncellenmeli, en yeni bilgiler sıcak sıcak zihinlerimize kaydedilmelidir.

Toplumdaki kutuplaşma diyalogsuzluğun bir ürünüdür. İletişimde empatiye daha fazla sempati duymalıyız. Kullanacağımız cümlelere hatta kelimelere dahi dikkat etmeliyiz. Neyi nerede nasıl konuşacağımızı iyi bilmeliyiz. Toplum içinde konuşurken bireye değıl genele konuşmalıyız. Birini öven diğere s ven bir anlayıştan uzak durulmalı; iletişimsizliğe sıfır tolerans gösterilmelidir. “Sırrını söyleme dostuna dostunun dostu vardır” sözünü dikkatle hayatımıza uygulamalıyız. Kişisel sorunları  zmede yardımcı olurken k r, sağır ve dilsiz gibi davranılmalı dışarıya sırlar sızdırılmamalıdır.

Davranışlarda yumuşak huylu olunmalı; yıkıcı değıl yapıcı bir tavır sergilenmelidir. Sorun değıl;  z m n bir parçası olunmalıdır. K  klerle konuşurken  ocuk diliyle, büyüklerle konuşurken de onların diliyle konuşulmalıdır.

Öfke, diyalog kapısının arkasında saklıdır; kişı bu kapıyı  rterse bilsin ki o odada öfkeyle yan yana kalmıştır. Fikri veya zikri hoşuna gitmedi diye bir kimseyi kaybetme tasarrufun olmamalıdır. “Dinde zorlama yoktur, sen zorba değılsin” mesajını iyi okumak ve anlamak gerekir.

Dini gelecek kaygısı ilk önce din görevlilerini ilgilendirmektedir. Bu geleceğin seyrini, hızını ve duraklarını elbette ki din görevlileri belirleyecektir. Dinin kuşaktan kuşağı yolculuğı r tarlı ise istasyonlarda sorun çıkacaktır. Bu yolculuğı emniyete almak için önce alt yapılar hazırlanmalı, kaliteli personel yetiştirilmeli ve yolculuk bilgili, deneyimli makinistler ile yapılmalıdır. Ulaşım yolları günlük takip edilmeli, ulaşım saatleri ve yerleri güncellenerek olası kazaların önüne geçilmeli, toplumun geleceğı ve gidişatı için somut projeler üretilmelidir.

Toplumda bir yangın çıkmışsa, önce bu taşın altına ellerini sokmayanlar yanacaklardır.

Toplum gelenek ve göreneklerine bağılı bir yapıya sahiptir. Bu dinamikler dine müdahale etmemelidir; ama dini motifleri bu dinamiklerin herhangi bir yerine koyabiliriz.

Eğlenceli bir düğünü yok saymak yerine, duayla süslemek orada dinin varlığını gösterir. Din görevlisi cenazelerde olduğı gibi düğünlerde ve doğıumlarda da toplumun içinde yük olan taraf değıl y k alan taraf olmalıdır.

Kederli günlerde de sevinçli günlerde de en  nde olmalıdır. Ayrımcılık yapmamalı, kendisi gibi olmayanı  tekileştirmemelidir. Kucağını toplu-

mun her kesimine a malı onları sımsıkı sarmalıdır. Siyaset yapmamalıdır. Unutmamalıdır ki, siyaset devleti yönetenlerin i idir.

Yirmi birinci yüzyılın sosyal argümanlarından biri de imajdır. G rsel olarak temiz ve  ık giyim, hitabet olarak az ve öz nutuk ve de insan ilişkileri imajın sermayeleridir. Toplum, giyiminden oturup kalkmasına, konuşmasına hatta kullandığı kokuya kadar din görevlisini dikkatlice s zer ve izler. Din görevlisi sarımsak kokusuyla bir topluma girse, isterse allame-i cihan olsun onun hitabeti o toplum için eziyet veren ve can yakan anlamsız bir nutuktan başka bir şey olmaz. Toplumunu monoton bir yaşamdan gün ışığına çıkarıp onları iyiye ve güzele yönlendirmek yine din görevlisinin görevidir. Toplumun ruhunu d  lerle süslemek gerekir. D  ler uzanamadığımız yerde değildir; uzanamadığımız yerde ya ayamadan ardımızda bıraktıklarımız vardır.

Bir kişiye kırgınsanız bir m ddetliğine el ele tutu un ve sonra birbirinize bir bakın. Birinin yaşantısını anlayamıyorsanız, onu  aya veya bir yemeğe davet edin. O da sizi davet ettiğinde sizde ona gidin. Sofrasında bulunanlardan paylaşın, i ti i sudan tadın; d   nlerine, cenazelerine katılın. Bakın, bir müddet sonra o insanı kendiniz kadar tanıyacaksınız. Neye sevinip, neye  fkelenene ini iyi bileceksiniz. Hayatı farklı tatlarıyla ya ayacaksınız. Unutulmamalıdır ki, farklılıklarımız zenginliklerimizdir.

Darmada ın olan hayatlar yaşamın içindeki insanlara bir ibrettir. Bu hayatları insanlara Allah'ın bir cezasıymı  gibi sunmak haksızlıktır. Yaşamın bizzat kendisi olan sebep sonuç hikayesiyle bırakın başkaları ilgilensin!!!

Din görevlisi bir pazarlamacı, bir TV programcısı gibi olmalıdır. İnsan değişimi ve hareketi sever. Her zaman aynı şeyi duymak, aynı şeyi yemek ve aynı çizgiler içinde sıkı ıp yaşamak insanı yeni arayışlara doğru sürükler. Din görevlisi toplumu yönetirken mahpus a ası gibi değil de krizi çözen yepyeni dini formatlar üreten ve toplumun ihtiyaçlarını karşılayan örnek bir insan olmalıdır. Toplumun aya ına at k ste i gibi takılmamalı, "Kolayla tıran, zorla tırmayan, müjdeleyen nefret ettirmeyen" bir yaklaşım içinde olmalıdır. Ayıp ı, g nah ı ve yasakçı bir yaklaşımla toplumla araya setler çekilmemelidir.

Din görevlisi adaletli olmalıdır. En yakın kom usuyla en uzak kom usuna aynı seviyede davranmalı, toplumda gerilim ve fesata fırsat vermemelidir. Toplumun değerlerini g vur terazisi yerine mizan terazisiyle tartmalı,  n yargılı davranmamalıdır. Suda eriyen  eker gibi toplumun hayatını renklendirmeli ve tatlandırmalıdır.

Din görevlisi, din fukarası olmamalıdır. “Yarım doktor candan, yarım hoca dinden eder” demişler. Din görevlisi bilgi yönünden donanımlı olmalı, halkın ihtiyaçlarına cevap verebilmelidir. Söylediği sözlerle yaptığı eylemler çelişmemeli; toplumda “hocanın dediğini yap, gittiği yoldan gitme” sözünü s yletmeyecek şuura sahip olmalıdır.

Din görevlisi misyon ve vizyon sahibi olmalıdır. Misyon k fesiyle taşıdığı sır a yükünü sabır ateşiyle eritmeli ve vizyon ruhuyla üfleyip yeni tasarımlarla en güzel çeşm-i bülbülleri toplumun hizmetine sunmalıdır.

Dinin hedefi toplumun huzur ve mutluluğunu sağlamaktır. Dinin merkezinde güzel ahlak vardır. İlk emri “Oku” olan bu din, kız çocuklarını da eğitimin ve sosyal hayatın vazgeçilmez bir parçası yapmıştır.

Bir g l isen bülbül konar  alına, sen   l isen karga konar dalına...
Daima veren el ol, alan olma, zehir zıkkım katma kamu malına...
D nleriniz gazel, bu günleriniz özel, yarınlarınız güzel olsun...

Tünay TOPRAK

şehler Köyü

Çaycuma/ZONGULDAK

Düzce

Mustafa Akbaş

Din Görevlisi ve Toplum

Din: Allah'ın, insanlara Peygamberleri aracılığı ile gönderdiği bir sistemdir. Bu sistem, akıl sahiplerini kendi istekleri ile dünyada huzur ve saadete,  hirette ise sonsuz mutluluğa ulaştırır.

Dinin gayesi; bize yaratılışımızın amacını, Allah'a karşı yükümlü olduğumuz görevleri  ğretir. İyi ile kötüyü, doğru ile yanlışı tanıtır ve iyiye ulaşmanın yollarını gösterir. Din insanı ruhen yükseltir, ahl ken olgunlaştırır. Fertlerin birbirlerinin haklarına saygılı olmalarını ister ve uyulması gereken hak ve görevleri belirler.

Din, Yüce Allah'ın bir kanunudur ve birtakım sağlam hükümlerin kutsal bir mecmuasıdır. Allah bunu, peygamberleri aracılığı ile insanlara ikram ve ihsan, buyurmuştur. Bu kanun, insanları hayırlı olan şeye götürür. İnsanlar, bu Allah kanununun buyruklarına kendi güzel irade ve arzuları ile uyduk a, doğru yol üzerinde bulunur ve hidayete ermiş olurlar. Hem dünyada, hem de ahirette mutluluğa ve selamete kavuşurlar.

Dinler başlıca    kısıma ayrılır. Birincisi: Hak dinlerdir. Bunlar yukarıdaki tarife uygun olanlardır. Yani Yüce Allah tarafından konulup, peygamberler aracılığı ile insanlara bildirilen dinlerdir. Bunlara " lahi ve Semavi" dinler de denir.

Hazret-i  dem'den Hazret-i Isa'ya kadar gelen bütün mübarek peygamberlerin insanlara bildirmiş oldukları dinler, iman esaslarında bir olup yalnız bir Allah'a iman etmeye dayalı iken, bunlar sonradan bozulmuş ve asılları kaybolmuştur. Allah-  Teâlâ en son ve en yüce Peygamberi olan Hazret-i Muhammed'i (s.a.v) bütün insanlara peygamber olarak göndermiştir. Onun aracılığı ile de hak dinlerin en sonu ve en mükemmeli olan İslam dinini kullarına ihsan ve ikram etmiştir. İşte bugün yeryüzünde hak din olarak kıyamete kadar yaşayacak olan ve Cenabı hakkında Kuran-ı keriminde buyurduğu gibi "Allah katında tek din İslam'dır." (Al-i İmran: 19)

İkincisi; Asılları değişmiş ve bozulmuş olan dinlerdir. Bunlar, yukarıda söylendiği gibi asılları bakımından birer gerçek din iken sonradan bozulmuş, ilahî niteliklerini kaybetmiş olan dinlerdir. Yahudilik ve Hristiyanlık gibi...

Üçüncüsü; Batıl dinlerdir. Bunlar, asılları bakımından da gerçek din ile ilgisi bulunmayan dinlerdir. Bu dinler, birtakım milletler tarafından ortaya konmuş olan uydurma inançlardır. Bunlarda akla ve mantığa uygun olan bazı hükümler bulunsa bile kuruluşları itibarıyla ilahî olmak şerefinden yoksun olup hiç bir bakımdan din kutsallığını taşımazlar. Ateşe, yıldızlara ve putlara tapan milletlerin dinleri bu türdendir. Budizm, Caynizm, Hinduizm, Taoizm, Mecusilik gibi...

Allah-ü Teâlâ, ilk peygamber Hz. Âdem'den (a.s) itibaren, her bin senede peygamberler vasıtası ile insanlara bir din göndermiştir. Bu peygamberlere Resul denir. Her asırda, en temiz bir insanı peygamber yaparak, bunlar ile dinleri ve insanları (toplumu) her bakımdan kuvvetlendirmiştir. Peygamberler insanlara yol gösterici olarak gönderilmiştir. İnsanların böyle yol göstericilere ihtiyacı vardır. Çünkü insanlar kendi akılları ile Allah'ın varlığını anlayabilirlerse de O'nun yüksek sıfatlarını kavrayamazlar. Allah'a nasıl ibadet edileceğini, ahiret hayatını ve burada kimlere mükâfat verileceğini, kimlerin ceza göreceğini, dünya ve ahiret mutluluğunun nasıl kazanılacağını bilemezler. İşte, bu gerçekleri insanlara öğretmek, dünya ve ahirette mutlu olmanın yollarını göstermek için Yüce Allah Peygamberlerini görevlendirmiştir. Günümüzde ise bu sorululuk, bu görev ise hiç şüphesiz ki Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından görevlendirilen din görevlilerine (İmam-Hatib) verilmiştir. Tarihten bu günümüze kadar var olan Hak veya Batıl her dinin bir görevlisi, öğreticisi ve temsilcisi olmuş, hahamların, papazların olduğu gibi Dinimiz olan İslam'ında temsilcileri, din görevlileri imam- hatiplerdir.

Din görevlisinin adının 'İmam' olarak kullanılmaya başlaması İslâmiyet'in ilk yıllarına rastlamaktadır. Bilindiği üzere İslâmiyet'te ilk imam sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v) dir. İmam ve din görevlisi olgusu Osmanlı Devleti'nin de ilk yıllarında hemen yerini almıştır. Kur'an-ı Kerim'de yedi defa tekil, beş defa da çoğul olarak geçen "İmam" kelimesinin bu ayetler doğrultusunda ifade ettiği anlam "numune, model, işaret, örnek ve rehber" dir. Günümüzdeki fonksiyonu itibarıyla imam, insanların önünde duran ve onlara din konusunda önderlik eden ve mescit veya başka yerlerde cemâate namaz kıldıran kimseye denir.

İslam'ın ilk dönemlerinden itibaren camiler; ibadetgâh olma özelliklerinin yanı sıra eğitim-öğretim, mahkeme, misafirhane, resmi daire gibi fonksiyonlar da icra etmişlerdir.

Görevleri sadece namaz kıldırma ile sınırlı olmayan fedak r ve cefak r din görevlileri ise, olağanüstü bir toplumsal dinamiklik fonksiyonu icra etmektedirler. Din görevlisi, içinde yaşıadığı toplumun önderidir.  nderliğinin gereği olarak da hal, hareket ve davranışlarıyla beraber yaşıadığı insanların önündedir ve onlar için önemli bir örnektir. Prensip ve ilke sahibidir. Din görevlisi, içinde yaşıadığı topluma rehberlik eder. Çoğu Müslüman'ın aklına takılan şeyleri ilk olarak yanı başındaki caminin hocasına sorar. Bu sorulara muhatap olacağını bilen cami görevlileri de vatandaşların kendileri hakkındaki bu güzel teveccühünü boşa çıkartmaz; çözüm üretici ve yönlendirici sıfatıyla cemaatine yardımcı olur. Din görevlisi, dini temsil ettiğinin farkındadır. Bu yüzden, dinle çatışan, ters düşen, dine uygun olmayan hiçbir tavır ve davranış içinde olmaz; olmamaya çalışır.

Nitekim din ile ahl k ayrı düşünülemez. Ahl k ve davranışlar açısından da insanımız için bir model teşkil eden cami görevlisi örnek kabul edilip rehberliğinde hareket edildiği takdirde yanlışların azalacağını tarihe bakarak söylemek mümkündür. Mesel , i ki, kumar, zina gibi topluma çok önemli olumsuzluklar katan hususlarda imamın örnek alınması demek, toplumu bu olumsuzluklardan bertaraf etmek demektir. İmamı  rnek aldığı için i ki içmeyen, kumar oynamayan, zina yapmayan kimse toplumu bunların sebep olduğu zararlardan korumuş olur. Bu da imamın topluma değer katması demektir. Düşünün bir kere her Müslüman mahallesindeki caminin imamını yaşıayışı ile örnek aldığı zaman toplum kaç türlü olumsuzluktan kurtulacak. Ayrıca namaz kılmak, oruç tutmak, hastayı ziyaret etmek, cenazeye katılmak, büyüğe saygı, k c ğe sevgi göstermek, temizliğe, doğruluğa  zen göstermek, vurgun, soygun, hırsızlık, kapkaç yapmamak gibi nice güzelliklere de sebep olacaktır. Herkes din görevlisinin hem dediğini, hem de yaptığını bir yapsın göreceksiniz ki toplumun ahl k seviyesi yükselecektir. Bilindiği gibi Kur'an-ı Kerim'in ve Hz. Peygamberin sünnetinin doğru bir şekilde anlaşılmamasını ve yaşıanmasını sağlamaya çalışmak, dinimizin de karşı durduğu hurafelerin inançlara bel  olmaması için gerekli tedbirleri almak, halkımızı bid'at ve hurafeler konusunda sağlıklı bir şekilde bilgilendirmek Anayasal bir kurum olan Diyanet İ leri Başkanlığı mensuplarının en önemli görevleri arasında yer almaktadır. Din görevlisinin öncelikli olarak görevi halkı aydınlatmak olduğuna göre din görevlisine halkımızın ihtiya ı var demektir. Topluma din hizmeti sunmak ve toplumu din konusunda aydınlatmakla yükümlü olan din görevlilerin, insanların inançlarına müdahale etmek gibi bir görevi yoktur. İslâm geleneğinde, üzerinde bütün Müslümanların uzlaşmış olduğu bilgilerin doğru bir biçimde, bid'at ve hurafelerden arındırılması, dine ait olanla, tarihe, kültüre ve geleneklere ait olan ögeleri ayırt edecek doğru din bilgisinin istekli olanlara aktarılması gibi bir yükümlülüğü vardır." İşte bu ve

benzeri ayet ve Peygamber uygulamalarına dayanarak toplumun din görevlisinden mahrum bırakılmamasının önemini bir kere daha ortaya çıkmıştır.

Doğduğumuzda kulağımıza ezan okuyan, nikâhımızda bize dua etmekte öncülük eden. vatani görevini yapmaya giderken dua ile yola koyan ve Allah'a uğurlanırken bizi Allah'a ısmarlayan din görevlisinin değerinin bilinmesi ve bu değeri aşındıracak davranışlardan uzak durulması da çok büyük önem arz etmektedir. Unutmayalım ki, tarih boyunca dünyaya gelen bütün insanların hayatında da din adamları, dini temsil etmekle görevlendirilen kimseler her zaman olmuş, değerli ve güvenilir kabul edilmiştir.

Din görevlisi, sadece birtakım dini görevleri yerine getirmekle yetinmez. Bunun yanında halkın içine girer, onlarla kaynaşır, dargınları barıştırmada, kişiler arasındaki problemleri çözüme kavuşturmada etkin bir rol oynar. Böylece toplumda bir barış ortamının oluşmasına katkı sağlamış olur. Cemaatin durumunu göz önünde bulundurarak hutbe ve vaazlarını hazırlar. İfrat ve tefritten uzak, eğitici-öğretici, uyarıcı, sevdirci, müjdeleyici, kötülüklerden sakındırıcı ve toplumu bütünleştirici ifadeler kullanır. Sürekli bir biçimde, birlik ve beraberlik, sosyal dayanışma ve bütünleşmeyi sağlayıcı, kolektif bir şuuru ortaya çıkarıcı ve toplumsal uzlaşmayı canlı tutucu sözlere yer verir.

Din görevlileri vaazlarda kişilerle uğraşmaz. Örneğin, "Sizi gidi, Ramazan müslümanları!", "Oruç tutmayanlar, camide ne işiniz var!", "Beş vakit kılmayan cumaya da gelmesin", "Futbol oynayan Hz. Hüseyin'in başıyla (kafasıyla) oynar" gibi iğneleyici, ürkütücü ve akla mantığa aykırı ifadelerden kaçınması ve insanların bazılarını cennete, bazılarını da cehenneme gönderen, en ufak bir hatadan dolayı münafık ve kâfir damgalarını vuran ve İslam'ı zorlaştıracı ve öcü gibi gösteren bir adam rolüne girmemelidir. Çünkü bilir ki, İslâm kolaylaştıracı, barışçıl, her şeyde orta yolu tavsiye eden ve aşırılıklardan uzak olan bir dindir.

Din görevlisi gerektiğinde bulunduğu çevredeki halkın maddi ve manevi problemleriyle de ilgilenir ve camilerimizin çevre ile irtibatını sağlar. Hatta bu bağlamda: camisinin alt yapısının müsaitliği oranında, halkın yararlanabileceği organizelere öncülük eder ve halk-cami diyalogunu daha da pekiştirir. Ev hanımları ile çocuklara yönelik yararlı programlar düzenler ve camiye adeta halka açar. Ayrıca insanların, her türlü derterini anlatabildikleri, sır saklayan, güvenilir bir karaktere sahip olma noktasında da din görevlileri halkın en rahat ulaşabildikleri kişilerdir. Yaz-kış demeden kendilerine tanınan yetki ve sorumluluklar dâhilinde büyüklerimize ve çocuklarımıza Kur'an öğreten ve dini rehberlik yapan yegâne topluluk din görevlileridir. Din görevlilerinin ülke genelinde toplumun bütün

kesimlerine yönelik olarak gerçekleştirdikleri ve giderek yoğunluk kazanan sosyal, kültürel ve sportif faaliyetlerin yanında,  evre bilinci oluşturma, insan hakları, eşitlik, hoşgörü, sevgi ve barış gibi evrensel değerleri pekiştirme yönünde her türlü çaba göstermektedirler.

Hadis-i şeriflerde buyrulduğu gibi; Toplumun içinde iki grup insan vardır ki onlar bozulmadan toplum bozulmaz ve onlar düzelmeden de toplum düzelmez. Bunlar ulema ve  meradır.  mera en küçük makamdan en büyük makamda bulunan yetkili kimselerdir. Ulema ise tüm aydınlar, yani  limler ve din görevlileridir. Cenab-ı Hak ilmi insanlar arasından çekip çıkararak almaz; fakat  limleri alarak ilmi alır; böylece ortalıkta âlim kalmayınca da insanlar cahil önderler edinirler. Bu kimseler kendilerine sorulan sorulara karşılık bilmeden fetva vererek hem kendileri sapıtırlar, hem de başkalarını eğri, sapık yollara sürüklerler. Kısacası toplumumuz ulema ve ümeranın hak, hukuk ve dini kurallara uymayışı sebebiyle bozulur. Toplumun huzursuz olmaması ve bozulmaması için İslam'ı bilen ve uygulayan din görevlisi ve devlet adamları yetiştirmemiz gerekmektedir.

Camilerde gerçekleştirilen; dini, kültürel ve sosyal içerikli, etkinlikler ile din görevlilerinin yüklendiği misyon ve taşıdıkları sorumluluklar hakkında vatandaşlarımızı aydınlatmak amacıyla Diyanet İşleri Başkanlığı; 1986 yılından beri her yıl Ekim ayının ilk haftasını ‘‘Camiler Haftası’’ olarak kutlarken, 2003 yılından itibaren bu haftayı ‘‘Camiler ve Din Görevlileri Haftası’’ olarak ilan etmiştir.

Her din görevlisinin hayatında, cami cemaat arasında birçok anekdotu olmuştur. Benimde hayatımda da ibret aldığım ve unutamadığım birçok hatıram var.

Bir gün ikindi namazına kısa kollu tişört giymiş bir delikanlı geldi. Namazdan sonra yaşlı bir hacı o gence  ıkışarak, ‘Sen nasıl böyle kısa kollu bir tişört ile namaz kılarırsın. Senin namazın olmadı’ diyerek, kaba sözlerle delikanlıyı azarladı. Ben de o hacının yanına giderek yaptığı hareketin yanlış olduğunu, nasihatın kaba şekilde değil de kibarca, kişiye kırmadan, incitmeden, nasihat edilmesi gerektiğini anlattım. O delikanlı 15-20 gün camiye gelmedi. Yaptığım araştırma sonucunda, o delikanlının hacının yaptığı hataya kırıldığını, üzüldüğünü hatta darıldığını öğrendim.

Aradan bir ay geçmişti. Bir  ğle namazı vaktinde caminin kapısı açıldı, birde baktım ki, o hacı amca ile delikanlı yan yana geliyor. Hacı amca yaptığı hatanın farkına varıp o gencin gönlünü almayı başarmış. Hacı amcanın davranışı sayesinde delikanlı cami cemaatine devam etmeye başladı. Aradan birkaç gün geçtikten sonra hacı amca yanıma gelerek; ‘Hoca efendi beni uyarıp, yaptığım hatadan dönmeme vesile olduğun için teşekkür ederim’ dedi.

Bir diğ er hatıram ise, Şu an görev yaptığım merkeze bağlı 45-50 hanelik köye ait. Köye ilk geldiğim zaman cami cemaati 2 kişiye geçmiyordu. Bunun nedenini merak edip, araŐtırma yaptığım zaman, köyün alt ve üst mahalle diye ikiye bölündüğünü öğrendim. Bu durumu ortadan kaldırmak için ilk önce köyün gençleriyle iliŐkiye geçtim. Onlarla dini sohbetler ederek kısa zamanda namaza baŐlattım. Daha sonra aynı Şekilde köyün büyükleriyle tanıŐarak, sohbet etmeye başladım. Böylece gençlerin babaları az da olsa camiye gelmeye başladılar.

Köy halkının camiye gelmesini sağladıktan sonra köydeki ayrımcılığı ortadan kaldırmak için köy mevlidi adı altında yemekli bir program düzenledim. Bu mevlidi geleneksel hale getirerek her yazın başlarında yapmaya başladık. Çok Şükür o köy mevlidi adı altındaki yemeği hazırlamalarında birbirleriyle ister istemez muhatap oldular ve zamanla o insanlar farkına varmadan kaynaŐıp, muhabbet kurmaya başladılar. Kısa zamanda da ikiye ayrılan köy halkı barıŐtı ve cami cemaatinde hızlı bir Şekilde artış oldu.

Bir gün Yaz Kursu'nda sınıfta tatlı tatlı din dersi anlatırken sınıfın en  alıŐkan kızı ayağa kalktı: 'Hocam, Şimdi Allah-u Te la bize günde beş vakit namaz kılmamızı mı emrediyor? Bunu hepimizin yapması farz ve zorunlu mu oluyor?' diye sordu, Bende sakın sakın: "Tabii yavrum, her insanın ve sizin gibi büyümüŐ çocukların da, beş vakit namazı kılmaları Allah'ın kesin emridir, mutlaka herkes gibi sizin de kılmanız gerekir..." diye cevap verdim. O zaman o zeki ve terbiyeli kız: "O halde size söz veriyorum hocam, ben bu görevlerimi bugünden itibaren düzenli bir Şekilde yapacağım..." dedi. Bende: "Aferin, çok doğru bir iş yapmış olursun yavrum" diye memnuniyetimi belirttim.

Ancak, kızın zengin ailesi ve batı kültürü ile yetişmiş mühendis, profesör babası bu işe karşı  ıktılar: "Sen k   ks n" demiŐler, olmamıŐ. "Allah'ın senin ibadetine ihtiya ı yok!" diye kandırmağa çalıŐmıŐlar, olmamıŐ. Gelip bana baskı yaptılar, olmadı. Sonunda dini bilgileri anlattım, öğrettim diye çocuklarını camiden alıp, uzaklaŐtırdılar.

Aradan uzun zaman geçti. Ben o  alıŐkan öğrenciden göz yaŐartan, yürek burkan, dokunaklı bir mektup aldım. Kızcağız, mektubunda Şöyle diyordu: "Sevgili hocam, beni sizden haksız yere koparıp ayırdılar. Sizi çok seviyorum ve size verdiğim Őeref sözümü de hiç unutmadım. Din  görevlerimi hâlâ muntazaman bir Şekilde yapmağa devam ettiğimi iftiharla belirtmek isterim..."

Mustafa AKBAŞ

BAYBURT

Almanya

Kenan Tunç

Avrupa'da Vatan Elçisi Olmak!

Birçok din görevlisi meslektaşının hayallerini süsleyen yurtdışı sevdası benim de yıllar sonra gurbete çıkmama vesile oldu. Büyük bir çaba ve gayretten sonra Cen b-ı Hak nasip etti, dört yıllığına Almanya'nın Hannover iline bağlı Herzberg denen k  k bir kasabasına tayinim  ıktı. Buraya gelişimin ilk yıllarını, özellikle ilk aylarını unutmam mümkün değildir. Burada yaşadığım tecrübeleri elbette herkesle paylaşmak isterim. Ancak ben bunlardan sadece birini ele almak ve onu aktarmak istiyorum. O da bize yüklenen misyon ve sorumluluğu sabırla sonuna kadar kullanma heyecanıdır. Bu misyon sadece mihrab, minber ve k rs yle sınırlı değildir. Maalesef cami içerisine sıkıştırılmış bir görev anlayışı burada bir nesli yok olma eşiğine getirmiştir. Gurbetin soğuk, bazen çekilmez yüzünü yaşarken, görev bilincimiz ve onun verdiği heyecan bütün kara bulutları dağıtmakta, önümüze yeni ufuklar açmaktadır. Bir din görevlisi olarak ben bu gurbet diyarında kendimi vatanımın buradaki en büyük temsilcisi olarak görüyorum. Bu nedenle de görevimi asla dört duvar arasına sıkıştırmadım. Çünkü ben sadece camiye gelen    beş ihtiyaşın değil burada yaşayan bütün vatandaşlarımızın görevlisiyim. Işte bu nedenle burada yaşadığım her dakika, inancı ve dünya görüşü ne olursa olsun bütün vatandaşlarımızla ilgilenmeye, onları dinlemeye ve sorunlarına çözüm üretmeye çalıştım.

Avrupa'da üzerinde durduğum en önemli konu dini değerlerimize olduğu kadar milli kimliğimize de sahip çıkmak olmuştur. Bunu gurbete çıkmayan bilemez. İnsan buralarda vatanındaki her şeyi  zl yor. En başta da bayrağını, ezanını, okullarını, camilerini... Ben buradaki çocukları da k y mdaki çocuklar gibi gördüm hep. Örneğin kendi k y m olan  aycuma Kalafatlı köyü ilkokulunda neler oluyorsa burada da onlar olsun istedim... Oradaki  ocuklarımız hangi şarkıları söylüyorsa buradakiler de söylesin, hangi oyunları oynuyorlarsa bunlar da aynı oyunları oynasın istedim. Yani ben k  k bir Anadolu olarak gördüm buraları ve Anadolu'da bir köy gibi hayal ettim hep. Çünkü bu çocuklar da bizim, bu insanlar da bizim insanlardı. Bunların da kalbi Türkiye sevdasıyla atıyor, uzaklarda da

olsalar buralarda Anadolu'dan bir parça, bir can olarak yaşıyorlardı. Ama bir tek farkları vardı: Cennet vatanda yapılan o güzel faaliyetlerden mahrum olarak yaşıyorlardı. Buraya geldiğimde gördüm ki çocukların ne 23 Nisan, ne Cumhuriyet bayramlarından haberleri vardı. Aslında ocuk bayramı diye bir Şeyi duymuşlardı, ama hepsi o kadar. Anne babaları biliyorlardı aslında. Çünkü onların biroğ  Anadolu'nun çeşitli okullarından okuyup gelmişlerdi buralara. Köylerindeki okul yıllarını çok  zl yorlardı; ama iş işten geçmişti bir kere... O günler çok ama çok gerilerde kalmıştı artık. Onları en çok  zen Şey ise çocuklarının bu güzel duygulardan ve Türkiye'de kutlanan o güzel bayramlardan yoksun olmalarıydı. Televizyonlardan izliyorlardı sadece... Yurtdışı görevimin ilk aylarında fark ettim bunu...

Camilerde bugüne kadar sadece dini vaazlar verilmiş, mevlidler okunmuş buralarda. Ama milli gelenek ve g reneklerimizde yaşatılmasına dair pek bir Şey yapılmamış. Çocuklar öylesine boş bırakılmış ki neredeyse ana dillerini bile konuşamaz hale gelmişler. Girdiğim derslerde en fazla üzerinde durduğ m Őeylerden biri de onlara güzel Türkçemizi öğretmek oldu. Türkçe metinler okuttum onlara, şiirler öğretip şarkılar s ylettim. İstiklal marşımız ise zaten olmazsa olmazlarımızdan oldu... Hiç unutmuyorum, buraya gelişimin daha ilk günlerinde çocuklarla yaptığımız bir derste hayal kırıklığına uğradım. Çocuklar İstiklal Marşımızı bilmiyorlar, Mehmet Akif Ersoy' u zaten tanımıyorlardı. "Eyvah" dedim kendi kendime. Bir Türk ocuğ n n kendi İstiklal Marşını bilmemesi ne kadar acı, ne kadar acı...

Yaptığımız bu ilk derslerden birinde ocuklara İstiklal Marşını yazdırdım. Onlara İstiklal Marşımızın ne anlama geldiğini anlattım. Hayatlarında böyle sözler duymamış gibiydiler. Anlattıklarımı büyük bir dikkatle dinliyorlardı. Burada şanlı tarihimizden bahsedip her birimizin o kahraman ecdadın torunları olduğ muzu söyledim. Ben anlattıkça yavrularımızın geçmişimize olan sevgisi ve vatan aşkı arttıkça artıyor, her birinin yüzünde gülücükler açıyordu. Dersin sonunda onlara yarınki derse İstiklal Marşını bir dosya k ğıdına güzelce yazıp öyle gelmelerini söyledim.

Ertesi günü görmenizi isterdim. Çocukların ellerinde dosya k ğıtları, heyecanla bana gösteriyorlardı. Aman Allah'ım o da ne? Her biri İstiklal Marşımızı o kadar güzel yazmışlardı ki dosya k ğıtlarına, anlatamam. Sadece yazmakla kalmayıp bir güzel de boyamışlar, s slemişlerdi. Dosyaların arka tarafına da bayrağımızı çizmişlerdi minik elleriyle. O gün ne kadar da duygulanmıştım! Hele bu şanlı marşımızı hep beraber g ftesiyle beraber okuduğ muzda vatanıma olan hasretim bir kat daha artmış ve duygularıma

Ve beklenen gün gelmişti. Artık günlerden 23 Nisan'dı. Camimizin bahçesini bayraklarla, balonlarla ve çeşitli süslerle donattık. Çocuklar cıvı cıvıldılar. Vatandaşlarımız bu güzel güne adeta akın etmişlerdi. Türkiye'de yaşadıkları bu doyumsuz zevki burada da yaşamanın mutluluğu içindeydi hepsi. Yaklaşık iki yüz kadar vatandaşımızın yanı sıra Alman  ğretmen ve öğrencileri de bu güzel etkinliğimize katılıp programı baştan sona kadar hayranlıkla izlemişlerdi... Almanya'nın Harz denen bu bölgesinde ilk defa bizim sayemizde kutlanan 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve ocuk Bayramı birbirinden güzel faaliyetlere sahne oldu... Hep beraber coşkuyla okuduğumuz İstiklal Marşı ile başladık programa. G zyaşlarımı tutamadım bu güzel marşımızı okurken. ocuklarımıza ve vatandaşlarımıza baktım. Büyük bir gururla okuyorlardı hepsi. Bu ne büyük bir mutluluktur benim için, anlatamam. Vatanımın semalarında çan ve şerefle dalgalanan ay yıldıızlı bayrağım geldi gözlerimin önüne, cennet vatanım geldi. "İşte" dedim kendi kendime, "İşte dünyanın neresine gidersek gidelim, biz her yerde Türk oğlu T rk z. Ne yapılırsa yapılsın, ne edilirse edilsin Türk milleti her zaman ve her yerde tarihine, kültürüne sahip çıkacaktır." İşte bu duygular içinde okuduk İstiklal marşımızı. Bitişinde de vatandaşlarımızın alkış tufanı koptu. İnanın bu alkışlar milletimiz için, vatanımız ve bayrağımız içindi. Düşünün, aycuma'nın bir köyünde değilsiniz. Almanya gibi bir Hristiyan ülkesinde ve o ülkenin küçük bir kasabasındasınız. En önemlisi de vatanınızdan kilometrelerce uzaklarda, bir başka  lkedesiniz. İşte bütün bunları düşündüğünüz zaman, milli duygularınız coşuyor ve g zyaşlarınızı tutamıyorsunuz. Hele o çocukların okudukları şiirleri dinleyince büsbütün kendinizden geçiyor ve sanki kendinizi memleketinizde, k y n zde zannediyorsunuz...

O gün de öyle olmuştu gerçekten. Herkes çocuklarını izlemişti hayranlıkla. Elllerinde kamera ve fotoğraf makineleriyle anne babalar Avrupa'nın bu şehrinde ilk defa bir 23 Nisan şenliği ve bu şenlikte görev alan çocuklarını g r nt l yorlardı. Çocuklar sırayla kürsüye gelerek şiirler okumuşlardı. Allah nazarlardan saklasın, benim küçük oğlum Halit'i görmeliydiniz o gün! Yaptığı sanatçı taklitleriyle izleyenleri adeta büyülemişti. Diğer oğlum Hamza ezbere İstiklal marşını okumuş, kızım Rukiye de bu güzel programın sunuculuğunu yapmıştı... Çocukların oynadığı piyes ve skelerin yanı sıra yine bazı çocuklar tarafından yapılan sanatçı taklitleri bütün izleyenler tarafından oldukça beğenilmişti. Daha sonra ise çeşitli yarışmalar yapılmıştı. Bunların başında çuval yarışı geliyordu. Alman  ğrenciler bile bu yarışmaya katılıp bu günün heyecanını yaşamışlardı. Kaşıkla yumurta taşıma yarışması da oldukça ilgi görmüştü. Yoğurt dolu bir tepsi içinde para bulma yarışmasının heyecanı ise daha bir başkaydı. Kısacası bu şehirde ilk defa kutlanan 23 Nisan bayramı oldukça renkli ve

güzel dakikalara sahne olmuştu... Programdan sonra Ditib Herzberg Fatih Camii Hanım kolları tarafından bana ve kızım Rukiye'ye birer   ek buketi hediye edilmişti. Vatandaşlarımız, çocuklarının ve kendilerinin doyasıya e lendikleri bu güzel gün için bize teşekkür ediyorlardı. Benim için önemli olan vatandaşlarımızın dini günlerimizde olduğu gibi milli günlerimizde de bir araya gelmesi ve kendi kültürüne sahip çıkmasıydı. Bunu bir nebze olsun başarmanın sevinciyle ben de bu güzel günde bizi yalnız bırakmadıkları için onlara teşekkür ediyor ve sonunda diyordum ki yaşasın 23 Nisan ve yaşasın Türkiye Cumhuriyeti!

Kenan TUNÇ

Hannover Başkonsoloslu u

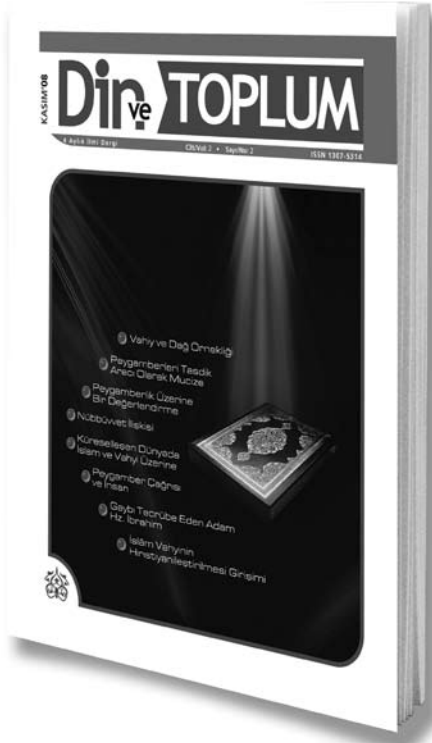
Din Hizmetleri Ataşeli i

Ditib Herzberg Fatih Camii Din Görevlisi

[illegible]

[illegible]

Din ve TOPLUM

4 Aylık İlmî
Dergi

Din ve TOPLUM

DİYANET-SEN'in ilmî, bilimsel, akademik ve sosyal hayata katkısıdır.